

AZ ATHENAEUM

800274

OLVASÓ

TÁRA

Beck Károly

Mater
Dolorosa

Ára 1 korona

Az Athenaeum Olvasótára

hazai és külföldi jeles szépirodalmi termékeket, regényeket és elbeszéléseket közöl kéthetenként megjelenő diszes és tartós kiállítású kötetekben, szép vászonkötésben felülmulthatatlan olcsó áron.

Az Athenaeum Olvasótárában megjelent kötetek szerzők szerinti betűrendben:

Abonyi Árpád. Bosnyák képek. Novellák. Kötve (I. 6.)	1 kor.
— Novellák. Két kötet. Kötve (II. 17. 18.)	2 kor.
— A Mammuth. Regény. Kötve (III. 2.)	1 kor.
— A második férj. Regény. 2 köt. Kötve (III. 29. 21.)	2 kor.
— Jön a hajnal. Regény. Kötve (V. 20.)	1 kor.
Abonyi Lajos. A fejtenel barát. Regény. Kötve (VIII. 3.)	1 kor.
Ilj. Ábrányi Kornél. Edmund párbaja. 2 köt. Kötve (IV. 5. 6.)	2 kor.
— Dicsőség bolondja. Regény. 2 kötet. Kötve (IV. 16. 17.)	2 kor.
Accsady Ignác. Fridényi bankja. Reg. 2 kötet. Kötve (III. 14. 15.)	2 kor.
Alarcon. Különös történetek. Kötve (III. 17.)	1 kor.
Alexander Mrs. Az ő legkedvesebb ellensége. Reg. 2 k. (IV. 21. 22.)	2 kor.
Ambrus Zoltán. Ninive pusztulása és egyéb elb. Köt. (III. 5.)	1 kor.
— Szeptember. Regény. Kötve (VI. 18.)	1 kor.
Annunzio. A gyermek. Regény. 2 kötet. Kötve (III. 6. 7.)	2 kor.
Anthony F. Courteil János. Regény. Kötve (II. 4.)	1 kor.
Auerbach B. Waldfried. Reg. 3 köt. Kötve (IV. 10—12.)	3 kor.
Balzac. 30 éves asszony. Regény. 2 kötet. Kötve (VIII. 1. 2.)	2 kor.
Bartók Lajos. A szemfényvesztők. Reg. 2 k. Kötve (IV. 23. 24.)	2 kor.
Beck Károly. Mater Dolorosa. Elbeszélés. 1 kötet. Kötve (I. 11.)	1 kor.
Bellamy. Ida. Regény. Kötve (VI. 24.)	1 kor.
Bell R. Az arany hágeső. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 18. 19.)	2 kor.
Benedek Elek. Huszár Anna. Regény. Kötve (II. 16.)	1 kor.
— A szív könyve. Elbesz. 2 köt. Kötve (VII. 7. 8.)	2 kor.
Beniczkyné-Bajza Lenke. Két szív harcza. R. 2 k. Köt. (I. 4. 5.)	2 kor.
— Itt és a jövő életben. Regény. 2 kötet. Kötve (II. 5. 6.)	2 kor.
— Kiközösítve. Regény. 3 kötet. Kötve (VI. 12—14.)	3 kor.
Björnson Björnsterne. Isten nyomai. Reg. 2 k. Köt. (III. 11. 12.)	2 kor.
Bogdánovics György. (Beksics G.-né.) A bukottak. Reg. K. (I. 7.)	1 kor.
Bourget Pál. Asszonyi szív. Regény 2 k. Köt. (I. 15. 16.)	2 kor.
— Hazugságok. Regény. 3 kötet. Kötve (II. 1—3.)	3 kor.
— Bűnös szerelem. Regény 2 kötet. Kötve (IV. 19. 20.)	2 kor.
— Végzetes idyll. Regény 3 kötet. Kötve (V. 1—3.)	3 kor.
— Szeretegnő. Regény. 2 kötet. Kötve (VI. 11. 12.)	2 kor.
Brady J. Jean. Csak játék volt. Regény. Kötve (I. 3.)	1 kor.
Catala Maudes. Tavasszi románcz. Elbeszélés. Kötve (IV. 4.)	1 kor.
Cherbuliez V. Saint Maur. Kisasszony jegyese. Reg. Köt. (II. 15.)	1 kor.
Combes. Nyolcz beszély. Kötve (II. 7.)	1 kor.
Courtois R. A tenger fenekén. Regény. Kötve (II. 8.)	1 kor.
Daudet Alphonse. A Kápolna. Reg. 3 köt. Köt. (IV. 1—3.)	3 kor.
— Család támasza. Reg. 3 kötet. Kötve (VII. 1—3.)	3 kor.
Dezsi Ernő. De Sardes Marquisné. Regény. 1 kötet. Kötve (I. 13.)	1 kor.
Demicheli. Pianelli Demetrio. Reg. 2 köt. Kötve (VII. 4. 5.)	2 kor.
Dezsi Feloldhatatlan kötélekek. Reg. Kettős köt. K. (V. 22. 23.)	2 kor.
— Apa és fia. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 5. 6.)	2 kor.
Dezsi Ferencz. Anarkalli. Reg. 2 kötet. Kötve (IV. 7. 8.)	2 kor.
Dezsi József. Egy halottas ház emlékiratai. Reg. 3 k. K. (VII. 17—19.)	3 kor.
Edwards. Kalandorné. Regény. Kötve (V. 10.)	1 kor.
Elzlyl. Szegény Dezső. Regény. Kötve (V. 9.)	1 kor.
Fial Mózés. Apró történetek. Kötve (III. 19.)	1 kor.
Fischer. Tetemre-hívás. Bűnügyi regény. 2 kötet. Kötve (IX. 3. 4.)	2 kor.
Feville Henry. A barátnő. Regény. 1 kötet. Kötve (III. 8.)	1 kor.
Gy. Mathyné. Régi urak, új parasztok. Elbesz. Kötve (V. 4.)	1 kor.
Gy. Pispis. Házassága. Regény. 2 kötet. Kötve (VI. 4. 5.)	2 kor.
Hall A. Szeretegnő. Regény. Kötve (I. 22.)	1 kor.
Havardorne. Malmaison Arkibald. Regény. Kötve (III. 16.)	1 kor.
— A nászutazás és egyéb elbeszélések. Kötve (I. 17.)	1 kor.
Holmes W. Toller. Reg. 2 kötet. Kötve (VI. 16. 17.)	2 kor.
— A nyelvi jelek. Reg. 2 köt. Kötve (VII. 1. 16.)	3 kor.
Holmes W. Toller. Regény. Kötve (VI. 8.)	1 kor.
Holmes W. Toller. Regény. Kötve (II. 11.)	1 kor.
Hrabosky. Comtessek. Reg. 2 köt. Kötve (IX. 5. 6.)	2 kor.
Jacobsen Jens. Péter. Lyhne Niels. 2 kötet. Kötve (IX. 1. 2.)	2 kor.

MATER DOLOROSA.

ELBESZÉLÉS.

IRTA

BECK KÁROLY.

FORDITOTTA

BECK HUGÓ.

BUDAPEST.

AZ ATHENAEUM IROD. ÉS NYOMDAI R. T. KIADÁSA.

OSZK

800274
~~315953~~

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
B Növekedéknapló
1959 év 555 SZ.

Az Athenaeum irod. és nyomdai r. t. könyvnyomdája.

ELSŐ KÖNYV.

Az elválás.

I.

Mintegy négy órányira Halicstól Galiciában, csöndes falvak, buja szántóföldek és gazdag erdőségek közepette emelkednek egy régi várnak tornyai.

Jelenlegi birtokosa, német nemes család ivadéka, csak egyszer látogatta meg e vidéket. Nincs inyére oly nép között élni, melynek vigalma zajos, pillantása bizalmatlan, dala oly búskomor, reménye megannyi csalódások dacára, oly túlzott; inkább mulat nyáron cseh fürdőhelyeken, vagy tyroli hegyek között, télen pedig a császári székvárosban: hol az élvsovár szellem mindig talál apadhatlan enyhítő irt, hol oly lények élnek, kiket az úr Isten csak víg kedvében teremthetett.

Ez oka annak, hogy csak ritkán viszhangozák a vár tágas folyosói a lépteket; olykor-olykor jelenvén meg az ősz gondnok egyik vagy másik teremben, függöny szellőztetésre, vagy ablak felnyitásra. Egykedvűen jár el hivatalában, nem ügyelve a sárguló kárpitokra, s a becses butorzatra, melyet a szű

kedve szerint rongál. Egy szobát azonban soha sem látogat meg a derék L á s z l ó ; félénken, szomorúan siet el a küszöb mellett, keresztet vet magára és egy „De profundis“-t rebegnek ajkai. Azután ismét síri csend áll be, csak a suhogó szélvitorla nyöszörög és az aláhulló vakolat zaja szakítja ketté a hangtalan-ságot.

Nem így volt ez a mult század hetedik tizedében! Az időn a termekben a vidám tivornyázók negédes kacaja hangzott, a folyosón a sarkantyú pengő taréja csörgött és a kürtök harsonáját ebcsaholás követé.

Gróf B a b i n s k i J ó z s e f, Halicsnak hatalmas várnagya, lakott akkor itt, Lengyelország azon férfiainak egyike, kik királyokat választottak és tettek le; mogorva, bátor, az ősi alkotmányon hévvel csüngő, elődeire, rangjára, vagyonára, befolyására büszke, zord, ingerlékeny és függetlenséget áhitozó.

Ifjusága éveit a harcmezőn s a táborban töltvén, később katonás öltönyét udvari pompás öltözetel cserélte föl, megjelent a hercegek mámorító ünnepeleyn, kik pompa között és fényben vélték tűnedező hatalmuk kárpótlását föllelni. József gróf, mint született lengyel, kedvelte a fényüzést és pazarlást; mindennel megáldva, mi női kebelt hevít, könnyedén nyerte el azon gyöngyörű koszorúkat, melyek, bár hamar elfonnyadnak, ép úgy elkábitnak szívet, lelket, mint az elévülhetlen borostyán. Tarka színvegyületben lebegett előtte a gondnélküli dobzódások öröme ;

de nemsokára másként tűnt föl megnyílt szemei előtt a lefátyolozott világ, mint midőn azt ujdonsága nimbusában látta, és midőn örömének tűnő pirját a valódi szerencse virágának nézte. Túlteltség és keserű csalódások okozák, hogy elhagyta azon kört, mely többé nem elégíté ki, melynek könnyelmű öndicsőítése hasztalan tagadá ama válságot, mely alatt szakadatlanul vajúdott a haza. Elégedetlen a politikai viszonyok helyzetével, meghasonlásban önmagával, felbőszülten a hölgyek ellen, kik bálványozták és hűtlenek levének, a mint egy új fényes alak tűnt fel a láthatáron, az átok lázas dühével azon férfiak ellen, kik undok, gyalázatos békóikat csókolák: rögtön elhagyta Varsót, hogy a honi mezőkön, nem üldöztetve az útált világtól, szabadon uralkodhassék. A székvárosban egész nap a grófnak megmagyarázhatlan gyors elutazásáról beszéltek, a hírneves lovagról, kire mindenki nyájasan mosolygott, kinek kívánsága nem maradt teljesületlen, ki királyának meghitt kegyence volt!

Hazautaztában beszólott barátjához, ki sok harci veszélyben bajtársa volt, és most csekély, atyai örökségén boldog életet élt. A falusi visszavonultság nyugalma jótékony hatással volt a grófra, bizalmas csevegés mellett nem nélkülözé a megszokott mulatások zaját: ujjongott ama gondolatnál, hogy jövőben messzeterjedő jószágainak ura, királya leend, távol azon hódolatoktól, melyek szoros megtartását az udvar a legfüggetlenebbre is ráerőszakolja. Mulatásának legkellemesebb varázsa egy testileg-lelkileg bá-

jos lányka volt, tiszta szerelmet ébresztő azon férfiú szívében, kit a nagy székváros nem taníthata meg a női erény tisztelésére. A tizennyolc éves Wanda egyszerűsége és ártatlansága ujdón, fogamzó érzelmekkel árasztotta el — megkérte őt, Wanda egyszerű neveltetésben részesült, nem ismerte a szerelmet, minden ellenzés nélkül teljesíté jóakaró fivérének kívánalmát. Rövid időn jószágaira vitte József gróf a kedves nőt.

Az egész szomszédság magasztalta a szegény leány csillagzatát, hogy oly gazdag és főrangú férjet kapott. Hallatlan pompában díszelegtek az ünnepélyek, melyeken szívélyes kellemmel vendéglé Wanda a meghívottakat.

Igy mult el néhány év. A várnagy szívében lecsillapodék a szerelem első mámore, de forró, tiszteltteljes rokonszenve fenmaradt, melyet nem ritkán mutatott irányában, mennyire azt mogorva természete megengedé — csak örökös hiányzott még, de nem-sokára azzal is megáldá őket az ég.

Végtelen örömnép volt a várban, Babinski az emberek legboldogabbikának vallotta magát; de Wanda egészsége igen roncsolt volt. A grófnak zajos vigalmait igen csekély számra vonta össze a nyugalom s elnézés, melyet a grófnő állapota igen is megkívánt: azért eleve rövidebb, később hosszabb ideig időzött ismerős nemes barátainál. A zsenge fiú is, kit W i d i m i r nek kereszteltek, a leg-szorgosabb ápolást igényelte, és az édes anya örö-

mest áldozá fel minden gyöngyörét a gyermek egészségének.

József gróf, mindazzal megáldva, mivel az ég embert boldogíthat, neje kíváncalmának engedett, és a nemes nő jótékony befolyása alól kibontakozva, csak pillanatnyi szeszély szülte vágyainak élt. Nőttön-nöttek árnyoldalai : fékezhetlen, elragadó hevesség, makacs, megrögzött akaratosság és dölyfös, negédes hiúság. Eddig sikerült ugyan a grófnőnek finom ügyessége által enyhíteni komor durvaságát és meg hiúsítani szerencsétlen terveit; most egész szeretetét fiára halmozván, nem ért rá igazgatni ezen embert, kit a túlzott áldás nem jobbá, de konokabbá, önhitőbbé és még negédesebbé tön. Most érzé csak, hogy szívét soha sem birta; hozzá ment, mert fivére kívánta, hű neje volt, mert tiszta, nemes szívvvel birt, mely inkább vérzett elhagyottan, sem hogy feltárja férje előtt sorsának nyomorát; most nyílt csak meg kedélyének véghetlen kincse, most, midőn gyermekkel áldá meg a teremtető, fájdalmai, könnyüi magzatával! Férje mindinkább idegen lön — feladata meg volt oldva. József látá reményeinek és vágyainak végcélját, látá házassága szép gyümölcsét ölében játszadoxni — a szerelem édes virága távol esett tőle! . . .

Widimir nyájas, szenvedő anyjának képmása volt, a karcsu termet, szőke fürtök, halovány arc és finom metszetű ajkak anyjáéi voltak: csak nagy fekete szeme, melyben gyakran vad dac villogott, emlékeztetett atyja vérére. . . .

A gyermekből ifjú lett.

Bölcös vigyázattal gyűjte köré a grófnő egy, nemes és eszélyes férfiakból álló kis koszorút: egy derék lelkész kiképzé szellemét, egy külföldi művész föltárta előtte a zene varázshangjait, és nagybátyja megismerteté vele a művészetet és külső ügyességet, melyek a testet edzik, s egy ifjú nemes nevelésének főkellékeit képezik. *Severin*, az ifjabb *Babinski* gróf, *Sanok* várnagya, nyájas, derék férfi volt. József törekvéseit, hogy elvégre nősüljön, midőn még nem született örököse, biztatással elégíté ki. Távol minden önzéstől, szívből örvendett unokaöccsének, a grófi összes jószágok örökösének születésekor. Gyöngéd, lovagias figyelemmel viseltetett ángya iránt; József sejté talán, hogy fivére platói szerelemben ég Wandaért — de ismerte mindkettő tisztaságát és nem zavará többé a gyanakodó gondolat nyugodt biztonságát.

Widimir szerfölötti odaadással szerette anyját, ő volt öröme, boldogsága, ábrándos önfeláldozással beszélt róla, a vér forrt ereiben, ha csak titkosan is gáncsolák, buzgó ájtatossággal imádkozott érte, és legbensőbb kívánsága volt, hogy őt túl ne élje. Midőn egyszer súlyosan megbetegedett s az orvos csüggedten rázta fejét: haját tépte, nem evett, nyughelye mellett virrasztott egy támlányban, vagy kirohant fagyos téli éjen, kitarva mellét a zajgó viharnak, hogy magának ártson.

Jó emberek szerencsétlenségükben önmaguk ellen dühöngnek; gonoszok mások ellen.

Nagybátyján úgy csüngött mint korosabb barát-
ton; de heves, ingerlékeny atyja közelében úgy érzé,
mintha az merengő ájtatosságát zavarná meg, oly
kényelmetlen nyugtalanság, oly aggályos borzalom
lepte el, mely gyöngéd kedélyeket szokott megszállni
akkor, ha feloldhatlan kötelék kapcsolja bizonyos lé-
nyekhez, kiknek illetlen érintése mindig újra seb-
zené. És József boszankodék a miatt, hogy fia nem
volt eléggé büszke, nem pazarolt, nem játszott, nem
dözsölt és nem rajongott. Widimirnek érzületvilágát
az elkeseredettségig fokozá egy végzetteljes esély,
melynek elég szerencsétlen szemtanuja volt.

A halicsi várnagy vadászünnepélyre hívta meg
a szomszéd nemeseit, oly igen jól érzé magát túláradó
úri szeszélyében. A vidám lakomára visszatértükben
egy tó mellett lovagolnak el, hol a gróf egy vad ka-
csát vön észre; rálőtt és az a habok közé zuhant.
Azonnal megparancsolja vadászai egyikének, hogy
hozná el a madarat. A vadász engedelmeskedék —
de a víz mély volt — melléig csapdostak a habok —
mindig magasabbra emelkedének — csak igen bajo-
san tarthatá magát fön — már vissza akart fordulni
midőn a gróf rá kiált: „Nyomorult! megtanitsalak-e,
hogy teljesítsd urad parancsát? — Hozd el azonnal,
vagy lelőlek mint egy veszett ebet!” A vadász habo-
zott, ereje elhagyta — a gróf, ki az erőtlen tétováját
vonakodásnak nézte, elsüté fegyverét — egy bágyadt
felkiáltás — egy zuhanás a vízbe, mely keblébe zárá
a borzasztó tettet, és néhány véres vízhólyag bubo-

réka tűnt föl, és ismét síri csend lön. Widimir felcsatant, keble pihegett, rárohant volna a kegyetlenre, megrázta, lerántotta volna lováról — de Severin visszatartá.

A vadászok tova vágattak és a kastély pompás vendégtermei nemsokára vidor csapatot fogadtak csarnokukba, melyet a tüzes, mámorító tokaji igen felvidített. A szomorú történet végső emléke is nemsokára az idővel tova lebegett.

A gazda vidorabb vala mint bármikor, mesélgetett udvari vigalmairól, kalandjairól, az arany hatalmáról és boldognak magasztalta magát, hogy saját földének és birtokának korlátlan ura. Ez alatt több serleg mámorító italt üritett, míg végre a komornyik hálósobájába vezette. És ő csendesen aludt, nem zavarták gonosz álmak, — pedig csak néhány óra előtt egy embert ölt meg! De mit is nyomott azon régi, jó időkben a rabszolga vagy a zsidó élete? Egy bárány vagy néhány lengyel forint elsimíták a büntetést és senki sem mondá: Gróf Babinski József gyilkos!

Kimondhatlan keservvel hallgatta a grófnő Widimirtől a véres gáztett leírását. Gróf Severin is búsan mélézött, midőn a fiú elpirulva és felindulva atyja ellen, anyjához menekült, hű szívébe rejtendő keserves haragját. Még a termekben viszhangzott a dözsölők vad kacaja, midőn Widimir fáklyákat gyújtatván, néhány szolga kíséretében elment a tóhoz a meggyilkolt hulláját felkeresni. A naszádokat feloldatta; gamókat vettetett a vízbe — végre, végre

Keserves könyűkkel ballagott a szomorú menet után!

A vadász kunyhóban lelte anyját. A grófnő gyöngéd szavakkal csillapítá le, vigasztalta a gyászoló özvegyet, szabadságot és ajándékot ígért neki és gyermekeinek, hogy a szomorú történet az elhagyottak szerencséjéhez vezessen, a mennyiben ez embertől függ. És így történt! József gróf nem bánta ugyan meg tettét, de gonosz szelleme elhagyá: magához hívatta a nyomorultakat, megajándékozá őket szabadsággal és pénzzel, melylyel új hazában jólétet élvezhetnének.

— Ha felserdültek gyermekeid, mondá a sánoki várnagy a bűtől görnyedt nőhöz, — tudasd velünk! Elküldendjük őket a krakói főtanodába, hogy papi méltóságra jussanak.

— Jól van, egészíté ki József gróf, ha szerencsecsillagzatuk úgy akarja, majd egykoron jelenjenek meg biborpalástban a lengyel országgyűléseken. Most mehetsz P r a n i k a.

II.

Egy kora reggel az ablak párkányzatra támaszkodva állt Widimir, ábrándos tekintete a távol bérceken csüngött, melyeknek ormait az anda szürkület biborfénye csókolá.

— Itt alant a völgyekben, gondolá magában csak most szürkül; de ott fenn már fény és szépség

ragyog! Pedig azon kopár, elhagyott sziklák, mitsem birnak e föld örömeiből és diszéből: egy emberi lény sem időzik örömet meredek közelükben; nem látnak csörgő patakot, melynek vidor csevegésében gyönyörködhetnének, virág és szőlőtő idegen előttük; de a természet igazságos, ha egyik kezét elvonja valamitől, buján megáldja azt a másikkal. Hogy eme kopár bércek szigorú sorsát kiengesztelje, velük pillantatja meg először a világosságot. Látnokként néz le arany táblákkal a magasságból, mondván a világnak: Ne imádj más Istent kívülem!

Elmerengve ült dolgozó asztalához, és elmerült kedvenc könyveinek olvasásába.

Egyszerre berohan Babinski fia szobájába: Mi ez? Már korán reggel ülsz itt, hogy ifjú homlokod megredősödjék, és hogy görbe hátúvá tudományozd magad?

— Halkabban, halkabban édes atyám — kéré az ifjú, megcsókolván kezét, anyám alszik még . . .

— Jól van, jól, — folytatá mérsékeltebb hangon az öreg, félre most a tudományos könyvekkel, vedd fegyveredet és jöjj az erdőbe! A bölcsesség nem fog elfutni, de a szarvasok igen gyorslábuak.

— Hagyjon honn, édes atyám, kérem hagyjon honn könyveim mellett; ismét elrepült egy hét visszaidézhetlenül. Csak tegnap távoztak tomboló vendégeink: Wogumil, Bogdan, Xaver és Jaroslav; megmutattam nekik lovainkat, fegyvereinket; kártyáztunk, vadásztunk, lovagoltunk és víttunk — most

végre szabadon lélekzem. Miért akar már ismét az erdőbe kényszeríteni? Azt mondja majd rólam a világ, hogy ifjúságát tivornya és mámorban tölté s nem gondolt jövőjével?

— Fiam beszél így, gróf Babinski Widimir? — kérde ámultan a várnagy. — Mit törődöl a világgal? Hadd légy egy nappal később eszélyes, csak egy órával előbb lehess boldog! Különben ki fog azon búslakodni, akár vadászol, akár könyveket olvassz? Hisz jó úgy sincs bennök, legalább nem olyan, minőt nemes szükségel. Minden hozzád hason rangu ifjú vadász, zajong az erdőben, csak te törekszel íróvá vagy lelkészszé lenni.

— Anyámnak is megigértem, hogy az Orsolyaszüzek szerzetébe kísérem, hová a betegeket meglátogatni és alamizsnát osztogatni, szándékozik.

— Az kellett még, csattant föl József gróf, hogy szerzetessé légy, ki kenőcsöt és italokat készít! Mitsem akarok tudni az Orsolyaszüzekről, velem jössz a vadászatra!

— De anyám kívánja. . . .

— Hát nekem nincsenek kíváncsaim?

— Bizonyára vannak, de már tapasztalta kedves atyám, hogy nem kedvelem a vadászatot, nem örülök lőtásnak futásnak; hagyjon könyveim mellett, anyámnál. . . .

— Én pedig, atyád, parancsolom neked, hogy kövess! Ezen együgyű könyveknek pedig, melyek még inkább elasszonyosítanak, elkényesztetett fiú, majd véget vetendek.

Szitkozódva ragadta meg a becses irományokat és kidobálta az ablakon.

Vidimir nem kísérté meg a haragvó karját visszatartani; futó pír özönlé el arcát, azután elsápadt és szemei villogtak.

— Badar beszéd, — dörmögött az öreg. — Az ifjúságot elpazarolni nyeresmény nélkül! Csak nem akarsz arra oktatni, hogy mi hajt hasznót a lovagnak? Könyveid elrontanak, mert arra tanítanak, hogy atyád szavait kevésbe vedd és az illő engedelmességet tőle megvond. Fogsz-e jöni?

— Mindig örömet engedelmeskedém — — de a vadászatra nem megyek, nem akarok menni.

— Nem?

— Megtagadhatja, megakadályozhatja gyönyöreimet, édes atyám, de nem erőszakolhatja azokat rám!

— Nem?

— Nem! Utálok ezen hevítő mulatságot, mely a szívet elvadítja, az észet megzavarja, annyira, hogy utóbb nem lesz különbség, akár állatokra, akár emberekre vadászszunk.

— Még egyszer mondom, parancsolom, vagy?!

E szavakra felegyenesedék a fenyegetett, és dacosan állt atyjával szemközt.

— És ha megöl, — rebegték reszkető ajkai, — még sem megyek az erdőbe, mert ott egy tó van melyben egy ember élet elveszett!

E pillanatban lépett be a grófnő. Widimir eléje

futott s görcsösen szorítá kebléhez. A várnagy elrémült a grófnő halaványságán, leereszté büntetésre fölemelt karját és el akará a termet hagyni.

— Maradj, kedves József, kéré, hallám szavadat — épen kerestelek — a vadászatra készülsz — kérnélek valamire.

— Tudod, válaszolt még haragosan, — hogy a ház úrnője vagy, parancsolhatsz, rendelhetsz kényed szerint, beleegyezésem soha sem hiányzik.

— Nem valami házi ügyben kérem beleegyezésedet, hanem egy kis kékocsizásra, melyet ma tenni szándékozom. A szerzetet akarnám Widimir kíséretében meglátogatni, hol látogatásomat igen kívánják. Tudod a priornő közel rokonságban áll az udvarral, elnézéssel kell iránta viseltetnünk.

— Helyes, helyes, de mi dolga van Widimirnek az öreg szenteskedőknél?

— Nehány ritka könyv van a könyvtárban, melyek már régóta csalogatják — azután meg szeretném, ha ő maga hajtaná a kocsit: leginkább beléd vagy kedves gyermekem hű kezeibe helyezem bizalmamat!

— Úgy hát nem lesz ma többé szerencsénk? mormogá kissé elérzékenyülve.

— Igen, igen, hizelge Wanda, — de csak most mondom igazi kérelmemet! A szerzetbe teendő látogatásunknak jóval est előtt leend vége. Nemde Severin elkísér az erdőbe is? Mily szép lenne, ha a vadászkastélyig elénk jönnének! Töltsünk ott néhány de-

rült percet! A hazatérés pompás fáklya világnál történhetnék, mi téged az udvari élet tünde napjaira fog visszaemlékeztetni. Ugy-e bár, József, akkor gyakran kocsiztatok fáklyafény mellett? Fájdalom, hogy nem vetélkedhetem azon kecses hölgyekkel, kik ünnepelyeitek díszei valának.

A grófnő mondhatlan kellemmel monda e szavakat s kezét férjének nyujtá, ki lovagiasan meghajolva, ajkaival érinté a finom ujjakat.

— Oly halovány vagy, Wanda? kérdé aggályosan.

— Jól érzem magam, ha a béke koszorúja övez, — mosolyga és gyöngéden simitgatá fia fürteit.

József gróf megindulva fordult gyermekéhez s monda: Elkocsizhatsz anyáddal, te önfejű! nézd meg a szerzetnek kutya bőreit, és hozass magadnak Krakó vagy Párisból új könyveket, ha a régiek az ablakon kirepülésük által megrongálvák. Tehát hét órakor a vadászkastélyban? Addig Isten veletek, köszöntem a priornöt, ápoljátok a betegeket kedvetek szerint!

Midőn a várnagy elhagyá a termet, mélyen sóhajtott fel a grófnő: Mindent, mindent hallottam! Épen idején küldött közétek a gondviselés! Világosan látom, hogy apa és fiú között oly viszály magva van elhintve, melyet csak csoda tünemény gyomlálhat ki!

— Már ezt nem türhetem tovább! boszankodék a fiú. Úgy feddnek mint egy gyermeket! Min más

apák örvendenek, az nekem apadhatlan gyalázat és rágalom forrása. Én is szeretek a regényes zöldben tévelyegni, oly édesen álmodozunk a fák lombozata alatt; de gyűlölöm a vadászatot, mióta láttam, mint löttek le egy ártatlan embert — mintha veszélyes ragadozó állat lett volna — mert ereje megtörvén, nem elégíthetné ki ura szeszélyét. Az ebek megkíméltetének, de az ember könyörtelenül üzeték a halál tátongó torkába. Soha sem feledhetem ezt el! Azon véres helyen kötelességem leend majdan engesztelés-kápolnát emelnem, egykor, ha én leszek az úr. Anyám! érzem, hogy atyámat vádolom, de szólj őszintén, cselekedhetem-e másként?

A grófnő gyöngéd vigasz szavakkal csillapítja le és jámbor bizodalommal nézett könnyező szemeibe.

— Légy nyugodt, fiam, minden jobbra forduland! Most menj, és mondd nagybátyádnak, hogy egy negyedórára magamhoz kéretem. . . .

Alig lépett Wanda termeibe, már is megjelent a sanoki várnagy; a grófnő felizgatva közölte véle a történetet.

— Mindenre kérem, Severin, adjon tanácsot, meg kell ennek változnia, elejét kell vennünk az ily jeleneteknek. József naponta fellobbanóbb, és Widi-
• mir is érzi, hogy már többé nem gyermek. Ha látta volna, Severin, mint állott atyjával szemközt, ha látta volna kisérteties sápadtságát, reszkető ajkait, villogó szemét! Miként nyerheték én önmérséklést, nyugodtnak látszani, azt csak Isten tudja! Barátom,

testvérem, adjon tanácsot és segílyt e kedves lények kiengesztelésére.

— Csak csoda művelheti ezt, válaszolá Severin elmerengve. József csak önirányában engedékeny; de már kegyed is szenvedett megzabolázhatlan fellobbanása alatt. Miként eszközölhető a kiengesztelés? Bátyám kevély úri jogára s megszokta a feltétlen engedelmességet; unokaöcsém hason, bár nemezebb büszkeséggel bír, ő soha sem fogja látszólag is helyeselni azt, mit szíve megvet. A viszály pusztító tüzét fogják keblükben szítani, mely nőttön-növend és végre — törést okozand.

— Istenem, Istenem!

— Hogyan eszközöljünk békét? folytatá, a grófnőt éles szemekkel vizsgálván. Egyesíteni nem bírjuk őket, tehát el kell őket — választani!

— Elválasztani? sikolta fel a grófnő.

— Kimondám, — igen elválasztani! Ha van bátorsága grófnő, egyezték abba, hogy — csak rövid időre — elváljanak, talán gyorsan hegednek majd be a sebek és nemsokára ismét örömnapiok fognak hozzánk beköszönteni.

— Hogyan választthatjuk el őket? apa és fiú! itt ezen kastélyban? hol óránként találkoznak?

— Hol óránként ujonan és vadabbúl tör ki a viszály és egyenetlenség! Nyugalom, grófnő! Szokják azon gondolathoz, hogy, ha apa és fiú egy ideig kerülnek egymást, a nőnek férjénél kell maradnia!

— Az anyának gyermekénél! Semmi sem választhatja el az anyát gyermekétől!

Rövid idő múlva gyöngéden folytatá: Bajos szerető szívvél feleselni, mert ott nem szokta felütni sátrát a józan ok; ha higgadt megfontolás kopogtat be, igen ritkán vagy nem is nyílik meg előtte. Wanda! mit nem szenvedett már kegyed, és, tevé hozzá mély bensőséggel, kedves lényért mindent könnyen szenvedünk!

A grófnő hallgatag s hálásan tekintett reá.

— Igen, mindent könnyen szenvedünk, ha gyermek iránti szeretetünk megmarad biztos támasznak az inség s nyomorban, de most kívánja ön, Severin, hogy ragadják le keblemről gyermekemet?!

— Kivánom. Szeretete nagy! És nagy szeretet nem lehet önző, az igazi szeretet nem gondol önmagára. Kedvéért áldani fogja távollétét. Szabad nyíltan beszélnem? Nyugodtságotam nem fogja, nem tarthatja szívtelenségnek!

— Beszéljen, oh beszéljen!

— Tanácsom ez: utazzék egy évig Widimir, József nem fogja őt nyugtalaníthatni makacs követeléseivel. Ifjú barátunkat pedig az élet majd — engedékenységre fogja oktatni. Mint keressük itt az embert, mint hizelgünk neki, csak hogy magányosan és elhagyottan ne maradjunk! Ki legelőször rándul ki a világba, szabadságról s függetlenségről álmodozik, pedig örök kalitba megy. Oh az ifjú oroszán megszelídül majd, mint megszelídülének már ezrek

előtte, vele és utána; haragot szikrázó szemétől, fenyegető sörényétől nem rezzen meg a nép, csak gyönyörködik benne. . . . Az atya fiát érettebb és karcsúbbnak fogja visszatértekor találni, a viszonzlás öröme talán kieszközlel, hogy gyermekét akaratlan teremtménynél és néma alattvalónál többre becsülje. Fölébred majdan benne azon vágy, melynek szükségkép föl kell élednie az egyetlen örökös után! József szive voltaképen jó, kegyed tudja; a kit becsül, annak mitől sem kell tartania; Widimirnek kell azon lennie, hogy becsültetését vívja ki. Egyezzek ez utazásba! Más tanácsot nem adhatok, ez a legjobb; mert ez az egyetlen.

Az anya lecsüggesztett fővel és összekulcsolt kezekkel ült. Azután felemelkedék, eltörölte szemei felhőit, a könyeket, s fájdalmas mosolylyal nyujtva neki jobbát, mondá:

— Majd beszélek Widimirrel. Készítse el bátyját tervünkre. Talán sikerülend egyesült esdésünknek. Erős leszek, Severin! A remény, őt ismét látni, nyugodtan és boldogul viszont látni, erőt adand. — De a vadászat várja kegyedet, és már hallom József haragos szavát. Isten önnel, kedves, legjobb barátom!

A sanoki várnagy nehezen küzdé le megindulását, Wandára veté tekintetét, melyből a legtisztább tisztelet ragyogott. Azután eltávozott.

A grófnő bágyadtan hanyatlott vissza támlányába. Egyetlen gyermekét, oly ifjan a messze vi-

lágba küldeni. Aggálya percenként fokozódott. He-lyes volt-e a választott eszköz? Letérdelt és imád-kozott hosszú, hosszú ideig. . . . Midőn fia belépett, gyöngéden, forrón ölelé őt keblére, forróbban mint máskor. Widimir, ki nem ismeré ez érzékenysége-
nek okát, derülten viszonzá édelgéseit és sietteté az el-
kocsizást.

III.

Gyorsan robogott el a kocsi.

A fiú vidám társalgása elerőtleníté a szegény anyát, vele tervét közleni.

— Anyám! monda ünnepélyesen Widimir, nézd ama hegyeket, melyek oly titkosan nyúlnak a felhőkbe és kincset látszanak rejteni; ott ama hegyek mögött talán szebb a vidék mint itt, ott válto-zékony jelenetekben, fényben és tettszomjban nyi-latkozik az üde élet. Ha ama hegyeket megpillan-tom, mély vágy lopózik be keblembé, mely kihajt a távolba, és sejtem, hogy ott szerencse vár rám. Vaj-ha keresztüljárhatnám a világot és megkísérhetném saját erőmet! De honn kell maradnom, csak a köny-vek és röpke hírek értesítenek arról, mi forrong a világban, miként alakítják át újonan, látszólagos zür-zavarok a viszonyokat. Igen kedves, biztos tűzhely-lyel birni, szeretett és hű anyasziven csüngeni; de magasztosabb és nagybszerű izzasztó tanévek után hazatérni, és az ott szerzette tapasztalásokat hazai

körökben a jólét előmozdítására terjesztgetni. De az egyhangú élet, az örökös remény és a szünteleni várakozás elvéníti és eltompítja az elmét megérthetni az újnak becsét, fölfoghatni annak értékét. Elrozsdásodom, mint a kard, mely soha sem villogott dicsteljes harcban.

Ekkor látá Wanda, mily élénken nyilatkozik gyermeke keblében az utazási vágy, mily éles vala Severin belátása és bölcs tanácsa.

— Anyám! folytatá, érzéd te is már a vágyat, mely bennünket a távolba von, hogy oly ámultan és elégedetten tekintesz rám, mintha szived legforróbb, legbensőbb húrját, penditém vala meg?

— Nem, fiam, én soha sem epedeztem meghitt lakomat a világ zajgó tombolásival fölcserélni: mert a tűzhely helyettesitheti a nőnél az egész világot. De nem így a férfi, ő bolyong és ügyekszik a világ tarka szinpadán oly valami becsesst kiküzdeni, a mi egykor hazáját és aggkorát édesítené. Én nem vonom meg beleegyezésemet; de fogja-e atyád akarni? Tudod mily nehéz rábirni őt elszánt tervének lemondására — és én sejtem, hogy már készek tervei jövődet illetőleg. Továbbá — neheztel rád atyád! Kimondott akaratára elleni nyakasságot nem tűr el. Megintelek, ám-bár tudom, hogy megsérülsz. Lásd! mint gyermek gyakran vigyázatlanul játszván, rimánkodtál ujjadba ment szálka vagy szemedbe esett hajsza miatt. So-hajim keveset használtak volna: hanem én erőszak-kal vettelek ölembe, ám-bár berzenkedtél, kihuztam

a szálkát vagy haját; volt bátorságom, mulékony fájdalomat okozni, hogy a tartósabbat elhárítsam — akkor behegedt sebed; te megcsókolál. Idején fájdalomat okozni kedveseinknek, gyakran jótékonyság! s azért mondom: meg kell törnöd büszke akarated, fiam; mert ő atyád! A legtúlzóbb gyermeki engedékenységg sem önmegalázás.

— Anyám! szíves örömet alázom meg magam, ha nem követelnek olyasmit, mi bensőmmel ellenkezik; engem emberi szeszély s ha az atyámé lenne is, nem tántorit el elveemtől, nem tesz hűtlenné önmagam iránt. Tisztelem atyámat, és Isten óvjon attól, hogy valaha e tiszteletet elfeledjem; mert hallgatásra int, ha érzelmem felkiált: nézd, ezen férfi tesz és követel igaztalanságot!

— Hányszor nem mondtam már, Widimir, hogy meggondolatlanul bánsz atyáddal! Isméred pezsgővérét; ha elkomorúl, nem kiméli sem nejét, sem gyermekét. Azt hiszed, hogy dac csak daccal törhető meg? Soha! A gyöngéd szó mindig csodatevő hangú hárfá volt, és már számos gonosz órát üzött el Saul-tól mai napig. Fiam, fiam az évek hosszú sorozatán sokat tapasztaltam mi megsemmített volna, ha hajthatlan maradok; de ő uram és férjem vala, engem feloldhatlan kötelékek bilincseltek hozzá: az egyház és — te! Én türtem, és te ritkán, vagy soha sem fogod észrevenni, hogy irányomban valami helytelen, vagy illetlent követ el; mert tisztelem akarátát.

— Nem, nem vadászhatok többé, mióta azon

embert a vízbe ölték, azon úri szeszélynek áldozatát, mely később épúgy az én életemet is követelhetné. Minden könyező özszenben a sülyedő szolga bágyadt, megtört tekintetét látom: ez arcz, ez oly szörnyű és inséges arc követi minden léptemet, és álmaimban sem hagy el.

— Te fel vagy ingerülve, Widimir, válaszolt a grófnő, megrezzenve a szenvedélyességtől, melylyel fia ezen jelenetről nyilatkozott, már ezen ország szokásában rejlik, a rabszolga életét kevésre becsülni. Te Istenedet kérde, miért oltá a hatalmasok szívébe a nép ezen megvetését? Te kárhoztatod az öregek szigorúságát; fiam, unokád már keveselni fogja gyöngédségedet. Csodálkozhatol-e tehát azon, hogy atyád parancsát többre becsüli egy rabszolga életénél? Ő csak azt tevé, mit száz más is teendett, de te gyöngédtelenül intéd, bíróul toltad föl magad. Valóban, helyesebben cselekednél, ha atyád hibáit födözgetnéd, mentegetnéd, mint ha szemrehányasokkal akarod büntetni. Szivem mindig helyesli gyöngédebb gondolkozásodat! Elegendőt tész, ha éltedben hasonlót nem követsz el: neki elhamarkodásúl rónják, neked vétkül rónák fel.

— Isten üzzön el ily fergeteget fejemről!

— Így esedezem én is! De ha már atyád irányában sem lohasztod égő tüzedet, mit fogsz cselekedni majd, ha parancsolni jogod lesz, és valaki zordon szó, vagy megfontolatlan kihívással megtalálánd

sérteni? Fogsz-e tenmagadon uralkodni, ha átlátod is, hogy e fellobbanó hevély megaláz?

— Megfékezendem magam, hebegé, hadd esküdjem, anyám!

— Ne esküdjél, kedvesem, de szorgosan ügyelj magadra! Tavaszkor áradoznak a vizek leginkább ifjúkorban az emberek; tartós töltéseket nem egy nap alatt hányunk. Gyakran fogod még szándékodat megváltoztatni — tudom; csak újra erősebben, bensőbben tedd fel magadban, mi végre erényeddé válik. Csak a bátortalan mondja: ez erőmet felülmulja, csak az elveszett: már késő! Makacs akaratod nemes szilárdsággá alakulhat, ha a felvilágosodott Németországot, és Franciaországot beutazod. Azért összes erőmmel azon fogok lenni, hogy atyádat rábírjam, egyez-zék elutazásodba.

Gyermekének elragadtatása elfeledteté keserveit. Tőie elválni! Még kevéssel ezelőtt oly sívár — oly lehetlennek látszott ezen gondolat, és most ő maga sürget minden akadályt elhárítani.

Mindketten hallgattak. Mig halkan elbucsúzott ezen fönséges tájtól, mig anyjának kedves tekintetere ájtatosan szegzé szemeit, azalatt könnyükkel teltek meg azok. Wanda észrevette megindulását, reszketeg szavakkal, miket hasztalan törekedett a nyugalom fátyolába burkolni, vigasztalá:

— Légy erős, fiam! Ha már most is gyöngye vagy, miként fogod a hosszabb távollétet elviselni? Hacsak magamra és szerencsémre gondolnék, nem

bocsájtánálak ; de érzem, hogy más emberekre is van szükséged, hogy meg kell szerezned mindazt, a mit az anya szeretete egyedül nem nyújthat. Emlékezzél meg rólam és számos kényes helyzeten fogsz győzedelmeskedni, hogy videran, élénken repülj karjaimba. Igérd meg, hogy mitsem titkolandsz előttem ! Irányodban az maradok, a mid voltam azon pillanat óta, midőn még kedves éltedet szívem alatt hordozám.

— Soha, soha sem fogok oly lényt lelni, zokogá, ki oly önzéstelenül szeressen mint te !

Ünnepélyes hang rezgett a légen át, mint egy áment mondva az ifjú szavaira : az Orsolyaszüzek szerzetében megkondult a harang. A kapuőr megismerte az uraságokat ; a kapu megnyílt, elérték utazásuk végcélját.

Országos Széchényi Könyvtár

IV.

Ezalatt a két testvér a vadászat örömeit élvezte s most a fáradság után ép egy pázsiton pihentek.

A halicsi várnagy igen derült hangulatban volt, mert néhány mesterlövést tett s az öregnek már vérében volt ha szive felvidúlt, tarka ifjuságának különféle emlékeit előszámlálni, míg az arany színű ital sulyos billikomokban gyöngyözött előtte. Severin nyájas figyelemmel hallgatta, és közbeszórt szikrázó ötletei növelték fivére jó kedvét. József kedvenc tárgya, a párbaj körül forgott, melyet Varsóban egy

táncosnőért vitt; az ifjabb Babinski e mesét is dicséretes türelemmel végig hallgatta azon csendes reményben, a beszéd ily fordulatából terve számára előnyt vonhatni.

— Mondom, dicsekedék József, mesterdöfés volt, melyet rajta ejtettem, minden csel dacára mégis legyőzetett. A mellett a kis fekete szemű marquis oly jól kezelte kardját, hogy mint vívómester is kereshette volna kenyerét, ha nem becsülte volna többre, nemes szegénységét egy éltes, de gazdag szász kisasszonynak aranyaival fölcserélni. Az beesett a kelepcébe, oda adván aranyait, hogy rokkant várárt, mely Franciaországnak tudja Isten melyik zugában fekszik, fölépitse s földiszitse, a szántóföldeket és erdőségeket megvegye, melyeket egykor nagyapja a versaillesi udvarban nagy büszkén eltékozolt. Különben derék fiú volt a marquis, átkozott jól táncolt és lovagolt. Igaznak kell lenni, hogy a franciák értenek az élethez, és bátrak is, mert sebei dacára sem akarta a vívást abba hagyni, míg vérvesztéstől elgyöngülten lerogyott. Én még karcolást sem mutathatok fel.

— Igen, igen, te jeles vívó voltál és vagy is! Tehát te valóban hiszed, hogy a francia lovagias nép, és hogy ezt meg amaszt, mi minden nemeshez illik, tőlök megtanulhatni?

— Kivételünkkel ők a világ első nemzete! Sajnálom, hogy nem időztem több ideig Párisban, és hogy annyi időt tékoztam Varsóban. No, de már

elmúlt azon idő s nem is vágyódom vissza. Itt mégis jobban élünk, itt magam ura vagyok, itt élvezhetek legalább sikeres vadászatot, míg a franciák örülnek, ha csak egy tengeri nyulat is elkaphatnak.

— Mikor érkeznek Wanda grófnő és Widimir a vadászkastélyba? kérdé Severin könnyedén, és mit akarnak a szerzetben?

— Mi mást, mint alamizsnát osztogatni a betegeknek, és képeskönyveket nézegetni, melyeket a könyvtárban vastag por lep el.

— Widimir nagyon kedveli a könyveket, mond az ifjabbik.

— Fájdalom! csattant fel az öregebb, ép ma szórta ki az ablakon vagy tizenkét ily irkát, tudod, hogy nem szeretem az olyan dolgot, mi szegény élődiknek való, azért nem is határozhattam el magam soha, hogy őt a krakói főtanodába küldjem. A fiú nagyon merengő és azonkívül --- önfejű.

— Nekem is úgy tetszik, mintha nagyon elzárkoznék; javára lenne, ha ő is, mint, te idegenek között tanulná a világot megismerni.

— Ő idegenek közé? gúnyolodék József, ő, kit szalagon kell gyermekként vezetni! És nem is válna el anyjától, miként anyja nem ~~ő~~ tőle.

— Nem, nem, ő honn marad, legfőlebb két év múlva megnősül, hogy a Babinski név ki ne haljon; mert — jegyzé meg hangos kacajjal, már reményünk sincs ahöz, hogy kedves testvérünk, a sanoki várnagy úr, valaha megnősüljön!

Könnyű árny röppest el Severin nemes homlokán, de gyorsan legyőzve magát, nyájasan válaszolt: Nem, kedves József, az idő már túl van azon. Minek is nősüljek már most? Widimir öröklí javaimat és a tieidet s leggazdagabb, legboldogabb férfia leendő Vörösoroszországnak.

— Istenem, Istenem! Mily gyalázatosan korcsult el ez ifjú, gerjedett föl az atya. Nem hasonlít-e egy iskolamester vagy paphoz, ki leckézne bennünket a felebaráti szeretetben? Mit ér hogy husz éves. Ha meggondolom, miként viselte magát ma reggel, mikor vadászatra hittam, úgy inkább szeretném, hogy. . .

— Emlékezzél arra, bátyám, hogy oly gyöngéd gyermek volt, szakítá félbe Severin, hogy mily gyöngéden kellett nevelni, nehogy a Babinski név kihaljon.

— Nos, hisz te itt lettél volna még. Ily válságos esetben engedél vala a szükségnek s kíváncsaimnak és nősültél volna!

— Bizonyára, József; de én azt hiszem, hogy jobb ez így. Gondold meg, hogy Widimir csaknem mindig, anyja körében volt, kinek gyöngéledő egészsége fiának felserdülésén erősült. Különben igazad van; túlérzékeny leendő állását illetőleg. A te tapasztalásaiddal nem is álmodná, hogy künn nagyszívűség lebegtetí kormánypálcáját. Mily kár, hogy nem ajánlkozik számára alkalom, hogy szabadabb gondolkozásmódra tehetne szert, sőt, ha minden egyéb sikerülne is, anyja miatt sem küldhetnők utazásra.

A halicsi várnagy gondosan csóválta fejét.

— Wanda nem fog ellenkezni, azt biztos tudom, mert bátor és engedelmes — de ez meg nem történhetik. Ily fiatal gyermeket az élet csábító örvénye elsodorná? az utolsó Babinskit? Severin tanácsod szíved mélyéből jöhet — de te csak rövid ideig valál távol az atyai háztól, te a világot csak könyvekből ismered, azért beszélsz így! Én sokat fordultam meg az élet szinpadán, s tudom, hogy test és lélek úgy is hamar asznak el s ha még ehez szerencsétlen házasság balesete is járul, akkor túl telt a serleg. — Volt egy barátom, derék, vagyonos, tekintélyes és nemes; most eladósodott, csekély jószágán gyarlóan és boszúsan tölti napjait. És miért? Mert neje, ki az udvarnál elbájolta, szép de tékozló volt. Most vége dicsőségének, mert eltűnt vagyona, szépsége, ifjúsága — nem, nem, Widimir ne utazzék!

— Ej kedves barátom, vágott közbe Severin, hisz különben elég gazdagok vagyunk, megengedhetünk neki pazart és fényt. Mit ér, ha aranyat és drága köveket takarítsz meg örökösöd számára? Ugye bár, ha meg nem változik, soha sem elégszel meg vele, azért azt hiszem, hogy külföldön át kell alakulnia. Mondd őszintén: megtörte-e az élet önállóságodat, kimerítette-e erődet? Nem vagy-e hatalmas mint atyánk? Én csak Wanda ellenzésétől tartok, vagy ha nem is attól, tévé hozzá, testvére rögtöni felpattanását észrevevén, félek, hogy nehezebbre fog esni a hosszú távollétet eltűrni! Mit érne, ha a fiút erősitenők

és az anyát megrontanók? Különben nagy szeretete megnyugtat: ha belátja, hogy az elválás fia szerencsését előmozdítja, úgy irántadi engedelmesség és anyai kötelességeinek érzetéből bele fog egyezni.

— Jól van, jól! viszonzá József.

— Föccélunk marad, Widimirt merengéseiből fölébreszteti, mert rettegek azon gondolattól, hogy az élet tanulságos iskolája nélkül egykor gonosz állapotba jöhetne. Kiki igazgathatja, a legesekélyebb dolog is elérzékenyíti, s így utóbb még a szolgák is uruk nyakára nőnének!

Severin, szívét sebzé. Magán kívül kiálta fel: Az úrnak nyakára nőni? A szent szüzre, ez soha se történjék még! Ha tudnám, hogy egykoron megfeledezik magas rangjáról, elátkoznám a napot, melyben született. Ernyedtsége oka minden aggályomnak; de nem marad ez így. Bizzál bennem, nemsokára, legközelebb el kell utazni.

— Nem szabad ellenzenem, legjobban kell tudnod, miben áll atyai kötelességed; csak arra kérek, bizd reám, hogy Wandát szándékodra előkészítesem. Talán még ma este sikerülend! Te igen fellobbanó vagy az ily elintézésnél; anyával pedig, kitől áldozatot kívánunk, kiméletettel kell bánni. Remélem, hogy Widimir segíyezni fog; a te akaratod és az ő kívánalma; — gyöznünk kell.

A sanoki várnagy jól használt fortély a tökélyesen sikerült. József gróf fiának utazását egyáltalában szükségesnek tartotta, vagy legalább el volt tökélye,

azt parancsolni és kieszközölni, még akkor is, ha a grófnő tiltakoznék. Már maga ama gondolat, hogy a kivánság elé akadályok gördülnek, hatalmaskodó lelkekben a legelhatározottabb parancscsá változik. A vadászok útra keltek; de a vadászat öröme eltűnt. Hallgatag lépdelt a halicsi várnagy testvére mellett, lázas türelmetlenséggel nézett az est elé. Fog-e a grófnő ellenkezni? Mindkét eset elrémité, mert nagyra becsülte, s fájdalom borította szeme néma szemráhányásnak tetszett neki. Ha e szomorú szemet látá, mindig bánatosan kérdé önmagától, valljon élvezte-e ezen nemes hölgy teljében a boldogság paradicsomát, melyet ígért neki, midőn szerény hajlékából büszke várába vezeté? Erre azt kellett felelnie: valóban megbecsülhetlen kincset leltél, melynek egyetlen hibája, hogy nem boldogított úgy, a mint boldogíthatott volna.

Gyorsan haladt előre, úgy tetszett neki, mintha soha sem szerette volna gyöngédebben, mint most, — mintha tartana' attól, hogy ma férj és nő között valami különös történik.

Igy érkeztek a vadászkastélyba.

V.

A csinos kisdud vár meglehetősen nagy termen kívül csak még néhány szobából állott, melyek mindig szolgálatkész állapotban tartattak. Ha a gróf a vadászon elkésett vagy ha zivatar érte, itt szokott éjjelezni.

Pompás, piros bőrszőnyegek beléhimzett ezüstvirág ékítvényekkel díszíték a falakat; nehéz damasz függönyökkel voltak az ablakok eltakarva; az ajtók és padlat ékesen metszett tölgyfából voltak készítve, úgy szintén az étasztal és a finom edényekkel gazdagon megrakott íróasztal.

Szokatlan gondossággal vizsgálta a gróf szolgálói intézkedéseit, kik aggályos feszültséggel figyelték uruk komoly tekintetére — de nem pattant fel csekély hiányok miatt és nem pattogtatá ostorát hátaikon.

Szótlanul változtatott egyet- mást az asztalon és nyugodt, csaknem barátságos hangon mondá: kevés virágot szereztetek, hisz tudjátok, hogy úrnők kedveli a virágokat! Máskülönben minden rendén van? Hoztatok szövétnekeket?

— Úgy mint úrnőknek parancsolni méltóztatott, értesíté födetlen fővel az udvarmester, husz lovas vadász van fáklyákkal fölszerelve; a födetlen nagy hintónak négy szögsárga ménnel azonnal meg kell érkezni.

— Jól van, jól, Boleslav, vond félre a függönyöket, nyisd fel az erkélyablak két szárnyát, tégy még egy vánkost a grófnő széke elé, nehogy lába hideg márványt érítsen. Úgy fogunk ülni, hogy neki jusson a legszebb kilátás, azért told e széket egy kissé közelebb, úgy, most jól van, elmehetsz. Még egyet nézd meg valljon nem látszik-e még az úrfi kocsija, sokáig késnek, úgy hiszem. És Severinhez fordulva

folytatá: Bizonyára a királyi származásra oly sokat tartó büszke szerzet asszonyának száz kívánsága van, melyekkel vendégeit túlterheli; ha valamit akar, jól ért a hizelgéshez. Ő mindenesetre Wanda irányában mindig szívélyes volt, illenék, hogy én is meglátogassam, vagy néhány hétre hozzánk kérjem, hogy a grófnőt ismét női társaság körözzze. Megfogom tenni, — ha Widimir távol leend.

Azon gondolat, hogy nejének fia távollétében vigasz és gyöngéd társalgásra leend szüksége, villant meg rögtön agyában.

Severin örvendezve csodálkozék, mert ritkán látta ily gyöngédnek, és tudta, hogy bátyja nem igen szívelte a priornőt, ki sokat tartott magas születéséről és egészen elfeledni látszott, hogy az országgyűlés igen könnyen hihatna meg egy Babinski grófot a Jagellók trónjára. A sanoki várnagy eléggülten nézett a csíny kedvező eredményére és szintén türelmetlenül várta kedveseit.

Midőn a grófnő a kitűzött időben megérkezett, mohó kérdéssel és gyöngéd szemrehányással ostromlatott.

— A hercegnő oly szenvedő, mesélé a grófnő, szerzetbeni lakása homályos és tikkasztó. Javasoltam neki, hogy néhány hetet töltsön nálunk. Osztod, nemde nézetemet és nem is okoz sok alkalmatlanságot, kedves József — igen?

— Tökéletesen helyeslem eljárásodat, válaszolá, legközelebb magam rándulok a szerzetbe meghívá-

sod ujtására. De menjünk az asztalhoz, remélem, hogy intézkedésünk tetszéssel fog találkozni.

A gróf karját nyujtá nejének és a terembe vezette, Severin Widimirrel követé. A lakoma fenséges volt, József gróf mérsékelten élvezé a finom magyar bort, mely ezüst billikomokban gyöngyelt.

— A szerzetbe, mondá Wanda, minap Varsóból levelek érkeztek, melyekben rendkívüli követségről tétetik említés, melyet a király nemsokára Párisba szándékozik küldeni: valószínűleg a két udvar közt családi összeköttetés van kilátásban. A követet legelőbbkelő családok fiai kísérendik, oly tisztelet, melynek elnyeréseért minden oldalról versenyeznek.

— Bizonyosan, bizonyosan teszik ezt, gúnyolódék a halicsi várnagy, tarka szalagot vagy a leghatalmasb személy arcképét lehet ily alkalommal elnyerni: ezért áldozzák az elámítottak függetlenségüket és nem veszik fontolóra, hogy a koronázott főkhöz hasonszármazású nemzetségek tagjai.

— Én is azt hiszem, hogy ez lengyel nagyhoz illetlen, mondá a sanoki várnagy; különben ifjainkra nézve nem lesz káros, ha a világváros életmodorát, mulatságait látják s egy kevésbé ildényeit is elsajátítják. Hogy fogják-e hasznát venni, azt az Isten tudja! Ha nem lennék ily öreg és ha hivatalom nem igényelné ideiglenes tartózkodásomat Sanok és Halicsban, valóban magam is elutaznám. Mindig vágyódtam a távolban bolyongni, különösen a versaillesi

fénypazzarral ékített várkastély után mindig sovárogtam.

— Hisz te úgy beszélsz, mint egy húsz éves ifjú, ki kalandokra jár, szép, nemes delnököt óriás kezekből kiragad vagy sárkánynyal ví,mondá nevetve József.

— Igen, csakhogy sárkányok már nem léteznek többé és a nemes hölgyek, főkép a franciák, tudnak önmagukon segíteni, úgy hogy nagyobb szükségük van az ifjú lovagoknak cseleik és hálóik elöl megmenekülni. Nem, maradj inkább honn és kezeld hivatalodat.

— Ne búslakodjál bátyám! Utazzanak csak ifjaink, mi zárjuk be éltünket itt, hol oly sok boldog évet töltünk — de hisz közöttünk is van egy, kinek arcáin még az ifjúság rózsai virúlnak. Helyeden öcsém, mindent megkisértenék! Vagy el akarsz itt penészedni, míg atyád annyi világrészt beutazott s gazdag tapasztalatokkal tért vissza ősei birtokába?

— Fájdalom, e tapasztalatok nem a legédesebbek voltak, viszonzá az öreg. Világi életem, szerencsémre jól végződött, mert az ég kedves nőm kezével ajándékozott meg számos keserű csalódásaim kárpotlásául.

Widimir feszült, pihegő kebelével hallgata nagybátyját, Wanda, ki Severin szavaiból világosan értette, hogy tervüknek eredménye biztosítva van, biztatólag tekintett rá.

Lelkesülten tört ki most: Mily örömet röpül-

nék ki, ha nem akadályoznátok, ha atyám, anyám áldása kísérne útamon!

— A mi engem illet, én beleegyezem; utazzál, de nem a követséggel; mert sokáig kellene a minis-
ternek udvarolnod és beleegyezését nagy tiszteletnek
venned. Ha utazni akarsz, saját költségeden fogsz
utazni, szolgálid kíséretében, Babinski grófhhoz illően.
Nevünk hallatára majd meg fognak nyíl-
ni a St. Germain fanbourg szállodái és úgy hiszem a versaillesi
váréi is, a követ úr pártfogása nélkül. Nézd meg a
világot, hogy férfi légy, ne azért, hogy a diplomatiá-
val törődjél vagy tán hogy futárnak használjanak. Ez
az én akaratom!

Beszédes könyü úszott a grófnő szemeiben.

— Atyádnak igaza van, szólt gyöngéd bár re-
megő hangon. Tudom, hogy fel fogod az időt hasz-
nál-
ni, meg fogsz emlékezni a névről, melyet viselsz,
örömet fogsz szerezni szülőidnek, kiknek büszkesé-
ge, reménye vagy. Ezzel fogadd anyai áldásomat.

A fiú letérdelt anyja előtt, mialatt József gróf
villogó tekintetét vetett fivérére, mintha mondaná:
Nézd engedelmeskedő nőmet, mint hódol kíváncsalmi-
nak s ha egyetlen fiától kellene is elválnia!

Widimir felemelkedék, soha sem lépett vido-
rabb, áradozóbb szívvel atyja elé. A halicsi várnagy
forrón ölelte meg örökösét s láthatóan kéjelgett vo-
násaiban. Valóban, mondá, csinos ifju vagy, és a leá-
nyok majd utánad bolondulnak, mint egykor. —

Itt félbeszakasztá gyöngéd érzelmű testvére, az

utazás szükséges eszközeire terelvén a beszédet. A törzsnek németország és frankhoni régi viszonyait megújíthatja; — később a szép művészetek hazáját, Olaszországot is látogassa meg az ifjú ábrándozó. Erről-arról is beszélgettek még, míg végre abban állapodtak meg, hogy Widimir néhány nap múlva hagyja el az atyai házat.

Ezalatt beköszöntött az éj, a grófnő az elindulásra emlékezteté öket. A kocsis kihajtott, ritka figyelemmel nyújtá József nejének karját, őt fölemelendő. A négy szögsárga mén szövétnekfény mellett vágta-tott a pompás erdön keresztül, melynek csúcsai titkosan susogtak, mintha a szerencsés magzatokról tartanak egymást mesével, kik irigyelt dicsőségben élvezték életüket.

Szép látványt nyújtott e két erőteljes, hatalmas tekintetű férfi, e viruló arcú magas hölgy! Mindnyájan vidorak s a mellett komolyak voltak: égető színekben nyílt meg az öröm virága, melyben a gyász magvai sarjadoztak. Vagy csak véletlenség, hogy a két fivér akadozik a legvidámabb társalgás közepe? hogy az ifjú keble oly viharosan pihog? hogy még a fáklyafény is visszatükröződik a cseppekben, melyek az anya szeméből peregtek? . . .

MÁSODIK KÖNYV.

A nagyvilági asszonyság.

I.

Szülői áldásával, fényes szolgakisérettel, tulzásig sok nélkülözhetlennel bőven ellátva, utazott el Widimir.

Az atya csak most érzé, mily kedves volt neki fia; de sem szavai, sem arckifejezése nem árulák el megindulását. Hallgatagabban és a rendesnél hosszabb ideig ült ebéd vagy vacsora után a bor előtt, melynek nem maradt el vigasztaló hatása. A grófnő, már régóta megszokva érzelmei fölött uralkodni, most kétszeresen óvakodott, nehogy nyílt szomorúsága által férjét még inkább elkedvetlenítse; de szemei sovárul bolyongtak a távolban és ajkaira, melyeket mosolyra kényszerített, a kimerültség szelleme szállt. Severin aggódva látá ezen komorságot, ez okból élénken szorgozá bátyját, emlékeznék meg ígéretéről s hozatná el a szerzet priornőjét kastélyába. Oh, az igaz barátság mindenható, mindentudó szellemekkel áll frigyben; a bűt, bármily titokban rejtőzzék is, fölfödözi álmatlan éjeken és a letörölt

könyü elrejtett helyét bizton fölleli sejtelmes jóstehetségével.

A hercegnő megérkezett a várba. A főrangú asszonyság jelenléte először is a környék összes nemeseit édesgette a kastélyba, azután számos udvarnokot, kiknek tomboló dőzsölései gyakran zajjal tölték be a tágas termeket, mely a nagyok életének, és ha azok zárdában keresnek is menhelyüket, szükségképi fűszere! József gróf ismét visszahelyezve látá magát a pompás, csábító körbe, melyből évek előtt nagy sietve és alig idején illant el. Wanda sürgött, forgott mind újabb multságokat gondolván ki vendégei mulattatására — és mily boldog, éjjel zavartalanul gyermekéről merenghetni! Mily gyakran beszélgetett ilyenkor vele ábrándjaiban! Majd ajtóhoz közelgő lépteit hallá, majd ismét azt képzelé, hogy támlánya mögött áll és onnan dévajúl kacsingat válain keresztül. Gyakran ismét borús gondolatok merültek föl lelkében — rozszlelkű csábítók közt látá — betegen feküdt vigasz, ápoló gyöngéd kéz nélkül! — Ekkor legyőzhetlen aggodalom szállta meg, miglen végre könyük és imák közt nyerte vissza nyugalmat s azután kipirongatta magát: Oly csüggeteg vagy? Ez a gondos bizalom? Nem, soha, Isten nem lehet oly kegyetlen! . . .

Ha szeretők elválnak, a visszamaradt kétszeresen boldogtalan, igen korlátolt körre levén utalva, minden az eltávozott kedvesre emlékezteti. Hol időzhet most? hol keresse a vágyódó lélek? mily embe-

rek körözik! A vándorra ellenben megnyugtató az, hogy tudja, hol lelheti bármikor kedvesét, ismeri városát, lakhelyét, bármily időbeni társalgását és életmódját.

Változó modor és divat, idegen öröm és baj, külön szokások és eszmék csábító mosolylyal lépnek eléje; kimerültségig tévelyeg lelke a tündér kertben, mely mindig nagyobbulni látszik s csak, ha reggel még szeplőtlen, vagy ha estve megtisztul, emlékezik fájdalmasan vissza távol levő, jobb felére. Egy vigasztalódás azonban mindkettővel közös: minden nap, mely az elválás messzeségét szélesbíti, egyszerűsmind észrevétlen be is tölti azt.

Widimir elhagyta szülőföldjét, a kirándulás első örömétől gyöngéden enyhített fájdalommal. A tett intézkedések szerint először Lipcsébe utazott, hol akkor sok lengyel ifju készült és azonnal belátta, hogy tudománya alapjában mily hiányos. Undorodék a tanulók durva viseletétől, kik csapszékekben kábíták el agyvelejöket, ebekkel, sulykokkal zajongva vonultak át az utcákon és a békés polgár irányában méltatlankodtak; ép a néppel szeretett társalogni, sérelmein és előítéletein elmélkedni, áradozó szeszélye mellett felvidulni és drága példabeszédeit elméjébe vésni. A példabeszéd egyetlen, de csالhatlan delejtűje az úgynevezett parasztembernek, egyetlen ítélete mindenről, mit silányan és csak szűk nyílásokon lát a zajos életből. Widimir használta idejét. Földieit ugyan füvel, fával foglalkoztak, de nem azon komoly

méltósággal, melyet a tudomány követel, sokkal több időt fordítottak a szellemi élvezet gyönyörére, mely annyira igénybe veszi az érzelmet, mit a kevély nem mohó vágygyal fölemésztetni, csak izlelni akar. Léteznek szellemi mint érzéki epikureusok.

Szüleihez intézett számos levelében híven tükröződék vissza élete. Az atya csak az elsőket olvasá el elejétől végig, a többinek csak tartalmát mondatta el röviden magának : így hát tökéletesen kikerülte figyelmét, hogy fia kedélyében ép azon gerjedelmek és irányok ápoltnak legszorgosabban, melyeknek már első csirái is oly sok bosszúságot okoztak neki. Határsai kérdezék : Nos, Babinski, mit ír fiad ? — mondá : Mit irjon ! Jót és szépet saját személyéről. Szorgalmas és pénzt kér, az utóbbit, úgy hiszem, mi is buzgón kértük ifjúságunkban. Hadd mulassanak, tomboljanak az ifjak, inkább előbb semhogy későn ! Különben megelégszem, ha tudom, hogy egészséges ; körülményesben nőmnél kérdezősködjetek. Egy levélért egész Lengyelhont ígérjétek neki — hasztalan ! Addig hordja magával a régít, míg új érkezik.

Gyorsan mult el néhány hó és Widimir elhagyá Lipsét. A kedélyes polgárok még sokáig beszéltek egy fiatal lengyelről, ki egyedül lakott egy nagy házat, kinek husz szolgája a legpompásabb egyenruhában járt, ki a szegényekhez leereszkedett és jótékonyssággal tetézte őket, négyesfogatot hajtattott és mindent csengő pénzzel fizetett ki.

Widimir Párisba sietett.

A világváros csodái kábító hatást gyakoroltak érzékeire, úgy látszott eleve, mintha a mámor örvénye elsodorná magával. Midőn a lengyel küldöttet üdvözölte, ki a Babinskiék hatalmát és gazdagságát ismerte, a fényes diplomata azon körökben mutatá be, melyek a nagyvilági nevezeteket egyedül önmaguk számára veszik igénybe. Általán ismert dolog Franciaországban akkor virágzó társaságának törekvése, mely az öregedő „általánosan kedvelt“ XV. Lajos királynak udvari kalandjaiban, hasonlóképp győzelmes úri hölstedekben lelte dicsőségét és legfőbb becsülete abban állott, hogy a fenséges fejedelmet pompában minél inkább megközelítse. Egyszerű barátunk, ki alig látott más nőt, angyaltiszta anyján kívül, a párisi társalgó-termek sikamló talajára azon vidám, tiszta érzelemmel lépett, mely rendszerint tulajdona az üde, érdemes ifjuságnak. Könnyen sikerült tehát a kecses szellemdús flavisollesi marquisnőnek nem sokára erősen behálózni a tapasztalatlan szívet. Régi tapasztalás, hogy túlélvezett nők könnyen gyuladnak szembetűnő hajlamra ártatlan ifjak iránt; azt vélik, hogy szerelmük elfogulatlanságában újra élvezik gyermekeségök szűz napjait, rögtön visszahelyezve érezvén magukat azon kéjdús időbe, mikor nem szállt magasabbra legtüzesebb vágyuk, mint minden tanuló közül tarka irlával legszebb rajzot készíteni.

Beauregard Athenais kisasszony, ki hírneves de vagyontalan bretagnei családból származott, a nevelő intézetből kilépte után nemsokára öreg

nagynénjének bölcs közbenjárása által, a flavisollesi marquishoz adatott nőül.

A vőlegény nagy befolyása, biztosított mérhetlen jövedelme elfelejtették, hogy lábai már kissé nagyon is reszkettek. A nagynéne hizelgett, kért, fenyegetett, Athenais még nem ismeré a szerelmet, ostromoltatva és megfélemlítetve leküzdé ellenkező indulatát — és férjhez ment hozzá. A hölgy története az akkori delnök sokéihez hasonlíta. Minthogy testi szenvedések akadályozák a marquist, nejét társaságba kísérni, nemsokára maga kereste fel a finom világ köreit, de ép úgy számolhatott mindenki, ki tetszését megnyerte, nála is nyájas fogadtatásra.

Az élénk, élcés hölgyet csakhamar udvarlók körözték, közülök néhányan tetszékeny s kacér szívét rövid időre lebilincseltek. A kedves társaságok szokás szerint sokat beszéltek a támlányába kénytetett marquis fölött és nevetve bocsáták meg Athenais kísérleteit, ki magának máshol keresett védelmet, mit férje nem nyujthatott neki. Néhány év után kijózanult ábrándjából: szerelmet érezni, mely szívét boldogsággal áraszsza el, hogy tartós hűség által birtokába juttassa annak, mit talán a törvényszerűség megtagadott vala tőle. Versailles udvarának fiatal, előkelő férfivilága akkoriban nem volt kevésbé érzékeny, mint később Lajos Fülöp király erkölcsös idejében. Így a piperkőcök árjában, kik mulatságot és változékonyságot kerestek, korán józanult ki az érzéki hajlam utáni ösztönből, vagy azt legalább is

mélyen, szívének legtitkosabb zugába rejtette. Változtatta udvarlóit, mint ékszerét és palotája butorzatát. Az akorri divathölgyek a síma udvaroncok illatos karjaiból sovároგva siettek az alsóbb osztály erősebbjeihez; a lovag, az abbé untatták őket. Este honn azon parancs adatott: nem fogadhat el senkit sem nagysága, fejfájásban szenved; de bizalmas komornáikkal egyszerű polgárleány ruhában deli katonák, fufangos diákok és izmos kézművesek vigalmaiba lopóztak. Itt táncoltak, mulattak világos kivirradtig; megismerték egymást az álca dacára, kerülték egymást, hogy ne kacagjanak hangosan, ha egymás szemébe néznek, mint egykor a római augurok.

A flavisollesi marquisnő egy fényes estélyén, hova a székváros előkelő közönsége volt hivatalos — mert Athenais változó szenvedélyei dacára tudott magának előkelő társaságokban tekintélyt szerezni, mit talán eljátszandott, ha valaha őszintén, hüen szeret — bemuttatott neki Babinski Widimir gróf.

Az első pillanattól vidám, ismeretlen indulat gerjedt a marquisnő szívében iránta; a különben oly lenge, vidám nő, most szórakozott volt és kora pirulását a legyezővel fődözgeté.

Szerényen vonult vissza a gróf, a mellékteremben járt táncban résztveendő és az ifjúság kedve és hevével élvezé e gyöngyört. Itt egy fiatal delnővel, kinek családja Lescinska Mária királynőt Francia-honba kísérte, járta édes-kéjesen a gyönyörű hazai körtáncot. Környezetére mit sem ügyelve, röpülve

járta be a fényes termet, boldog táncosnőjével kedves, hazai nyelvén társalogván. Egyszerre föltűnt, midőn esetleg pillantása oldalaslag bolyongott, hogy egy szikrázó szempár követi lépteit, melynek nyílt elragadtatása rózsákat termett orcáin. A nézők tapsvihara közt végezé be a táncot és kimerülten huzódék vissza egy ablakzugolyba. Anyjára emlékezett, vajha e dicsőséget ő is látta volna.

E gondolataihoz fűződött édes visszaemlékezéseinek egész árja; a tarka vegyület közepette mondhatlan vágyódás fogta el az ifjút, elhagyatva érzé magát mint az őszkor lehullott falevél, fájó honvágy epeszté szívét s fejét kezébe csüggesztve, bús mereven nézett maga elé.

E percben gyöngéden érinték vállát, a marquisnő állt előtte. Mialatt ő tiszteletteljesen fölegyenesedék, a marquisnő gyorsan széket gördített elő és szorosan mellé ülván, a legmegnyerőbb nyájassággal mondá: Kedves gróf, köszönetemet azon kedves pillanatokért, melyeket nekem s vendégeimnek irigylendő művészete által nyújtott. Azon remek mester agyában, ki e táncot föllelé, bizonyára összekocódtak Herkules és a Gráciák. A pehelykönnyüded lépések, a bájos idomzatok, a villámsebes kanyarulatok, e modora a legszilajabb szenvedélynek — elragadtak! Ha legközelebb szép tehetségét dicsőítő óda érkezik önhöz, kimélje magát, ne töprenkedjék szerzője fölött — én leszek az! Ki tanította önt? Legfényesebb uracsaink sem képesek.

Megzavarodva a bájos hölgy szives, fesztelen megszólításán, Widimir a bókot el nem fogadni, vagy legalább a franciák általánosan magasztalt ügyeságével akart válaszolni, de Athenais nem juttatá szóhoz. Gyorsan folytatá: De Istenem, mi baja? Gyanús könyüt látok e legbüszkébb szemekben! Mit gondoljak? Talán sovárul emlékezik egy kedves lényre a távol hazában, ki kegyedre várakozik és az órákat számlálja a viszontlátásig? Ily ifjan már lekötve! Barátom, higgye el, nem jó, ha az ember ily korán le van kötve! inté halkán, méla tekintetet vetvén rá.

— Igen, nagysám, kedves lényre gondolok, kihez a leggyöngédebb, feloldhatlan kötelék csatol, ki nek képe, kevéssel meglepetésem előtt oly élénken tűnt föl előttem, hogy fájdalmas örömem csaknem elfeledteté hol vagyok. Bocsánatot, nagysád, de már én oly balga vagyok, hogy anyámat mindennél jobban szeretem!

— Anyja, gróf? mondá, Athenais, örömkialtásnak tetsző hangon, Widimir vallomásának kezdetére látható nyugtalansággal figyelvén. Tehát anyja? Már azt hívém, hogy aráján merengett el, és már féltékeny valék, tevé hozzá legkacérabb mosolyjával. Ah, én soha sem ismerék szerető anyát. — És fehér kezeit keblére szorítá, mintha titkos mély fájdalmat akarna elfojtani.

Widimir a csábitóan kedves hölgyön legelteté ragyogó szemeit. Ama gyöngéd testvéri szorgosság,

melylyel hazáját illető élénk beszédébe hálózta, bizalmassá tévé. Finom sejdítési tehetségénél fogva, mely minden nőnek sajátja, érzelmének épen leggyöngédebb húrját tudta megpendíteni, s a gyermeknek anyja iránti áradozó szerelmét saját céljaira felhasználni. Mert valóban határozott szándéksugallat követé, midőn az idegent az ablakzúgban felkereste. E nagyvilági hölgy, kinek kedélye már kimerültnek látszék a számos szerelmi alku alatt, melynek hódolt, egyszerre ujonan, erősen s boldogítólag érzett, mint még eddig soha. Erősen oda vonzatva érzé magát a szép, félénk férfihoz, kinek büszke s mégis oly gyermekies természete előbbi kedvenceinek feszes színellet modorától annyira különbözött. Sebesen és merészen követé azonnal szívugallatát, felhasználta az anya és gyermeke közötti viszonyt szenvedélyes érzelmének.

Rögtön felemelkedék : A házinő kötelességei, kedves gróf, készenek, hogy a társasághoz visszatérjek. Itt nem is lehet háborgatlanul csevegni; megannyi szem, fül, álnok és gonosz — megles minden pillantást és minden szivélyes szót. Ha barátnő, nővér után vágyódik egyedül fogom elfogadni! Ne várakoztasson önre, nagyon, nagyon vágyom nemsokára a természet szavát hallani, mely kiváltságolt köreinkből csaknem egészen eltűnt!

Widimir ittas kábultságban maradt hátra.¹ Még egyszer sietett a táncterembe, hol az ünnepély királynéja székel, a nélkül, hogy tekintetével találkozhatott vala.

Az eszélyes nagyvilági hölgy látszólag egészen feláldozá magát kötelességeinek.

II.

Néhány nap mulva megjelent Widimir a látogatás idejére a marquisnő palotájában; suttomkájába vezették. Mily ékes, mily csábítóan szép volt e szoba! Athenais jó ideig váratta, hogy személye utáni vágyát, ha olyan, mint előre feltette, létezett, fokozza.

Végre megjelent.

Gyorsan ment eléje, egyszerűen, de gyönyörűen öltözve, arca bár kissé halovány, de üdítő örömtől sugárzott, sötét szemeiből elragadó lánggal sovár vágy villogott. Szívélyesen nyújtá kezét, melyet Widimir tiszteletteljesen vitt ajkaihoz. Nemsokára beszédbe ereszkedtek, melyet a marquisnő utánozhatlan remekséggel vezetett, kedves szilaj kedvre vidúlva. — Gyonjon most fukar gyermek! E négy, e hosszú négy nap alatt nem volt csak egy negyed órai ideje sem barátnője számára? Hogy és mikép élt? Számláljam elő ez alatti tetteimet? Olvastam egy könyvet, mely vonzólag kezdődött, de annál unalmasabb volt folytatása, látogatásokat fogadtam és viszont tettem, kötelességből emitt új ruhát, amott himzést csodáltam volt meg; sétáltam, kocsikáztam, az operában egy felvonást hallgattam meg — de kit nem lelhettek sehol kereső szemeim? Szóljon! Nos?

— Oh, kiálta fel vígan, mily jól esik nekem

vidor kedve! Olyan, mint a hegyvidéki lég, mint az üde ital! Órákig állhatnék itt szótlan

— Szótlan? Órákig? Az kellene még! Ne tessék kitérésekkel élni uram! Több tiszteletet papi méltóságom előtt, ha szabad kérnem. Azonnal tegyen vallomást, azonnal, még pedig a szükséges bűnbánattal!

— Páris néhány műkincsét csodáltam, néhány becses könyvet vettem, az elővárosokban andalogtam a nép között. Mint fáradozik az reggtől estig kenyerét keresve, pórázon vezetteti magát és mégis oly önálló, alázatosan hajol meg előttünk és mégis gyűlölséget forral ellennünk!

— Beszélhetnék önnek, történeteket, miket meséknek tartana. És az este oly fáradt valék, hogy akaratlanul

— Elaludt? Nemde? A fűszerészleány, s a piperésznőről álmodott! — Hogy ne feledjem el! Ki engedte meg önnek, hogy álmomat képével megzavarja? Betörés éjfélkor? Ez egyszer még megbocsátok, de legközelebb: segélyért sikoltok!

Ezen, kissé merényes támadás után felüdült ártatlanságának elfogultságán. Jól van, folytatá, feloldom! Nyolc napig a rendesnél egygyel több pater nostert és holnap a st. rochei reggeli misét! Bizonyos szemek bűnbánatáról meg fognak győződni! Lépünk az ablakhoz, hogy a népszellem fölötti dicsérendő tanulmányait folytathassuk: ép most van az idő, mikor örege és ifja, soványa és köpcöse föl-

alá fut, hogy a közalgó lakomára jó étvágya legyen. Most délre harangoznak! Mint siet a jászolhoz, hasonlíthatlanul merészebben az egykori ótestámentumi sáskáknál! Deákok, hivatalnokok, kereskedők, tisztes asszonyok túlért leányaik körében, merész napósi tervekkel homlokukon! Ah! mily pajzán vagyok; de nagyon szomorú lehetek — ha sokáig egyedül hagynak. Apropos! Holnapután ismét el kell jönie, a marquis becses ismeretsége után eped. Nézze csak, ott kocsizik a st. marsani hercegnő, gyakran vagyok nála! Jó elmével áldá meg az ég, uram, vagy szükséges, hogy ez észrevétellel terhelje meg tárcáját? Látja ott mogorva nevelőnőkkel a fiatal 14 vagy 15 éves, félig badar, félig buta kinézésű lányokat, gyáva tekintettel és gyanús halovány orcákkal? Azoknak még nincs valódi sorsuk, azért szeretnek olvasottat viselni. Buzgón iparkodnak könyvekből maguknak különböző szívfájdalmat szerezni: így szaggatják sejtelmesen és kandian az ítéletfájáról a tiltott talányokat! Mindazon küzdelmet, melyet a lovag és kisasszony tapasztal, magukéivá teszik és — ha az anya álomban ringatózik — fél éjen át a legédebb könyüket sírják. De mit is érdekel bennünket az egészen idegen magzatok bohókás álma? ...

Most elbeszéltette vele ifjusági életét, kívánságait és terveit, a hatalmas és büszke atyáról, a jóakaró nagybátyáról is kelle szólnia; mindent kikérdeze a szegény fiútól, ki szivesörömet önté ki szive érzelmeit. Elutazása óta csak anyjához intézett levél-

tudósításra szorítkozott, és az írott szó vajmi rideg! Képét, melyet minap csak futólagosan említett, most a legélénkebb színekkel festé. Athenais csendesebb lön, sirt: épen viharzó hölgyek hordják keblükben az érzelő gerjedelmek egész teljét. Nem rejté el előtte megindulását, hanem félig elfojtott hangon suttagá: Mily boldog kegyed! Oh barátom, mennyi keserű könnyüt hullasztottam már, hogy anyám oly korán hunyt el, és hogy egyedül kell dacolnom a világ zivataraiival, melyben legjobb társaink is kárörömmel tapsolnak, ha hajótörést szenvedünk.

Világosan észrevévén heves panaszának benyomását, merészen és bizakodólag folytatá beszédét: leleplezé életének rajzolatát, ügyesen fűzve belé valót és látszatot. — A leggyöngédebb ifjúságban nem szeretett aggastyánhoz adtak férjhez, midőn még képtelen valék emez áldozat nagyságát és szörnyű következményeit megítélni. Pótlást keresék a viharos gyönyörben — hasztalan!

Szivem sziv után epedezett, néha azt véltem, oh szörnyű csalódás volt! hogy már meg is leltem. A vallás sem csillapíthatá le vágyamat, mindig egy s ugyanazon kérelmet rebegék az Istenanyának — és nyomorult maradtam! Mert senki sem szeretett! Adjon hálát az égnek, hogy anyja gazdag szivét fentartá önszáma; nehezen nélkülözi most, de hisz nemsokára ismét híven fogja keblére ölelni. Én szerencsétlen akkor ismét elhagyott leszek, pedig már erősen hittem, hogy fivért találtam!...

Az egyszerű ifjúra, ki minden hölgyet dicső anyja után ítélte meg, ezen bizalomnak, bármily feltünőnek tetszett volna is a világfíának, elragadtatólag kelle hatni. E hölgyre, ki kevéssel ezelőtt még oly derült volt s most égő orcákkal, könybe lábbadt szemmel állt itt — mert Athenais utolsó szavainál gyorsan felemelkedék — búsan tekintte. Gyöngéden érinté kezével fejét és esdő hangon mondá :

— Oh ne hagyjon el, ne taszítson vissza a magányba, szerelem s hit nélkül!

Athenais puha, delejes kezének érintése meg rázkodtatá, s ruháját megcsókolva, reszketeg hangon mondá :

— Ne sirjon, bennem örökké hű baráttra talált! Gyöngéden simogató vállaira kigyózó fürteit, föl emelé fejét, és gyorsan forró csókot nyomott homlokára — Widimir vére forrt — a marquisnő intett, hogy távozzék, és azután boldogan és győzelemittasan hanyatlott vissza támlányába...

Athenais néhány hét alatt egészen megváltozott, csendesebb és kegyesebb lön. Eddigi élve sivár és hazugnak tetszék neki: örökös pusztaságnak, de nem dalnak, festett gyümölcsnek, mely egy ideig megcsalja a madarat, folytonos álom-ivásnak látta, mely nem csillapítja le a szomját! Úgy tetszék neki, mintha most, 24 éves korában, vetette volna le gyermekcipőit s szégyenlené bohó játékát. Ha egyedül volt, búsan nézett káprázó szemeivel maga elé és nevét suttogta, — álmodott nagy villogó szemeiről és

csókra temett ajkairól. — Widimir vére forrt; egy csókért oda adta volna életét. Mindketten legyőzhetlen szükségnek vélték, egymást, ha rövid ideig is, de naponként látni: ma palotájában volt, holnap st. Marsan hercegnőnél, holnapután a sétánál akartak találkozni. Gyakran látták egymást az operában; mily gyakran változtatá itt helyét, jól esett neki, ha Widimir megrémült szemeivel keresé és végre megtalálta.

Könnyen lelhetette meg rejtekét, ki a marquisnő pillantásaira figyelt. Oh, ezen elrejtett, édes, feledhetlen pillantások! Ha barátja kedvéért még ott maradt, midőn ő páholyát már elhagyta, nem tudta mi történik a színpadon...

Kölcsönöztek egymásnak könyveket, hogy a futólagosan átlevelezetteket illatos levélkékkal küldhessék vissza. Ha komor sejtelveik és álmaik voltak, már kora reggel néhány sorban intést kapott a leghivebb barát, az egyetlenbarátnő. Heves érzelmeikkel bárellenkezett a megfontolás s értesítés; másrésről azonban bájos varázs feküdt a találgatás és kitalálásban. Félig feledésből, félig öntudatos szándékkal tegeztek néha egymást: oh, mint csüngtek azon lelkeik, és kíváncsian csapdostak szárnyakkal, mint a pillangók, melyek a tavasz édes zsengeiből megittasodnak.

Minél bensőbben forrtak egybe, annál finomabban iparkodták azt a világ előtt elrejtetni, kivált Athenais, mert most valóban szentélyt hordozott keblében s félt barátainak gúnyja s hitetlenségétől.

Ha esetleg nemes volt vetélytársa, elsurrant mellette és oly szánakozva, oly búsan tekintte rá, hogy azonnal kibékült ellenfelével. És viszont ha a marquisnő tánc után verejtékes arccal ital után nyúlt aggódalmasan termett előtte, mintha inteni akarná : Kiméld magad, mert a te életed az én életem is ! Akkor nem ihatott egy cseppet sem, mosolyogva nyújtá vissza a poharat. Tudták, hogy szeretik egymást, de félték a vallomástól.

Widimir néhány napig gyengélkedett, kénytelen volt kínos türelmetlenséggel ágyban maradni : kimélethez kis fájdalmat hallgatott el, és ezáltal nagyot okozott. Növekedő aggályban, lázongva és sírva, várta őt — de ő nem jött. Szíve hangosan dobant fel, asztalhoz ült s irt :

— Egyetlen, gonosz, kedves barátom ! elnézőleg zárd be egyik szemedet, ha önmagamát árulom el. Búm végtelen, nem titkolhatom többé szavaimat s érzelmeimet.

— Miért kerülsz engem ? Beteg vagy, titkolod ? Oh, ez jónak képzelt — vétek ! Anyád távol van — én ? Mondj egy szót, s hozzád repülök !

— Vagy búsítottalak akaratom ellenére ? Rágalmaztak előtted ? Pálcát törsz fölöttem, a nélkül, hogy kihallgatnál ? Gyermekeként ülök a sötétségben, félve, sírva — hozz világosságot, beszélj ! Bármily elkeseredett legyen is szemrehányásod, — soha sem kerültem ki gyáván a fájdalmat — csak a kételyt akarom végre elűzőttnek tudni ! A mi szerelmemet

veled megismertette, jeleit, bizonyítékait rendezd emlékezetedben, ébreszd föl háládat és jutalmazd meg, ha csak egy szóval is! Csengésével ne törödjél sokat, nyomorult leszek, ha kell, boldog ha szabad! Widimir, Widimir! Boldogság! Egy és minden! Beszélj! Jöjj!

Hü Athenaisod.

E megindító gyónást újra és újra olvasá túl-áradozó gyönyörrel. Azonnal befogatott s hozzája kocsizott. Mintha hónapok óta nem látták volna egymást, heves elragadtatással rohantak egymás karjaiba, reszkettek, forró csókokkal árasztották el egymást, édes mámor fogta el lelkeiket.

III.

A vallomás ki volt mondva, a sejdített kincset egész teljében birtokolták: néhány boldog hó repült el.

Athenais, részint a világ figyelmét valódi szenvedélyétől elvonni akarván, néha tudta nélkül, olykor-olykor régi szokásból, vagy futólagos tetszékenységi vágyból, emez-amaz imádóját kitünteté édes szólásmód vagy kacér pillantással. Ez ingerelte s gyötörte Widimirt; a félénk ifjú, viharossá, féltékenynyé lön. Mindig egyedül szeretett volna vele lenni; megátkozta öreg, ártatlan férjét, gyűlölte a társaságot, mely oly türhetlen feszességet erőszakolt rá.

— Frigyünk eltitkolt tolvajláshoz hasonlít! panaszkodék. Gyakran leggyöngédebb beszélgetése közepette barátnői egyikét jelentették; nem érté,

mint fogadhatta el Athenais, mint üdvözölhette csókolva és még azonfölül marasztalta, ha ajánlani akará magát. Igen, igen én tudom mindezt, dunnogá, tudom hogy csupán eszélyes elnézés; de bánt az, hogy anyyira színlelhetz! Athenais nevetett s tréfálózott, Widimir dacosan fellobbant, míg végre a marquisnő fölingerült és elkeseredett. Azután nagyon nehezteltek egymásra — s ismét kibékültek: Ah, sajnos, hogy mindketten oly fellobbanók, érzelgősek, büszkék vagyunk, a látszat miatt oly tartósan dacolunk, ha a szív már régen megbocsátott!...

Néha hallotta ennek vagy annak előbbi kísérletét vágyó szívének kielégítésére.

— Hisz maga adta értésemre, vigasztalá magát, az ily kísérletek távol vannak még a kalandtól, — de mégis nagyon sebzé. Majd föltette magában figyelmetesebben ügyelni reá, majd ismét gyöngédtelen, hitszegőnek tetszék neki. Egy hirtelenkedő nemest párbajra hitt és sulyosan megsebesítették. Ellene szentül megígérte, jövőre a hölgy hírét nem mocskolni és az esetet egy szóval sem említeni. Widimir egyik szolgája elárulá a marquisnőnek a történetet. Hozzá sietett, hangosan zokogva esett térdre fekhelye előtt: Miattam — úgymond — sejtem, miattam! Csak nagy erőködéssel sikerült elfojtani fájdalmát, hogy a kedves keservét még magasbra ne fokozza.

Mondhatlan nyugtalanságban várta naponként az estét palotájában, akkor felálcázta magát, lerohant az utcára, bérkocsiba ült, nesze a háromszoros díj,

de repülj! Halálsápadtan nyitott be szobájába, láb-
 újjhegyen lopózott hozzá, Widimir ismerte léptét és
 hálás szemmel üdvözlé. Orvosom mondja, hogy job-
 búl egészségem, rebegé. Ne beszélj, kedvesem, ne
 beszélj! suttogá Athenais; örömkönyüket sírhatott
 volna, de erőt vön magán, csak ajka reszketett.
 Alázatos odaadással ült a zsámolyra lábaihoz, figyelt
 a beteg minden lélekezése s tekintetére. Oly előzé-
 keny, oly figyelmes akarók irányában lenni! fogadá,
 ő nyujta neki gyógyszert, perccel sem előbb, vagy
 később, cseppel sem többet vagy kevesebbet. S ha
 el kellett válnia — még egy tekintetet, egy intést,
 egy csókot! Aranyokat szórt a szolga kezébe, hogy
 reggel igen korán tudósítsa őt...

Még néhány napig kellett Widimirnek honn
 maradnia, már egészen fölépült ugyan, de fokozódott,
 csaknem lázas inger maradt még hátra.

— Nézd csak! üdvözlé meglepetve, midőn Athe-
 nais egy este korábban lépett be, mint máskor.

— Ez annyit jelent: Alázatos szolgája nagy-
 sád? enyelge a marquissnö.

— Óh, tőlem nem oly könnyen szabadulhatni
 meg! Nagyon tolakodó vagyok, mert cukorról álmo-
 dozom, látok dagadó, piros cseresnyét — huss, már
 jól ülök itt!... De egészen elfeledtem, a mit mon-
 dani akarék? Igaz: szeretlek!

— Mit hallok!

— Igen, a mit te hallasz, azt én tőled oly na-
 gyon szeretném hallani az nekem mindig ujnak cseng!

— Athenais! éltem virága!

— Pipacs vagy tulipán? Bogács vagy csalán? Mily emélyes! Ha egyszer már elkezdted, hát készíts verset virágodra! Én gyakran kísértem meg a rimelést — arról a híres ódáról emlékezzél meg, melyben iparkodtam, táncban ügyes lábaidat megénekelni — de, Isten tudja, igen keserves kenyér! Szegény madárkához hasonlít lelkem, melyet korlátolt kalitba zárnak, ah, kiröpülne, föl a magasba, de nemsokára ismét leül alázódva fácskájára. Talán nyakékemet akarod megénekelni, hogy oly komoran nézegeted?

— Eszembe jutott, mondá lehangoltan, hogy csak ünnepélyes alkalommal szoktad viselni. Tehát ma korábban jöttél — hogy korábban mehess?

— Fájdalom, fájdalom! sóhajtott Athenais, majd bátortalanul, csaknem félénken tekintett oldalaslágra rá, majd pedig gyöngéd, hosszú újjaira nézett, estélyre megyek St. Marsan hercegnőhöz. Tudod, hogy újabb idő óta, minthogy te nem jelenhetél meg, ritkán tártam fel vigalmakra termeimet s idegeneket nem is látogattam. Föltűnt, még pedig szembeszökőleg föltűnt, hogy rendesen este fájdul meg fejem, mi — magányt vagy sétát igényel. Álomtalan éjeiken, miattadi aggályomon kívül, mindig új cselt kellett kigondolnom — ez megnyugtató — a finom társaságot távol tartani. Mi szegény, felsőbb rangúak akaratlan rabjai vagyunk a formáknak, melyeket saját bajunkra alkottunk. De ma nevenapja van legrégibb, legjobb barátnőmnnek, ki előtt csak egy tit-

kom van: irántadi szerelmem. Nem maradhatok el, nem szabad elmaradnom.

— Természetesen, természetesen! Jelen leendő vicomte Chateauver is, ki élceidet oly elragadtatóknak találja.

— A társaságnak bohókás tagja, közönséges életben bóhócnak nevezve! Ha egykoron — száz évek után — meghalna, akkor a döreség istennője kétségbeesetten bolyonganá át a világot és hegyet, völgyet betöltene panasz kiáltásaival.

— Lord Armstrong! ki folytonosan kezeidet csókolja.

— Azt hiszem! oly kezet mely rajta már annyi aranyat vesztett! E férfi, mint mondják, dúsgazdag; de egész éven át csak egy saját gondolatot sem szülhet. Sovárogva, választás nélkül kapkodik minden után, mi lehull a mulatság asztaláról; csípős fordulatok, és hasonló méltányos csemegék legjobban ízlenek neki. Ezen serény szorgalomszellemet pákoszkodni, nekem csaknem szomorúnak tetszik! Oly megindító, ha a szegénység magát földiszíteni akarja; tele aggatja magát kölcsönzött, kikunyorált csilámmal s a tarkát szépnek tartja.

— Igen finom — eltérő megjegyzések! Pompás, pompás! Rajongóan hű barátok háta mögött ily gonosz tréfát üzni! Mily véleménye van ekként a flavisollesi marquisnőnek kicsinységemről — ezen urakhoz képest?

Megsértve ingerült fel a marquisnő, de benső hang suttogá neki:!

— Légy türelmes! Emlékezzél fogadásodra! Még beteg, még izgatott!

— Widimir, ez nem jó szivedből! esengett s megfogá kezét, melyet eleinte boszúsan visszavont, de azután félig bánatosan, könnyedén az övében hagyott.

— Mindenek előtt, folytatá felhevülve, gyülem a lengyel küldöttet. Merészelne-e ezen férfi téged mindenüvé követni, rád oly epedező szemekkel nézni, ha egyszer elhatároznád magad, őt szigorú tekintettel büntetni? Bármikor találkozom véle azt hiszem, hogy mondhatlan fájdalmat fog szerezni!

— Én ellenben benne látom a férfit, ki oly jót tett velem, melyért egész éltemen át hálával tartozom. Emlékezel azon estre, midőn karján először közelegtél hozzám?

— Oh, Athenais! monda rögtön kiengesztelve s mintha édes mély álomba merülne: Édes órák voltak azok! Miért tűröd, hogy szerencsémét háborgassák? . . . Ne menj ma a hercegnőhöz!

A marquisnő rázta fejét. Ha lehetséges volna! Ha szabadna! Tudod — —

— Oh, tudom, hogy nem akarsz, lobbant ismét föl. Ne kénytesse magát nagysád! Mit ér, hogy a legfontosabb okokat felhozom? És ha angyal nyelven szólanék is — hasztalan lenne! Füledben hangzik már a tánc, zene, és csengenek a magasztaló föl-

köszöntések! Ne kénytesd magad hozzám! Te előkelő hölgy vagy — a világ és újra a világ és a tekintetbe vétel és még tudj' Isten mi más! Ugye bár, mily unalmas a nyugodt élet? szórakozás, változékonyság — mily jól esik az!

Fölugrott helyéről: hevesen föl-alá járva mindig ingerültebben folytatá: Ma hű barátné üli születésnapját, holnap, holnapután valami más szükségképi eset fog az égből aláhullani! Én, Istenemre, nem tehetném, hogy az ugynevezett jó barát vigalmán nevessek, játszszam, táncoljak, magamat magasztaltassam, ha egyetlen barátnémat betegen tudnám.

— Hisz már föllábadtál, mondá, erős nyomatékka: elkeseredett szemrehányás s egyszersmind vi-seletének igazolása hangján.

— Fölöcsúdtam? Igen, igen! válaszolá gúnyosan. Eszembe juttatod, hogy híven segéltél? Azt folytonosan mondogatom magamban; de azt is mondom: mit használ hogy testemet ápolják, ha az alatt lelkemet mérgezik meg?

Ezen rövid, heves jelenés alatt a marquisnő gyors változásban először ámultan, azután sajnálólág, végre haragosan tekintett a neheztelőre; keblében heves tusa forrongott, óriás erővel csillapítá le haragját. Egészen föllábadtál, ez egyetlen kifogás tevé-sére ragadtatta el magát. Utolsó szavainál rögtön fölkel, ajkait kábitó fájdalommal szorítá össze, az ajtóhoz tántorgott. Pillanatig késett, mintha vissza akarna fordulni — de sértett női érzelme győzött ..

Lázasan, fölgerjedve sietett Athenais haza.

— E férfi, heveskedett, kit kivételnek tartottam, csak olyan mint a többi, önfejű, önző, méltatlan, zsarnok. Szemeim kápráztak, hogy szeszélyeit sajátságának, száz csínját túláradó üdeségnek, egyszerű nézeteit gyermekdedségnek tekintettem. Félenksége, mely oly ellenállhatlanul vonzott s édesgett, lassú víz mélye volt. Soha sem akarék úrnője lenni; de ő se merészkedjék engemet szolgáljává alacsonyítani! szegény apácaként viselém magamat, pedig minden ünnepélynek királynéja leheték s ő hálátlansággal, igazolatlan bizalmatlansággal fizet! Bűn lenne, csak egy percig is biznom ifjúságomban!

Bájosan öltözködött.

A st. marsani hercegnő vigalmán ifjat, öreget ragadott el magával: soha nem volt ily bájos, soha nem lejtett ily gyönyörűen, soha nem volt ily élces. Az első fél órát valóban szabad, csaknem könnyelmű vidámsággal élvezé; a másodikat, hogy a kegyetlent elfeledje, s hogy önmagát, eddigi badar föláladozásáért megbüntesse; a következőt, hogy a felmerülő fájdalmas emlékeket túlhangozza. Erre néma, szórakozott lön: Ennyire feledhetém el magam? Nem volt-e igaza, midőn mondá: Füled csak zenére és hódolatokra figyel?

Ablakmélyedésbe vonúlt vissza, mind búsabb-búsabb lön, szemei elhomályosultak. Tudta, hogy Widimir bűteljes, kínos állapotban van. Igaz, így gondolkozék, igaz, te mérsékelted magad heves kitő-

résni ellen, te javultál mióta szereted; de javulni, még korántsem tesz annyit mint jónak lenni, nem kellett volna elmenned, mielőtt ki nem engesztelted: az ajtóban akarál még visszafordulni, oh, miért nem tevéd? A hódolók egész raja követé, közönyösen társalgott velök, éles gúnynyal bosszulta meg magát tolakodóin. Folytassa csak háborítlanul, mondá Chateauver vicomtehoz, visszadülve behúnyt szemekkel támlányába, ujjával döbörgvén ajkain, mintha ási-tozást akarna elrejtteni, csak beszéljen. Idegeim oly igen otrombák, hogy a malom szakadatlan kerepe-lésénél is — csendesen elalhatom. Bocsánatot, hány szólamot öröl egy percben, ha tudniillik nem sza-kasztják félbe?

Még haragosban, megfélemlítő tekintettel szó-lítá meg a lengyel követet, kit Widimir gonosz csil-lagának vádolt; de a hiú férfi, távol az érzékenységtől, csak örvendett ezen: mert azon képzelgésben volt, hogy ő Cransac kisasszonnyal vetélkedik, kit vándorló liliomhoz hasonlított....

A szeretett ifjú képe mindig világosabban le-begett szemei előtt, a feddő itéletet, mely fölött csak rövid idő előtt tört pálcát, határtalanul túlzottnak nézte; a hibák csak sajátságok voltak; új előnyök csatlakoztak a régiekhez. Gondolataiban, csókolva s áldva, jó éjt kívánt neki. Másnap engedékenység s szeghetlen esküvel akará szívét tartósan megnyug-tatni. — Végre ismét visszanyeré derült vidamságát,

de korán távozott, barátnéja leggyöngédebb kérései sem maraszthatták.

Widimir rögtön, a marquisnőnek terméből büszke, hallgatag eltávozta után, felébredett kábultságából. Már nem emlékezett világosan az elkeseredett szemrehányásokra, melyeket fékezhetlen nyelve szórt, de bűnösnek érzé magát, szégyenlé dühödését. Ah! sóhajta, mily helyesen monda édes anyám: Azt hiszed, hogy hevességedet megfékezheted, habár tudod is, hogy lealacsonyít? De mégis, nem tévé hozzá: szándékokat csak újra erősebben, bensőbben tedd fel magadban, utóbb még erényeddé válik.

Erősen eltökélte magában Athenaist kibékíteni, könyörögve kérni, nyugodtan inteni. Egyetlen szívem, akará neki mondani, lásd, ismerem irántami végtelen szerelmedet; tudom, hogy a többiek élő gépek előtted, te játékos, elkényeztett gyermek; de ezen játék is sebzi szívemet.

— Mondd, nem kegyetlen káröröm, ebben vagy amabban vágyat, reményt éleszteni, mit teljesíteni nem szabad, nem lehet?

— Azt gondolod, hogy azon hiúk nem dicsekednek azzal, hogy őket kitünteted? Bármit gondoljon is a finom párisi világ a nő hírével s bármint kacagja ódon nézetemet: én dicsően elmélkedem a nőről, mert anyám fia vagyok! Tudod hogy mint fenyítém meg azon bohócot s hogy csaknem életembe került!

Íróasztalhoz sietett, följegyzé okait, részint hogy lelkét könnyítse s még se feledje el, részint

hogy e, véleménye szerint kedvesét meggyőző levélkét neki átnyujthassa, ha talán holnap szóbeli fejtegetésnél elhagyná a kíváncsú nyugalom. Mialatt így vigasztalódott, ismét fölmerült lelkében azon sujtó gondolat: mint csalogatja Athenais imádóit, mint táncol, enyeleg, boldog, míg ő betegen fekszik. Fölngerülten dobá el tollát, be akart fogatni, hogy a hűtelent meglepje. Mit gondolok vele, boszankodék, hogy árt-e az éji lég? Lehetek-e nyomorultabb, mint vagyok? — Nem! soha se élvezze a büszke marquisnő a diadalt, hogy utána futottam!

Föllobbanása ismét fogadására emlékeztette, melyet anyjának ígért: az anyárai gondolat volt paizsa, mely előtt elrejtőzni törekedett a gonosz támadások ellen. Az Orsolya szüzek intézetébe tett kocsiság élénken tünt fel emlékezetében. Oh, anyám, megígérém, hogy semmi titkomat sem fogom előtted elzárni! Miért kelle mindig félretennem a tollat, ha szerelmemet bevallani akartam? Mert te szemrehányólag utaltál volna egy legszentebb parancs megszegésére! Oh, akkor sem bocsátanál meg, ha elbeszélném, mint áldozák föl a szeretettet, hogy érzélgős szive szüntelen epedezett barát után...

Verejték boritá homlokát. Nem élvezte-e Athenais, mielőtt engem ismert, más előkelő hölgyek példájára álöltözetben a muskétások s deákok vigalmait? Ügyetlenkalandokba, szerelmeskedésekbe látta bonyolítva. Szégyen s rettegés fogta el, feje lázasan tüzes volt, sűrű könnyük peregtek szemeiből: — nem

fogja-e azonnal mondani : csalatkoztam benned ? nem fog-e elhagyni, mint másokat előttem ? Nem, nem, most nem szerethetne oly tüzesen, ha ezelőtt oly megbocsáthatlanul megfélekedezett önmagáról !

Éjfélkor kimerülten dőlt fekhelyére, mélyen szendergett, álmából nyugodt szívvel ébredt föl. Gyorsan irt néhány sort Athenaisnak, melyekben kérte, hogy ne nehezteljen s enyhítené elhagyott magányát.

Ezzel egyidejűleg érkezett meg Athenais levélkéje, mely következő édesbánatos szavakkal végződött : Te, szívem bálványa ! Áldassék a Te neved ! Légyen meg akaratom mindenha s mindenütt — csak csekély kivétellel ! nyujtsd éltető csókodat ! kenyeremet — add meg ma is, de kétszeresen, háromszorosan, mert nagyon éhezem ! — Bocsásd meg bűneimet ! — a többit mint rossz keresztény valóban elfeledtem. Tied szívem mindörökké ! Ámen ! Türelmetlenül lesték mindketten az estét.

IV.

Midőn Athenais a terembe lépett, hol tegnap oly sokat szenvedett, nem futott mint máskor ujjongva keblére : úgy érzé, mintha láthatlan karok tartának fogva.

Widimir, részint mivel kitalálta gondolatait s

a tegnapi jelenést szégyenlé, részint szokatlan tartózkodásán megsértődve, késztetten ment eléje.

Távol egymástól túláradoztak sziveik vágy s gyöngédségben; most midőn semmi sem gátolá őket, hogy egybeforrjanak, dacosan makacsok maradtak, szemérmesen kerülgették egymást; az óvatos száznak nem volt szabad öntudatosan azon szavakat ismételni, melyeket leveleikben mint egy álomban, akaratlanúl hebegtek. Fagyos volt a csók, melynek, mint reménylék, tüzesebbnek kellett volna lenni mint bármikor; félre nézve nyújták kezeiket egymásnak, vonakodólag, mint két ellen, kik sok kárt okoztak egymásnak s végre kiengesztelésre kényszerítettnek.

Igy ültek egymás mellett, a nélkül, hogy feltekintettek volna, de folytonosan kandi szemmel nézték egymást; közönyös tárgyról beszélgettek; azután kinzó szünet állt be, míg rögtön leskelődő pillantással kölcsönösen meglepték egymást, gyermekies duzzogásuk miatt hangos kacajra fakadva. A jégkéreg, mely alatt érzelmük mindig akaratosabban, szabadságvágyóbban dagadott, most fölolvadt, fékezhetlen erővel áradozott. Mindketten, imádókként térdre rogytak, Widimir illatozó hajzatát simogatta, Athenais kezét forró csókokkal árasztá el. Könyező szemekkel adtak hálát az égnek az elragadtatás némaságáért, ajkaik egybeforrtak!

Egy mondhatlan kedves óra röpült el.

Athenais fáradhatlanul csevegett enyelgő modorában, csak olykor szakítá magát félbe, csókjaival

halmozván Widimirt, hogy — mint mondá — önmagát jutalmazza meg pompás ötleteiért. Widimir mosolyogva hallgatá lehúnyt szemekkel.

— Valóban, barátom, még szerencse, hogy a nap jobban teljesíti föladatát, mint szemeid: mert a lények világosság és melegség hiányában nyomorútan elsatnyulnának!

— Hagyj, csevegj csak kedvesem! Lásd így zárom be gyakran szemeimet, ha a csermely vidor csevegése elbájol.

— A csermely szívesen meg is köszöni! De mint nő, világtalan tisztelő előtt, bármily látnoki lenne is szelleme, csak a legvégső szükségben segít magán. Nézz csak mindig bátran rá, nem is oly félénk mint hiszed, és nyelvjártassága legkevésbé sem szenved. Így, így! Óh, ezen szemek, mily győzelmesen nyílnak meg, mint villognak, mint fojtják el lélekzetemet! Szenvedélylyel szorítá fejét kebelére, beszéde mindig ittasabb lön. Hallottál valamit a braminokról, kik a nagy csillagzat fölöttét hárfáikkal üdvözik? Figyelj, érezd, mint dalol szivem! Folyton azt rebegi: Mindenható, mily elragadtatók csodaműveid! Soha ne utasíts el festészt, bűn lenne az emberiségre nézve: ezen pillantások jótékonyágát néki kell ajándékoznod, hogy éljen nemzetségről nemzetségre; de, ah! a legszebb kép csak hulla! Élve kell ezen szemnek a világ osztatlan örömeire fenmaradnia; de neked nincs fivéred, nincs nővéred, — elhallgatott, szemérem s félénkség akadályoztat-

ták tovább fűzni kecses gondolatmenetét, melybe titkosan, mint boldogító álomba, látszék elmerülni.

— Óh Athenais! kiálta fel lelkesülten, miért nem lehetsz enyém? — az egész világ előtt — az egyház áldásával?!

Édesfélénken, szemérmesen nézett maga elé, Widimir hirtelen leleplezé aggályosan elrejtett érzelmének fátyolát. Férjem a közel jövőben hetvenedik évünnepét fogja megülni! suttogá alig hallhatóan.

— Te enyém, folytatá, te kedves, vidor.

— Köszönöm! szakítá félbe, te oly szíves vagy, hogy e szerény hozományomat nem nézed el — de a mi több: én jó vagyok! Nem hiszesz nekem?

— Tudom. Lásd, ha Isten kedvelt volna teljes szívvvel, ha meg akart volna áldani egész kézzel, úgy szabadnak lellek, s erőszakkal ragadtalak volna ki tieid köréből, ha ezek esdő kéréseimnek nem engedének!

— Légy nyugodt, nevette Athenais enyelgő hangját visszanyerve, hallatlan nőrablásra vén nagynéném nem juttatta volna a dolgot, aludjék békében és hűvösen, utóbbi t. i. a tűzokádó boszorkánynak jól fog esni. Ő kényszerített az agg flavisollesi marquishez, mert én igen szegény, ő pedig irigylendő gazdag volt: a hasonlíthatlanul gazdagabb, ifjabb Babinski gróf várába, ha ellenkeztem volna, a mi nekem azonban igen kérdésesnek tetszik, legbiztosabb sárkányán küldendett.

— Akkor, egészíté ki Widimir, akkor mond-

hatlan szerencse leendett! Nem áldoztak volna fel egy élemedett, aszkóros embernek! Az ifjú kebelére jól illik a rózsa; de az aggastyán kebelén kirívó, a piperkőc világfiak gunyját, önmagának ártalmas szálnalmát idézi elő. Oh, Athenais, akkor nem kellett volna, évekig, saját vallomásod szerint, a legkeserűbb csalódások között igaz szívet keresni! és ajkaira lenge csókot nyomván, sóhajtvá tevé hozzá: akkor csókom az első harmatcsepp leendett e rózsa tüzére!

E fordulat meglepé. Ti férfiak mégis csak csodálandó teremtmények vagytok, mondá fejcsóválva. A nő túlboldog, ha kedvese a létező viszony alatt hű marad! Valljon csókja, mert az ég úgy akarta, vagy szeszélyből vagy vétségből mint első vagy második harmat csepp hullott-e a rózsára — azt kutatni, Éva leányainakegyike sem fogja. Megváltoztathatja? Nem! Láthatta-e jó csillagzatát, mielőtt föltűnt? Lehetlen! Lelke vadonhoz hasonlított, mely vagy egészen vallás nélkül, vagy idegen bálvánnyal foglalkozott, mitsem sejtven azon mesés lényről, kit egyszerre igaz, egyetlen, mindenható istenként imád. Ilyenek vagyunk mi! De ti, egy nő netalán leendő tévedéseitől kóros félelmek mellett, és a jelenbeni bizalmatlankodástokon kívül, még a multa is féltékenyek vagytok. Menj, gyűlölhethnélek, ha nem szeretnélek! E rózsa valóban le van tördelve az ágról, igazán képleges szemrehányás!

— Vidor-e St. Marsan hercegnő? Kérdé könnyedén.

— Ez annyit tesz, válaszolá újjával fenyegetve, mikor távoztál a vigalomról? Alig éjjél után! A lengyel követ folyton körültem volt, szövő kárörömmel közbe, kacsingatott —

— Hát nincs igazam? förmedt rá. Ez a következmény! sohasem tévedek!

— Kacsintott, de én, mint kegyelmes uram megparancsolá, komolyan visszautasítám.

Widimir arca fénylett.

— A vendégek táncoltak, játszottak, jelenlétükben dicsérték egymást, távoztukkor gúnyolódtak, túlzólag fűszerezett szerelmi kalandokról beszélgettek, figyeltek, gyanakodtak — hisz te isméri! Az ifjú Babinski grófról is beszéltek, ki rögtön eltűnt. A flavisollesi marquisenőnek úgy tetszett, mintha hallotta volna, hogy a különöce újabb idő óta serénysége s buzgóságával tudományos kutatásokra adta magát. Van benne valami. Ah, mily kár —

— Miért kár? kérdé feszülten.

— Mily kár, hogy tegnap még mitsem tudtak a pályamunkáról, melyet kegyed a rózsa és harmatcsepp közti szende viszonyról nyomatni szándékozik!

— Várj, te gúnyolódó!

— A nyári idényre vonatkozó érvek is szönyegre kerültek. Nyolc nap múlva a tánctermekek bezáratnak, a távolba röpülnek majd. Ah! mily pompásan lehet gondolatokban utazni, villámgyorsan szállong az ember tova a légen keresztül, por, málha nél-

kül, nem törik el a kerék, nem kell étkezni, és csodálandó módon jutányos!

— Es mit szolt ehhez bölcseséged? Nekem, fájdalom, haza kell utaznom.

Athenais elhalványult. — Te ámitgatsz! Nézz rám, ha mersz! Komoly maradsz? Tehát igaz! Nem, nem! kiálta kezeit összeecsapva, kell mosolyognod, csak gúnyomért akartál megcsalni? Vidéki kéjkastélyaim legkényelmesbikét fogom választani, közelében bájos nyaraló van, mely fölött kényed szerint rendelkezhetel, mire nyájasan fölkérni férjem nem fog elmulasztani. Gyors paripán egy negyed alatt ellovagolhatsz hozzám. Akarsz?

— Pompás, pompás! Veled az erdők s kerteket keresztül száguldozni!

— Lenge naszádon a tavat bejárni, melyben hattyúk eveznek, liljomok virúlnak!

— Szerelmünk napról napra erősbulve, békén, háborgatlanúl!

— No, no! Kis homályos szint is végy a színvegyületből.

— A szomszéd nemesség jelentkezik, a hölgyek megérkeznek, — a férfiak fölülmulják egymást.

— Az ügyetlen uracsok! Alkalmasint elláttad magad jó időre mint számoió gazdasszony, azon emlitett, megfélemlítő tekintetek elegendő bőségével.

— Lásd! — s komolylyá lett, akadozott, bátorsága csökkeni látszott, mindannak kimondására, a mi ezen percben meglepő rögtönséggel kebelét dúlá;

lassan ment íróasztalához és tétovázva jött egy levélkével vissza; Athenais ámultan tekintte rá — lásd, tegnap följegyzém magamnak mindazon okokat, melyek — minthogy ép erről beszélünk — követelik, hogy jövőben odaadásodra szigorúbban figyeljek.

Athenais búsan csüggeszté le fejét. Mig én a bálon, bár te távol valál, mindent kerülék, a mi téged gyötör ha jelen vagy, mig néked a busítottat kibékítened kellett volna, azalatt te, ezt beszédedről veszem észre, szemrehányásokat életszabályok lepelébe burkoltál, azokat felirtad magadnak, hogy általuk naponta emlékeztessél, naponként megints.

— Hogy alkalmas időben eléd terjeszszem, kedves lény, mert érzem, hogy ingerlékenységem kimért szóbeli elintézésre alkalmatlan. Nem szemrehányások, nem követelések, nem, benső esdések, könnyen teljesíthető kívánalmak, igaz gondok! Az igaz szerelem legdrágább értéke, legcsalhatlanabb jele ép ezen álmatlan, egyengető, iníő gond, mely talán néha, aggályos becsületességében, a kedves terhére van. Hidd el, sohasem szerettelek bensőbben mint tegnap legkeserűbb bűm közepett! Így szülemlettek ezen sorok! Gyöngédtelenség tölem, nem tudom már, mi emlékeztetett rá ma, és most — bocsáss meg! Ezen levélkét is, mely veszélyteljes hadüzenetnek látszik, visszavonom.

— Nem, nem! válaszolá élénken, hadd olvasam. Most, úgy hiszem, kötelességem kimerítő nyilatkozatot sürgetni, hogy végre — kívánatos lenne

már — a határ pontos kijelölése után, tartós békére tökéld el magad. A halasztás, nem egyéb mint folyton fegyverszünetelni, gyanakodólag leskelődni, alatomosan harcra készülni, mi mindkettőnket megrontana!

Athenais átfutotta az első sorokat, gúnymosolyt ült ajkain.

— Ezek régi és, hogy őszinte legyek, igaztalan kétkedéseid és gondjaid! A nyílt, elfogulatlan mód, melylyel termeimben az urakat mulattatom, sebez téged; játékos gyermeknek nevezesz, de tetszékeny hölgynek tartasz. Figyelj rám! Mióta hozzám közelegetél, törekvéseimnek csak egy célja volt: szivedet megnyerni, meg is tartani; a többiek iránti magaviséletem: a gazdasszony önföládózása s ártatlan dicsvágya, hogy vendégeit elégedetten bocsássa el. A nyájas pillantás még nem csábítás, a hizelgés még nem titkos szerelmivallomás. Istenem! e férfiak hiúságának néha nyájas szólammal kedveskedem ép úgy, miként inyüknek étkamráimból cukros csemegét hozok. Létezik-e még valami e széles földön, mi, kivüled, nekem kívánatosnak látszanék? Gondolj igazságosabban magadról és ne bélyegezd izlésemet elvadultnak! Mihez fogjunk, hogy Athenaisod égő vágya, téged kielégíteni, a flavisollesi marquisnő elkerülhetlen, házi kötelességeivel öszhangzásba hozassék? Egyszer, majd ha nőd leszek, s mostani kötelességeim alól fölszabadulok, nem fogod tapasztalni, hogy kénytetett színleléssel zsibongó ünnepélyek

után, vágyjam vissza, de addig türelmesen kell csókolnom a vesszőt, mely sebez. Zárjam be házamat? meggyónjam férjemnek s a gonosz világnak a „miértet”? tárjam fel szerelmünket s irántami bizalmatlanságodat? Ugynevezett nagy hódításról hadd csevegjen a világ; de az igaz szerelmet titokban tartatni boldogság! vagy csak az ajánlottad védenceidet szabad elfogadnom? Ah, nemsokára szükségesnek fogod tartani, hogy saját védenceid ellen is védjed magadat. Ha neveiket említeném, vizsga szemeket szegeznél rám, én elpirulnék gyanakodásod miatti szégyen és sérelem miatt — s te ezt vétkem biztos jelének tekintenéd.

— Te túlzó vagy, Athenais! Gyöngéd, meleg szavaid közé több nyersesség s gúny szövődött, mint a mennyi, gyors bebizonyítást sürgető vágyodra s érzélgősségemre nézve üdvös lehetne. Ha ez értekezletre elég bátorsággal birtál, mely nekem, mint őszintén bevallám, hiányzott, úgy nem titkolhatád el magad előtt, hogy bátorság, fesztelenség, szendesség-sóvátosság nélkül, kétes előny, melyet inkább bocsátunk meg, mint követünk.

— Hangod is, úgy tetszik, oly lázasan izgatott.

— Oh, egészen fesztelen vagyok! mondá hangját mérsékelve, szólásmódom mindig élesebb s hatályosabbá lesz, ha védelmemre szorítatom. Ez ne ámítson el! szivem még hosszú ideig nyugodt, midőn szavam már kihívó . . . Levélkéd, folytatá ismét izgatottabb hangon, arra oktat továbbá, hogy kegyet-

len káröröm, ebben vagy abban kíváncsiat, reményt éleszteni, mit teljesíteni sem nem szabad, sem nem akarunk. Tökéletesen helyes; de már eléd terjesztém, hogy ily szándok idegen előttem. Mégegyszer: Szemeim főleg ezen csemegést, a jó pástétom meghódítására, ama játékost erszényem végképi kifosztására buzditani, célozzák.

— Oh, akkor megbocsátható, te szegény, ha ezen uracsok rád mámoros szemekkel tekintenek, s kezedet határtalan hálával szakadatlan csókokkal halmozzák. Ki téged így beszélni hallana! De minden megjegyzéstől tartózkodom míg befejezed!

— De, pattant föl, fejét büszkén fölemelve, te mondd, hogy dicsekednek kitüntetésemmel? Ki dicsekszik? Mivel dicsekednek? Miként hangzott azon nyomorultnak meséje, kit te megfenyítél? Mindent, mindent, kell most tudnom, ha ne higgyem, hogy e szemrehányást csupán kiokoskodtad, hogy velem törésre kerüljön.

— Azon nemes, akadozott, beszélt — a multról!

— Ez az, ez az! sikolta föl szívszaggató hangon. Mit csodálkozom rajta? Ez dühöngött, ez zajlott benned, jól észrevettem! Hiszen még ma célzottál rá a rózsa s harmatcseppféle képlettel!

Athenais fölegyenésedett királyi természetnek egész méltóságában; inkább hasonlíta vádló, mint vádlotthoz. Történetet nem tehetek meg nem történtté, de mit sincs megbánnom. Ifjan agg, kóros aggasztánhoz kénytetve, egész vétkem abban állt, hogy

vágyton épedtem oly lélek után, mely megérthetne és szeretni tudna. Néha azt hívé, hogy valóban leltem barátot, ki igazán, önzetlenül szerete — rövid mámor volt, melyet tartós, vigasztalan kijózanodás követett. Oh, akkor az egész nemet akarám lakoltatni a miatt, mit egyesek nekem vétének, akkor tetszékeny voltam, kacérkodtam — hogy kegyetlenül büntessek. Számos évi élettelenység után szivemben — magam is csodálám — ismét egy üde virág fakadt; szorgalmazott, hogy elajándékozzam; fürkésztem, vizsgáltam, úgy véltem, hogy a legnemesebbnek adám — ismét csalódtam. Azt tudd meg : mig valakinek hittem, addig rendíthetlen híve valék; de elpártoltak, fölládoztak! Így éltem, vagyis inkább így hervadtam idővel, mig te megjelentél! Mindezt soha nem titkoltam előtted; s ha nem vehetél magadon erőt, későbbi bár legtisztább, legmélyebb szerelmemmé lenni, akkor visszariasztani, elutasítani kellett volna, nem pedig elválhatlanul lebilincselni. Vagy akkor valál álnok irántam, vagy az vagy most! Ez a legkiméletesb vád, melylyel fölötted jogos felizgatottságomban rendelkezhetem! Mindezt bevallám neked; de ha te nyomorult, mérges sziszegésekre inkább figyeltél, mint vallomásomra, ugy meg nem foghatom, mint társaloghattál hetek-hónapokig szinlelővel? Oh, most világos előttem, csak szeszélyed alacsony játéka voltam, melyet im megúntál!

— Athenais, ne alázd meg magad, ne alázz le engem!

De ő nem hallgatott rá, majd haragszikkasztó, majd megvető szemekkel meredt a kezeiben tartott levélkére, melyet végre gúnykacajjal összezsugorított s messze eldobott; heves léptekkel járt alá s föl a szobában, arca lázasan piros, zilált volt, keble pihegett, fékezhetlen hevessége akaratlanul magával sodorta lelkét a korlátlanág örvényébe.

— Fogadást tettem, remegték ajkai, hogy mindent nyugodtan fogok eltűrni, — de te gyalázatot, gyalázatra tetézesz s az örülségig bosszantasz. A világ tehát a hölgy jó híréről azt gondolhatja, a mit akar, de te nagyot gondolsz a nőről, mert anyád fia vagy! Hát annyira elvetemült vagyok, hogy ujjal mutogatnak rám, hogy a finom világ csak nagylelkűen tűr s nem vet meg, mert híre ép oly rossz, ha nem rosszabb az enyémnél? Oly nagyot gondolsz a nőről, fia vagy oly anyának, kit beszédeidből kiki feddetlen szentnek ismer — mint jöhetél azon vétkes gondolatra, hogy e szent hölgynek ily elvetemült lényt fogsz nődként bemutatni? Kérdezlek.

— Sziklának kellene lennem, túlharsogá Wídimir, hogy ezen túláradozások, elferdítések, s igaztalan vádak badar egyvelegét nyugodtan tűrjem. Miattam, beszélhetsz olyast, miről számolhatsz is, nem is, de ne szödd be anyámat a harcba. Saját előnyödet csak nem fogod oly vakon félreismerni, tevé keserűen hozzá.

— Hisz magad szöved be a harcba! Hisz az ő nevében indítsz háborút ellenem s az egész romlott

világ ellen! Nemde ő fiatal volt mint én? öregebb, nem szeretett férjhez adatott, mint én? ő nem keresett hű szívet mint én? De én nem éltem, mint ő, magányos kastélyban, körulte nem hemzseget az ifjúság, mely az aggkeblére tűzött rózsát mindig kihívásnak tartja! Nem saját szavaid-e ezek?

— Jól van, jól; de ő a kísértés perceiben is szent maradandott!

— Kétségen kívül; mert született angyal!

— Kire ingadozó emberi lényeknek hívón és buzgón kell tekinteni!

— Mindenesetre! születéstől óta sugárkoronával bírni, nagy, igen nagy — szerencse; de csalódás és megbánástelt életen át, béke utáni epeedés között, a vakság mámorából kijózanodni, érdem, még pedig véleményem szerint, sokkal nagyobb.

Kimerülten veté magát támlányába, arcát mindkét kezével befödve . . .

— Befejezted végre? kérdé elnyomott hangon.

— Igen. Mert, jegyzé meg élesen, ha, mint tegnap mondtad, angyal nyelven beszélnek is, s a legfontosabb okokat fejteném ki, mégis hasztalan lenne!

— Úgy van! válaszolá fékezett haraggal. Becses és bölcs szavaid egész pazarfénye sem meg nem győz, sem meg nem nyugtat. Én, akár jogosan, akár jogtalanul, féltékeny vagyok, féltékeny — ha örvensz rajta — egész az örvöngésig. Modorod melylyel ezzel vagy amazzal társalogsz, — bármily ártat.

lan legyen is, — gyötör; ez is, az is dicsekszik az őt kitüntető tekintetteddel — mondj, a mit akarsz! De nem tűröm tovább!

— Oh, mily kecses kép: itt ül lecsukott szemekkel, összekulcsolt kezekkel, félénken, gyáván, bárgyúan, józanúl, mennyeileg!

— Elviselhetlen túlzás!

— Minták után képződöm! mondá gúnyosan.

Widimir lenézőleg tekintett rá, szót sem válaszolt.

— És ha valóban beleegyezném korlátlan parancsodnak szolgaként hódolni, mondom: ha — mit tennél akkor? A jelent ugyan nem kellene többé féltened — de mit kezdenél elvetemült multammal?

— Sohasem neveztem azt elvetemültnek; gyakran ugyan nyíltan bevallám, sajnálom, hogy nem vagyok első szerelmed. Lásd belőle, ha nem vagy egészen Istentől elhagyott, mily mondhatlan szépnek, irigylendőnek látszik nekem ezen szerencse, mily nagyot hiszek szivedről! Igen, a multa is féltékeny vagyok; de e kísérteteket elrezzentheted: élj ezután csak nekem, és én mindent, de mindent feledék.

— Te és feledni? szóla közbe, soha! Ne csalódjál! Feledni? Mit kellene elfeledned? Nem annyit tesz-e ez, hogy ezután csak szájalomból akarsz szeretni, hogy ne bukjam meg végkép? Ily keresztényi könnyörületből eredő szeretetre nincs szükségem.

Tovább nem mérsékelheté magát; keresztbe font karokkal, halálsápadt arccal, villogó szemekkel

állott Athenais előtt, ki megsemmisítő tekintetét dacosan, mereven fogadá. Widimir megfogá kezét és görcsösen szorítá meg, de ő halk sikoltással ragadá azt el és boszúsan elfordult. Hevesen járt föl-alá, nem tekintve Athenaisra, fölnyitá az ablakot és ismét betevé, ezt-amazt vevé kezébe, hogy elkeseredve ismét messze dobja, ingerlékenysége percről-percre növekedett, önmagában beszélt : Fogadást tettem mindent hallgatag eltűrni ; de ő gyalázattal halmoz el, gyötör a kétségbeesésig. Ily keservesen félreismertetni ! Vége az álomnak ! Ne csepegtessetek folyton gyilkoló mérget lelkembe : anyámnak, alattvalóimnak kell élnem ! . . . Szerelem-e az, mi az embert elbarmitja, a helyett, hogy teremtőjéhez közelítené ? mi felüdítés helyett gyötör ? . . . Mije vagy ezen nagyra-vágyó hölgynek ? Az aggodalmas gazdasszony örökké imádtatja magát, hogy örökké arra figyelmeztessen, mily régóta játszsza az áldozatsovár bálványt, mely engem, mint annyi mást előttem, áldozatul kíván ! . . . Anyám erényét merészlő kétségbevonni ! . . . Nem egyezünk meg — háború, pusztulás, minden lépten ! Vége, vége ! új életet kell kezdenem ! Bátorság ! Bátorság ! Jöjj közelebb hatalmas varázsló, vén vigasztaló, önzetlen szívboldogító, jó tokajbor ! Segits, segits !

Tele töltött egy serleget, azt sebesen kiüríté.

— Miért, mondá Athenais, a nélkül, hogy közelednék hozzá, félig útbaigazítólag, félig esdve csendő hangon, miért iszol e nagy izgatottságodban ?

— Kedvem tartja, szólt mogorván, ismét töltögetve.

— Athenais gyorsan hozzá lépett. Volt idő, midőn táncról felhevülten bármint esengtem is ital után, szemed egy intésére a poharat érintetlenül hagytam. Miattam most mit sem fogsz tenni, mitsem fogsz engedni; de, ha előbb jól hallám, anyádnak... alattvalóidnak akarsz élni.

— Igen, igen! Mert mit gondolsz te éltemmel?

— Hisz látod, hogy nekem az egészen közönyös — de az enyém is!

Villámgyorsan ragadott poharat és fenékig üríté azt.

— Így, monda elragadtatva, így, rám nézve is méreg lesz!... Istenem, Istenem! mit vétettem, hogy ennyire megfélelkezhetünk.

— Isten mitsem tud rólunk, válaszolt tompán, különben nem engedi, hogy, saját vesztünkre, megismerkedjünk!

— Ne távozzék elhaló szerelmed hazugsággal, nyögé, légy hálásabb, igazságosabb a gondviselés iránt! Nehány komor, keserű órát küld reánk; de megismerkedésünk után hosszú ideig mondhatlan bensőséggel csüngtünk egymáson. Tagadhatod ezt?

— Mint hangzik a közmondás? kacagott gúnyosan. Saját kárán okul az ember. Ilyesmit mint gyermek kívülről tanulunk meg — hogy azt az életben elfeledjük. Miután magad ily nagyra magasztalt szerencsére méltatlanná tetted, csak azután jut eszed-

be annak mondhatlan édessége. Makacs vagyok és ha térdre hullnál lábaimhoz, sem bocsátanék meg többé.

— Légy nyugodt, monda jéghidegen, nem fogok előtted leborúlni, mert te vagy a bűnös.

— Én vagyok a bűnös? dühödék, semmit sem kimélek többé, térj ki utaimból!

Athenais büszkén tekintte rá, távozni akart. Utána sietett.

— E hölgynek, kiáltá, jobbjával homlokára csapva, adám üde, ártatlan szívemet, áldozám időmet, e hölgy anyám szent képét lelkem egy zugába szorítá, e hölgyért folyt vérem.

— Ismerem azt, szakítá félbe, mindig szokásod volt az adottat unalomig, a kapottat pedig soha sem említeni.

— Mit adál nekem? A mit adál — azt ezelőtt — ezután —

— Ne fejezze be, gróf úr! Nem fogjuk egymást többé viszontlátni!

— Ámen! sikoltá támlányába dőlve, míg Athenais az ajtó felé tántorgott.

HARMADIK KÖNYV.

Ármány és szerelem.

I.

Azon heves jelenet után egész éjen át, másnap is megsemmisítő erővel dühöngött mindkettő lelkében a vihar; minden, mi kevéssel ezelőtt zöld, haramatos levél volt, most elsárgulva, szétszórtan, s ösztapodtan hevert lábaiknál; egészen kóros és nyomorultaknak érzék magukat, mintha néhány óra óta száz évet éltek volna át. Azután kimerültség, bú szakadt reájuk: hiszen nem akartak — újra boldogokká lenni — csak a visszaidézhetlenül eltűnt boldogságot elfeledni; szerettek volna meghalni, — csak meg nem örülni! Halálosan megsérték egymást, erősen eltökélték magukban egymást kerülni! Egyesülten élni — lehetetlen, elválasztva élni — képzelhetlen!

— Ő a bűnös, boszankodék Athenais, néki kell a kibékülést megkísértenie. Már tökélyesen föllábadt, megkereshet vagy legalább néhány szivélyes sorban vétkét megbánhatja.

— Ő a bűnös, heveskedék Widimir, jöjjön,

vagy írjon, alkalmazkodjék, hogy végre örök béke álljon be, mert ma látszólag megengesztelődni, holnap ismét hevesen összekocanni, az élet pokla.

De a dacolók nem jövének, bár kínos türelmetlenséggel várták egymást, a büszkék nem írtak, noha egész halmaz levelet kezdettek meg. Ah! mindazon gyöngéd, máskor pazarul szórt szerelmi nevek egyike sem folyt ki a makacs tollból.

— Oh! gondolá Athenais, a büszke nem akar palotámban megjelenni; de ha alkalmat nyujtanék neki, eme vagy ama társaságban velem találkozni, nem mondaná: a könnyelmű! mint használja föl az idénylegutolsó napjait is, imádóitól hódolatokat fogadni?!

— Ha vele az operában vagy a sétányon találkoznom, okoskodék Widimir, nem gondolná, hogy ép ő miatta jöttem?

Igy keseríté, így busítá ezen okoskodása, míg Athenais álmatlan éjeken át módról elmélkedett, őt kibékíteni, a nélkül, hogy szembetűnően megalázódna. A hölgy szíve tengerhez hasonlít: a vihar után játszik tarka kagylóival.

— Messze, távol Páristól, álmodozá, könnyebben közeledhetünk. Ott, távol azon köröktől, miknek oly keserű ellene, egyedül neki fogok élni, ott engedékenységem nem fog kényszerített alárendeltségnek, hanem önkéntes s ennél fogva annál becsesebb adománynak tetszeni.

A gondolat határozattá lőn, azonnal a háziortost hivatá.

— Kedves dok tor, sóhajta, súlyosan beteg vagyok, el kell mennem a spaai fürdőkbe! Azon fürdők forrásai csodahatást gyakorolnak rám. Hallja csak, öreg barátom, mily vadon lüktet üterem. Beszéljen, rendeljen, ha meg ne haljak Az ezüsfürtű úr eleinte mosolygott a viruló egészséges hölgy különös ötletén, de mindjárt megérté, mint eszélyes világebere, kívánatát, mely csaknem parancsként hangzott.

— Igaza van méltóságodnak, jegyzé meg finoman, kegyedféle betegek nem ritkán látnoki tehetőségűek. Csak azt fájlalom, hogy férjétől el kell válnia, kinek kastélyai egyikében szabad leget kell élvezni. Ezzel meg kell elégednie, annak így kell lenni.

Elutazása előtt következő levélkét küldé Wídimirnek :

— Drága barátom! Ez utolsó napokban kiűnt, hogy a szerelem legparányibb szikrája is kialudt kebledben; de minden viszonyban, minden körülmény között testvéri barátnőd maradni, senki sem tilthatja el. Ezen sorok célja: neked Isten hozzádot mondani. Tervem volt, ha még emlékezel rá, a nyarat jószágaimon tölteni; férjem e napokban megy oda; nekem, roncsolt egészségem helyreállítása végett Spaaba kell utaznom. Meglehet, hogy ismét fölgógyulok — de te ott — bizton tudom — minden tekintetben újra felüdülnél.

Köszöntet Flavisolles Athenais.

— Ha távol leszek, mosolyga búskomoran, majd szíve ismét utánam fog epedezni. Intésemet,

hogy Spaaban újra felüdülne, oh, érti ő! E mellék ajtót, melyen utánam lopózzék, a legbüszkébb férfi előtt nyitva kellett hagynom : s azután a gyógyforrást, nem engemet keresett meg . . .

— A képmutató, az önző kiálta fel Widimir. Midőn enyelegve hazatérésemről beszélék, rémült, vigasztalatlan lőn; de ő magamra hagy, kibékületlenül elhagy! Ha Párisban marad, végre bizonyára találkozunk; de ő törni akar, szántsándékosan kerül minden közeledést. Egészen imádóinak akar élni, azért az orvos a spaai fürdőket rendeli számára, és a jó, öreg marquisnak a mezei leget kell élveznie. Oh mily gúnyos jeladás, őt követni! Mintha bizton meg volna győződve, hogy a szerelmes dörének utána kell sietni, előbb vagy utóbb, a lengyel medvének, kezéből kapott kis mézért a világ gúnya mellett láncán kell táncolni és morogni! Diadala el van hirtelenkedve, nagyságos asszonyom! Ama hölgynek még születnie kell, ki Babinski grófot elbolondítaná.

Megparancsolá komornyikjának, hogy Páris közelében számára 3 hónapra nyaralót béreljen.—

Widimir magányában mondhatlanul boldogtalan volt. És ha naponta százszor is előszámlálta lelkiismeretes pontossággal mindazon okokat, melyek előbb-utóbb mégis törést idéztek volna elő — nem lelt vigaszt bennök. Talán javamra tevé így az ég, dörmögé magában, de tőlem ne várjon köszönetet.

A természet mély nyugalma kettőzteté komorságát. Csak ha a vihar dühöngött, a tó kéjelmetlenül

zúgott, a fák mámoros örvöngéssel suhogtatták ágait és a villám cikázott, akkor ritka öröm zajongott szívében : az önmegsemmisítés gyönyöre, az általános zendülésben telt álnok káröröme ; akkor rengett sajkája a vizen, forrón óhajtvá, hogy a mélységbe süllyedjen, vagy a legvadabb ugrásokra ösztökélte lovát, hogy összetiportassék ; vagy födetlen fővel ment az erdőbe és a legóriásabb faderékhez támaszkodva leste a napfényt. Nem gondolhatott áhitattal anyjára, nem beszélhetett oly gyermeten mint más-kor Istenével, a zene elveszté jótékony gyógyerejű hatását és ha könyvet vett kezébe egy kép, egy meglepő fordulat mindjárt a hűtelen hölgy finom, fondor szellemére emlékezteté.

Igy folyt le lassan négy boldogtalan hét.

A sors kérlelhetlen fenyegető vesszeje konok lelkét engedékenynyé tette, megtanult lemondani. — Gyöngéd permetként hullt a béke keblébe, ez észrevétlen beszitta ; de a cseppenként beszivárgott erő lassan, csendesen, új életnek volt előkészítője, mely most, látszólag rögtön, sarjadzott. — Véghetlen gazdagnak hitte magát szegénységében, önállónak, mint soha, odaadó alázódásában, fölvilágosodottabbá, férfiasabbá és jobbá vált. Ha néha-néha borús óra köszöntött be, ekkor gyorsan felnyitá kedves könyveit, elmélyedett azokba, míg végre üdítő melegség pergedezte át egész valóját.

Gyakrabban írt imádott anyjának, kinek képét ismét teljes tisztasága, jósága és nyájasságában látta.

Igy látjuk őt most kertjének leglombosabb helyén, a toll könnyedén futja be a lapot, szeme derülten ragyog és dévaj mosoly vonul át ajkain.

— Kétségen kívül isméri a rögtön eltűnt kastély kedves meséjét. Tarka foglalkozás uralkodott benne a padláskamrától a pince fenekéig : a szolgáló épen halat készült vagdalni, a komornyik a komornának csókot, a szakács a kuktának pofot akart adni — midőn egy hatalmas bűvész lépett be és mindnyáját megigézte. Csak midőn a varázs ideje lejárt, kezdődött a zsibongás a házban, a kés a halba hatott, a mester keze az inas orcáira csattant. Azt hívék, hogy néhány órát édes álomban töltének. Lásd! ily varázmester a vasárnap is! Midőn a város kapuin bekopogtat, a munka kihull mindenki kezéből, varázsálomba szenderegnek, csodálatos álmképekkel elárasztva. Hétfőn reggel felébrednek, ép ott fognak a munkához, hol harminchat óra előtt abba hagyták — azaz, ismét kölcsönösen csalják egymást.

— Vasárnap a párisinak ábrándja hasonlíthatlanul vidorabb, mint köznap, friss leplet ölt. Szavaknak ugyan soha sincs szükében a francia, de vasárnap jó ötletei is vannak, azt hiszi, hogy éjjel távolban hallá a múzsalovát nyeríteni. Rögtön tervet készít gyönyörködtető vígjátéokra, felvonás és jelenetekre osztja, elrendezi a férfi és női személyzetet, a kifejtést a sorsra bizza, és még csak a cselekmény helye és a díszítmények miatt ingadozó.

— De mit gondolok a városiak mámoros va-

sárnapjával? Békén ülöm meg azt a falun. Oh, anyám! ha elmerengve bolyongunk falun, réteken, kertek és erdőkben, akkor mindjárt észleljük, hogy a természet élvezi a vasárnapot ép úgy, mint az ember! A teremtés utáni törekvés, úgy látszik kisikamlott gazdálkodó kezéből, a teremtményről gondja eltávozik tőle; ő a szülöttet etette, itatta, nyugalomra vitte és újra anyagilag erősödik a szülendőért. Úgy látszik mintha a kalászhok nem akarnának tovább nőni, mintha lassabban, titkosabban tolynának a hullámok, mintha a virágoknak, a kis fűszerésznőknek, csak félig volna szabad rakdájukat föltárni, színeiket, illataikat eladni; úgy tetszik, mintha a méhnek nem volna különös kedve vagyonát nagyobbítani, mintha jobban szeretnék egymást a galambok, mintha a lepék tarka csapatonként szállongnának ki. Köröskörül béke és ájtatosság! Távol, távol fekszik a város, a tűzhely, hol zajgó szenvedélyek bájitalukat főzik —

Ezen pillanatban a szomszéd kertben egy hang hatotta meg fülét, melynek ritka kelleme édesdeden rezzenté meg. Némely hang ingerlékeny emberekre vonzó, igéző hatást gyakorol: remegett, a vér orcáiba futott. Ezen vidor csengésre majd komolyabb, de nyájas szívélyes hang felelt. Anya és leány volt, kik egymással mulattak. Önkénytelenül hagyá el ülését, a két kertet elválasztó, alacsony sövényzeten áttekintendő, azon édes reményben, hogy a hölgyeket, kiknek eszes csevegését hallhatá, megláthatja, s pedig hogy az egyiket azon képhez hasonlónak ta-

lálja, melyet szelleme, elbájoló hangja után ítélve, kecsesnek képzelt.

A hölgyek a sövényzethez háttal fordulva álltak. A közeli susogástól meglepetve rögtön visszafordultak — a hallgatózó elpirult és köszönt — ők elfogultan viszonzák a köszöntést — a hajadon kedves arca kigyuladt, midőn a ráfüggesztett nagy, ragyogó szemeket látá.

Ezen első találkozás majd többszörösödött, nemsokára Babinski gróf bemutatá magát az uraságoknak. Az özvegy Merignan grófnő, ki egyetlen leányával Klementinnel e kis nyaralót a legnagyobb visszavonultságban lakta, a vendéget bizalomgerjesztő méltósággal fogadá, mi csak nemes szellemdús aszonyok sajátja.

Widimir gyakrabban, később naponta látogatá meg őket. Oly jól érzé magát, újra éledt. Tisztelé a grófnőt, ki kedves anyjának erényeivel látszék birni.

Különben oly hallgatóg, most örömet s lelkesülten beszélt.

Mily szépek voltak a séták az erdőben, a szakázás holdvilág fénye mellett, a kirándulások a szomszéd falvakba! Kéjdúsak voltak az esték a kertben, midőn a csillagok föltűntek az égen, az ormok kísértetiesen susogtak; ha hazájáról beszélt, a szőke Klementin buzavirágkék, selyempillájú szemeivel ámulva tekintett rá és önkénytelen mindig azon helyre vágyott, hol először találkoztak.

Naponta egy új drágakövét lelé föl kedélyé-

nek : egyszerű, engedelkeny, hív és őszinte, arra teremtvé, hogy gyermek maradjon egész életén át. — Widimir rajta csüggött, mint hű fivér, gondos barát, jótakaró tanító, ki fáradhatlanul tudnivágyó növekedére néhány oly fontos szót bízott, mit nagy eszüiek örök munkákban neki föltártak. Viszont Klementin szívesen oktató a kertészet üditő művészetében; szabad volt meglesnie a zonda mellett és a lépcénél, vagy ha nesztelenül, sűrögve-forogva házának kis világát igazgatta.

Igy mult el négy boldog hét.

Sok csekély jel és figyelem által öntudatlanul elárulá az ifju iránti, nőttön növvő rokonszenvét: azon színekben öltözködött, melyek neki tetszettek, csaknem haragudott, ha az anya a válogatott gyümölcs után nyúlt, melyet számára tett el. Oh szerelem, bájos pogánysága a szívnek, istenek halmazával, csendes fogadásaiddal, koszorúzott oltár áldozataiddal! Widimirnek, ha ez angyali lénynek ártatlan, szerencsés arcába tekintett, megkellett önmagában vallania: Nem azon vad vágyódás, mely Athenaishoz vonzott, nem azon mámoros önfeledés, nem; de oly érzelem, mely, teljes mézként foly kebleden át, mely az Isten kedveltének tudataként lelkesít — ezen érzelem a való, tiszta szerelem! Klementin nem fog úgy tündökölni mint Athenais, nem fog az imádók százaitól hódolatot kívánni; de a kiválasztottat, az egyetlent, mondhatlanul fogja boldogítani . . .

Egy estve túláradoztak szíveik. Az anya elé

léptek, megfogták kezét s áldását kérték. Merignan grófnő örömkönyük között egyezett be, szerette Widimirt fiaként, meg volt győződve őszinte rokonszenvéről — a gyöngéd, keletkező tüzet leánya keblében kutató tekintete régóta észrevette. Nemsokára bizalmas beszélgetése arra utalt, hogy szüleinek beleegyezésére szüksége van, s minden tartalék nélkül föltárta házának viszonyait. A grófnő kevéssé vagyonos köznemes családból származott, a Merignan gróffali egybekelése által fényes szerencsére tett szert. Férje, ki bensőn szerette, nagy családelfőfiség s meglehetősen magán vagyonnak birtokosa volt. Férfitódjuk nem vala; Klementin volt e házasságuk egyetlen gyümölcse.

A gróf, kinek szívére azon gondolat súlyosodék, hogy családjának neve, vagyona a Merignanok egy mellékágára szálland, nem a legnagyobb szeretettel viselteték leánya irányában, ki a törzsfentartó hiányára emlékezteté. Talán ezen csekély vonzalom okozá, hogy a gróf nem ép a legjobban kezelte pénztárát, hogy halála után, midőn a majoratus a mellékágra szállt, az özvegy és gyermeke számára csak középszerű összeg maradt örökségül. A mostani Merignan gróf ugyan ajánla a hölgyeknek egy kastélyt dijnélküli lakásul, mit azonban a grófnő hálás udvariassággal megköszönvén, el nem fogadott. Így visszavonultak a világ zajától a csendes nyaralóba, hol gond nélkül éltek szerény tőkéjük kamatjaiból...

Widimir hosszú levelet irt anyjának: kéré sze-

retett, hü védőnőjét az atyát nyájas órájában Klementin részére minélelőbbi egybekelésökre megnyerni. A grófnő pénzügyeit bővebben tárgyalni, mellékelgesnek tartá, hisz ő maga véghetetlenül gazdag volt; hanem a helyett kis menyasszonya ezer kitünő előnyének részletes leírásával tölté be a lapokat.

Minden órában feloldhatlanabbúl érzé magát lebilincselve Klementin által. A legegyszerűbb, kezépte virágot ájtatos szorgossággal öntöze meg, ha elfonnyadt, a kedves hullát maga elé tette az asztalra, senkinek sem volt megengedve megérintése; de a szekrényt, melyben a marquisnő első, édes-kedves leveleit őrzé, melyet, mióta a frigy fölbomlott, átalált felnyitni, nehogy a hegedő sebeket újra feltépje — most nyugodtan nyitá föl, józanúl megégezte az illatos sorokat, melyeket egykor oly vágyton várt és melyekre oly forrón válaszolt, százszor elolvasott és hálás könyükben fűrösztött.

A nyár végére járt. A három szerencsés ember háborgatlanul élvezé a békét, főleg a fölött vitatkoztak, vajjon a grófnő leányával végkép költözködjék-e Lengyelországba, vagy Widimir atyai várában csak ideiglen lakják. A fiatal pár fáradhatlan buzgalommal, megcáfolhatlanoknak vélt okokkal küzdött az első nézet mellett, míg a grófnő az utóbbiért viseltett előszeretettel. Ámbár, sóhajta, a gyermekemtőli elválást keservesen fogom fájlalni; de nem jó, ha fiatal házaspár két anya vigyázata alatt áll.

Váljunk el rövid időre tőlük, és térjünk vissza Athenaishoz, kit ezen idillában csaknem egészen háttérbe szorítánk.

II.

A szép marquisnő Párisból Spaaba sietett, meg volt győződve, hogy kegyetlen barátja végre mégis követni fogja — csak rövid ideig hagyhatja remegés és félelem között. Naponta serényen kérdezősködött minden szállodában, reggel, este vizsgálta az idegeket a sétányokon.

Négy hétig nőttön növä, csaknem fékezhetlen türelemmel várta megérkezését; de ma, holnap, legközelebb, vigasztalódék, bizonyára meg fog jelenni, hisz sejtelmek mindig valósultak, újabb álmai látványok voltak: öltönyében lépett rögtön be — szürkületkor — csókjai mámorítóbbak, mint valaha — azután ismét úgy tetszék neki, mintha mindketten gyermek bölcső előtt térdeltek — ki Widimir nagy, ragyogó szemeivel bírt — ő volt a boldog anya... Hasztalan! Álmai, sejtetei megcsalák, nem jött! Még nyolc napig akarta várni, azután Párisba repülni, őt felkeresni, szemrehányásokkal halmozni, összevissza csókolni — s megalázódni. A gondolat, hogy talán hűtelen lőn, nyomasztó súlylyal nehezedék szívére.

De a szakadatlan feszültség, gond és csalódás kimeríték erejét; forró láz, mely eszméletét tökéletesen megzavará, ágyhoz kötö. Így sínlődött sok héten

át, a halál lebegett előtte, míg Widimir virult, boldog volt. Jobb természete győzött, de a fölgyógyulás csak fokenként tért vissza. Itt-ott már sárgultak a falombok.

Végre üdébb, szebb színben mint valaha, elutazott; nemsokára föltűntek vizsga szemei előtt a székváros tornyai. Palotájába visszatérvén, tudtára adaték, hogy a flavisollesi marquis még néhány napot nyári lakában szándékozik tölteni; Widimir egyik szolgájától, ki a palotában felügyelőnek maradt vissza, tudakozódék a vágyton vártnak nyárilaka után.

Dobogó szüvel kocsizott oda.

A gróf komornyikja alázatosan lépett a kocsi ajtajához, sajnálatát fejezvén ki, hogy ő nagysága nincs honn.

— Úgy, úgy, válaszolá, néhány aranyat kezébe nyomva, de reménylem, hogy tudod, merre ment urad? Leld meg, látod, hogy nem vagyok fukar! Néhány eszélyes kérdés által birtokába jutott egy titoknak, mely lelkét haraggal s csüggedezéssel tölté el.

— Jól van, jól, nyisd föl szóbáját és kézbesíts neki néhány sort, melyek megérkezéséről értesítik. Légy egyáltalában szivélyes és készséges! Tekintsd magad ezentúl az én szolgámnak, díjadat gondnokomnál veheted fel.

— Bármilyen hírt hozasz, az dús kamatokat fog számodra teremni!

Athenais heves léptekkel járt alá s föl a terem-

ben a levélke elküldése után. A remény bíbor pírt szolított orcáira, szemei ragyogóan villogtak; sajátlagos báj, mely oly örömet szokott féltékeny izgatottságon nyugodni, özönölte el egész valóját.

Lassan-lassan nyugodtabbnak látszott, vizsga szemekkel nézett maga körül. — Itt sincs semmi, semmi, sohajta, a mi rám emlékeztethetne! Minden csekély emléke a szerelemnek, melyek egyedüli értéke abban áll, hogy a szerelem adá — hová lett? Talán a tűz semmitette meg gyöngéd leveleimet és a szél elröpítette fürteim, szalagaim s virágaimat? Ő engem elfeledhetett és én? Sohasem vevém le szümről e mellképet, melyben arca van! Gyorsan kivoná kebléből, s szenvedélyesen meredt rá. Widimir! nem élhetek nélküled, te voltál gyámolom, paizsom az enyészet ellen, te keblemben oly virágot fejlesztél, melynek illata kéjesen elmámorít. Ne tépd ki, mert az utána folyó vérben mindketten megfulnánk!

Widimir még mindig nem jött.

Szemei merően függöttek íróasztalán, könyvek, papírok heverték ott tarka rendetlenségben. Önkénytelenül nyúlt egy lap után: mely egy anyjához intézendő levelének kezdete volt. Kíváncsian futotta át a sorokat, megindult a gyöngéd, alázatos gyermek-szereteten; de nemsokára eltér ettől a levél s ezt angyali hölgy leírása követé. Nem az ő képe volt, melyet lángoló vonásokkal festett le; ezt Athenais metsző kínokkal érzé. Reszkető kézzel tévé vissza a le-

velet, lelkendezve egyenesedett fel üléséből — midőn az ajtó megnyílik s Widimir áll előtte.

— Egyetlen szívem, ujjonga Athenais s keblére akart repülni — de ő megakadályozólag terjeszté eléje karjait, reászegzett kutató tekintetének szilárdan szemébe nézett; úgy látszék, mintha e tekintetben kölcsönös erejüket mérik vala.

Először az ifjú tért magához. Udvariasan s hidegen szólt csodálkozásáról, hogy őt itt látja: a marquisné asszonyságot még Spaaban vagy utazáson vélte, sajnálja, hogy oly gyorsan, hihetőleg nem miatta távozott vigasztalatlan imádói köréből.

— Gróf úr, mondá büszkén, mire való ezen tetetés? Tudja, hogy itt vagyok, mert joggal véltem itt lehetni.

— Joggal, nagysám? Ép ellenkezőleg, lemondtam jogaimról, ezáltal kívánságának gondolván megfelelni. Ép oly szabta kegyed, mint én. Jobb lett volna ha föltételéhez — egymást többé viszont nem látni — hű maradandott. De megváltoztatá szándékát s én megnyugszom akaratában. Ezen utolsó összejövete-lünkben tehát tiszteletre méltó barátságunk megör-zésével váljunk el, vegyük elejét azon frigynek, mely mindkettőnkre már oly annyira terhes.

— Widimir, bocsánat fellobbbanásomért! Megvizsgált, megalázott szívnek alélt kísérlete volt, el-mult dölýféröl álmodozni. Ne csalódjál! Te szerettél egykor, szeretsz még most is! Csak a magány, a bizalmas beszéd hiánya ébreszthetett benned —

mint itt-ott suttogják- mulékony rokonszenvet egyszerű, kis leány iránt, benned ki egykor a legnagyobb elragadtatás könyeivel ígéréd irántami örök hűségedet. Kerüld ez eltompító magányt! Jöjj Párisba, jöjj hozzám vissza! Nemsokára semmi akadály sem álland utjába tökéletes boldogságunknak. A marquis hetven éves! Nemsokára egészen szabad leszek, hogy egészen tied lehessenek! Akkor hazádba —

Athenais e szavaknál a kedves kezét megfogá, ő elvoná azt s jéghidegen mondá: — Bocsánat, nagysám, ha oly határozottan kimondott kívánalmainak nem tehetek eleget. Szántsándékos tévedésnek tűnik föl nekem, ha önmagával vagy velem akarná elhitetni, hogy viszonyunk tökélyesen föl nem bomlott. Egykor azt hívém, kegyedtől szerettetem; tettei más tanusítottak. Oh, egyetlen volna tőlem kegyedet párisi köreitől elvonni! Nálunk, Lengyelhonban, nagysám, elcsenevézne, mi magányunkban nélkülözünk pompás ünnepélyt, gyöngéd játékokat. Nem, távol legyen tőlem, szerencsétlenségét előidézni akarni! Önnek kedvenchelye nem a szürke, unalmas úri kastély, hanem a fényes salon. A változó örömnnek má-mora egyszerű, jelentéktelen emberhezi mulékony hajlamát egy éjen át —

— Soha, soha! sikolta föl szenvedélyes erővel fölemelkedve. Miért akarsz eltaszítani, te, kinek hódoló nejévé lennék? Oh, ne lobbantsd szememre mulamat hisz nem birtam szívvel, mely szeret, nem férj-jel, kihez simulhaték! Végre téged küldött az ég, kit

mondhatlanúl szeretek. Lábadhoz borulva kérlek: ne fordulj el tőlem, reménylek benned mint Istenben csak benned lelhetem boldogságomat!

— Keljen föl, nagysád! A férfiakhoz illik önök előtt térdelni, s nem viszont. Istenem, mit szólana a lengyel követ, ha könybe lábbadt borús szemeit látná? ezen szemeket, melyekbe oly örömet tekint, melyek leginkább rajta legelnek?

— Widimir, éltedre, mi legdrágább nekem e világon, esküszöm, hogy e szív csak érted dobog. Szerelmem igazságát és örökkévalóságát soha sem érzem oly elragadtatólag, mint most, ezen fájdalmas, önkénytelen távollét után. Érzelveim vihara elmámorított, midőn sovárul kívánt arcodat meglátám, hangodat ismét hallám. Oh e hang oly idegen, oly durva volt!

— Vessünk véget e kínos jelenetnek, marquisnő! Halljon tehát! Ön volt az első nő, kit anyámon kívül szereték vagy szeretni hittem, szeme boldogságom volt, boldogsága örömöm, szíve világom, jövőm. E szerelem elzárt mindentől, mit az embernek e földön becsülnie, szentnek tartania kell: szándékomtól, kötelességeimtől sőt még saját anyámtól is. Büszke levén önt bírhatni, még sem merészlém érzelmeimet erény áldotta anyám éles tekintete előtt leleplezni; de hogy becsülete oly becses vala előtttem, mint saját magamé, azt véremmel bizonyítám. Megemlítem még futólag, keserűség nélkül, hogy nem nagy áldozatába kerül a mámorító ünnepélyek fé-

nye s többi barátainak állítólag szükségleges tekintetbe vételéről lemondani, ha valóban szeret. De büszke elméjének esdésem kegyetlen parancsnak, intésem — iskolamesteres véleménynek, jogos felpattanásom — céltalan elbizottságnak, legigazabb gondom — beteges töprengésnek tetszék. Így idézte elő azon vészteljes estén a törést, elvált azon fenyegetéssel, hogy soha viszont nem látjuk egymást! Levélkéje, mely Spaabai utazásáról értesíte — felkérésésemre nem volt ideje — remélte, hogy ott újra fogok éledni! Képzelte, hogy alázódva fogok ön után sompolyogni, látta a rabszolgát lábainál. Nem, kegyelmes marquisnő, e diadalt megtagadta öntől az ég! E nyaralóba költözködtem. Az elhagyottság, csalódás s önmegvetés hármasságja alatt áttomboltak szíveimet az örökké elkárhozottak kínjai. Ezt követé a tompa kimerültség, azután végre a tiszta, szent béke! Érzem, hogy ön iránti szerelmem nem tett jobbat, hogy érzelmünk, melyet vétkezés szerelemnek hittunk, alig volt egyéb a vér szenvedélyes fölpezsdülésénél.

Athenais, az ő beszédére, reszketve, lüktető ütéssel figyelt, többször akarát félbeszakasztani, de legyőzte ajkait, csupán csengő hangjának varázsát hallá. Midőn elhallgatott, átölelé karjaival — ő türe, félig neheztelve, félig könyező szemeitől szánsalomra indítatva.

— Láttalak ugyan képzeletemben követni; hogy uram, nem hogy rabszolgám légy! Látod, büszkeségem nagy volt, de még nagyobb vala szerelmem:

nem tagadhattam meg önmagamtól értésedre juttatni, hogy epedve várlak! Minden tekintetben újra fogsz éledni, mondtam! Ah, csak értettél volna! Eltávoztam a körökből, melyekre boszankodál, hogy egyedül neked élhessek, mert kívánalmam s akaratom volt. Ah! ha fölkeressz, engedelkenynek, intéseid és szavaidon csüngő gyermeknek lelsz. — Elhagyatott, magányos valék mint te. Az én szívemet is átzajongta a szenvedés fájdalma, lázasan, zokogva és imádva epedtem napról-napra megérkezésed után — de hasztalan! Nehéz szenvedések, a szakadatlan kedélyizgatottság eredménye, ágyhoz kötöttek. Hetekig küzködtem a halállal, de egy kegyes Isten ködbe borítá öntudatomat. Widimir! mondhatlan sokat szenvedtünk mindketten, minek egyrészt magunk vagyunk okai — feledjünk el mindent, kezdjünk új életet, vigasztaljuk, támogassuk, orvosoljuk egymást! A szerelem és béke virágai buja bőségben fognak újra, elfonnyadhatlanul sarjadozni kebledben! Nemsokára az egyház sziveink frigyét fölönthathatlanul fogja szentesíteni, anyád elpirulás, lélekfurdalás nélkül fogja azt áldhatni; nőd leszek —

— Nőm? Soha! Rég elhangzott már e dal! Enyhén kezdődött, hogy annál élesebben végződjék! Egykor álmodozám Babinska Athenaisról; oh, akkor még azt hívtam, hogy velem csendes életet élni inkább lesz inyére, mint a világ pompája és hódolatai; akkor még nem rágalmazta oly vakmerően anyám erényét, angyalét, kinek áldásáért most oly önmegalázó-

lag esd! Mondjam-e anyámnak: hogy e hölgy tetszé-
kenysége mérget csepegtetett szivembe, görcseimen
gyönyörködött, e hölgy nem átallt hónapokig egye-
dül hagyni a kétségbeesés és fenyegető megőrülés
martalékául — de én azért szeretem, áldd meg,
anyám? Meglehet, hogy éjjel rögtön elhagyja vá-
runkat, évek múlva visszatér, azzal mentegetvén
magát, elmenekült, hogy csak nekem éljen de mind-
azonáltal szeretem, anyám, e hölgy az emberek leg-
boldogabbikává tesz? Hahaha!

— Bocsásson meg néked az Úr, nem tudod, mit
beszélsz! Egykor elfogod ismerni, hogy mily igaztala-
nok szemrehányásaid. Nem hagyhatlak el, követni
foglak, mint az árnyék. Hűségem végre mégis meg
fog indítani, és te ismét szeretni fogsz.

— Nem, nem, marquisnő, öniránti ronkonszen-
vem utolsó szikrája is elaludt. Ön kényszerít oly val-
lomás ismétlésére, mely mindkettőnket megaláz: e sze-
relem nem jobbított bennünket, ez érzélem, hibásan
szerelemnek nevezve, nem volt egyéb vérünk fel-
pezsdülésénél, ön látja, hogy legkevésbé sem kimé-
lem önmagamát; én saját szememben a gerendát ép
úgy meglelem, mint kegyedében a szálkát.

— Widimir! Ne vond el kezedet. Mélységhez
támolygok — ne taszíts le. Eddig jó valék — meg-
menthetlenül akarsz az örvénybe lökni? Eltaszíthatasz
e könyörtelenül, ha szerelmed s védelmedért kol-
dulok?

— Az egyház fog önnek segédkezet nyuj-

tani, ha kényelmesebb védelem másutt megtagadtatnék.

A gróf gyorsan az ajtó felé lépett, hogy eltávozzék.

Athenais, kinek arcáit kísérteties haloványság s bibortűz özönlé el, elállta útját.

— Ne szökjék el, gróf, mondá tompa, megtört hangon. Merev tekintete s jeges ujjainak megérintésénél, rémület s borzadás futotta át tagjait. Ne távozzék, hanem fejezze be.

— Nincs mitsem többé hozzá tennem!

— Jól van! Ön mondá, hogy irántami szerelmének utolsó szikrája kialudott, hogy e szerelem nem volt egyéb érzékmámornál, hogy nem vagyok méltó nejévé lenni? Férfi, ki egy öt imádó, érte mindent föláldozó nőhöz így szólhat: Vágyódtam utánad, míg birásod vétek volt, eltaszítlak, mert szabad vagy, nem vezethetlek szüleim körébe, mert gonosztevő vagy s ezen gonosztett irántami határtalan szerelmedben áll — oly férfi, ki az erényes látszatot maga számára föntartani törekszik, mialatt áldozatjának fátyolát föllebbenti s a világ gunyjának teszi ki, oly férfi vagy becsstelen, vagy talán csak gyönges s még keblében meg van a jámbor gyermekhiedelem valamije, mely visszariasztja, ha előítéletet kell legyőznie; de ha ezen férfinak jámbor szokása régen lesúrlódott már, ha csak ürügyül használja mások elrejtésére, melyet a félelemből titkol el — akkor e férfi sokkal nyomorultabb, sem hogy nő még szerethetné! Ön,

Babinski Widimir gróf, retteg erényes haragjának okát föltárni előttem, reszket, hogy az mégis tudomásomra juthatott — hallottam! Kegyed mást szeret, nekem föl kell áldoztatnom: az idősebb szeretőnek helyet kell adni az újabbnak, ez a szabály. De önt számítása megcsalhatja. Nem tartok többé igényt szívére; de sohasem fogom megengedni, hogy ön vele boldog legyen! Mondjon le róla, mint rólam! Térjen vissza érdeibe, kerülje az emberek tekintetét, mert becsületét örökké beszenyezte, színlelés, szószegés s undok árulással.

A gróf erősen megrántá a csengetyűhúzó bojtját. A szolga belépett.

— A kocsit az asszonyság számára.

A szolga meghajtá magát és eltávozott.

— Magadra vállalod a felelőséget, ha öngyilkossá leszek? kiálta fel.

— Athenais! igen sajnálom ezen mindkettőnkre oly fájdalmas értekezést; de gondolja meg, hogy ki sürgette? Váljunk el! Szíveink nem voltak boldogságunkra egymáshoz fűzve, a mi útaink örökre elváltnak! De én nem akarom utolsó találkozásunkat színleléssel beszenyezni: igen, önnek igaza van — mást szeretek. Nem mulékony hajlam, mint kegyed gondolta, hanem való, igaz, örökké tartós szerelem. Ha valóban szeretett, akkor szerencsekiváнатot várhattam volna boldogságomra, akkor többet törődnék szerencsémme, mint a pillanat szülte szeszély kielégítésével. Váljunk békében el egymástól, Athenais! A szánandó hölgy félig aléltan rogyott a támlányba.

Widimir hozzá ment, gyöngéden beszélt, szívmélyéből megindult. Athenais nem hallá őt. Más szeret, ezt saját magától hallani, rémületes volt. Görcsös zokogás a keszkenő alatt, melybe arcát rejté — néhány nehéz lélekzés — és gyorsan, elszántan fölemelkedék.

— Ne ringasd magad azon reményben, hogy lemondok. Egyikünk se legyen boldog! Mindent, mi hatalmamban áll, arra fogok fordítani, hogy szerelmedet aláássam! Inségedben — s hogy te inségben leszel, arra esküszöm minthogy engem abba ejtettél. — emlékezzél Athenaisra! . . .

Gúnykacajjal hagyá el a termet, kocsijába szállt, mely gyorsan robogott Páris felé.

Widimir megdöbbenve maradt vissza; a marquisnő egészen átalakultnak tűnt föl előtte; megindító odaadása, szolgálai alázódása csaknem jobban gyötrék, rémiték fenyegetéseinél. Másnap reggel, álmatlanul töltött éj után, Merignan asszonyságnál jelentette magát magán értekezletre.

Mindent meggyónt, a nélkül, hogy csak legkevésebbé is megkisértendette minden hibát Athenaisra tukmálni, hogy annál hibátlanabbnak tessenek: de esdette a grófnőt, e viszonyát menyasszonya előtt eltitkolni, hogy tiszta békéje ezáltal meg ne zavarassék.

A grófnőt, ki, tágas emberismerettel bírván, gyakran észlelte az életben, mily lépésekre birhat a megvetett szerelem s féltékenység oly rajongó hölgyet, mint Athenais, elkomorítá az ifjú elbeszélése.

Miután befejezé nézetét s szándokát közölte vele. A grófnő azon volt, hogy először Párisba térjen vissza utazása lényeges céljának, melytől annyira eltért, buzgó folytatására. Ő maga leányával a mostani Merignan gróf ajánlatát elfogadni, s a régi várba költözni szándékozik. Athenais, gondolá a grófnő, elfeledendi sötét tervét, ha azon képzelődésben élhetne, hogy a jegyesek elváltak, hogy ő miatta váltak el.

Később azután Widimir hazájába térjen vissza, hogy szüleinek belegyezését Klementinneli egybekezelésére megnyerje.

Sok hasztalan ellenkezés után végre beleegyezett az aggódó vőlegény napájának gyorsan kiviendő tervébe.

Klementin föntartá bátorságát, elnyomta fájdalmát, miután az elválás rövid s azonfölül célhoz vezetőnek mondaték.

Widimir elhagyta csendes, nyájas lakát.

A grófnő utazási készületeit a legmélyebb csendben tétette, hogy minden föltűnés kikerültessek, mi menekülését s ezáltal talán lakhelyét is elárulná a bizonyára éber marquisnőnek.

Éjfélkor robogott el a kocsi.

Hallgatag távoztak paradicsomukból.

III.

Gróf Babinski Widimir visszatért Párisba, aggódólag kerülé a salonokat, melyekben Athenaissali

találkozástól tartott: így az ifjú azon köröktől, melyekben először mutattaték be a nagy világnak, lassanta elidegenült. Utazásának céljáról megemlékezvén inkább azon társaságok vonzották, hol a gyönyör mellett a komolyabb életkérdések is pártoltattak; itt néhány oly férfival ismerkedett meg, kiknek az állam és népröli nézetei egész Európában nagy tekintélynek örvendtek. Hű tanítványa lön azon nézeteknek, melyek az emberek hasonszületéséről szólottak és metsző gúnyként hangzottak az akkori francia világnak, hol majdnem csak rabszolgák léteztek, rabszolgái a rangelsőség és gögnek, rabszolgái az érzékeségnek, pénzvágynak és undorító képmutatásnak, mely mindig kísérője a féktelen kornak. Ezen nézeteknek, melyek a népet oly rögtön hatalmukba ejték, főképviseelői leginkább azon ifjak valának, kik az ugynevezett tudós tanodákban élvezék kiképzésöket. Lengyelországnak egykori királya, Lescinski Stanisló, kit vejének XV. Lajosnak befolyása Franciaországban tekintélyes s hatalmas úrrá tett, arról gondoskodott, hogy Párisban is neveltessenek ifjú lengyel nemesek az ő költségén. Az elüztött herceg meggyőződött arról: hogy Lengyelhon a pártoskodási viszályok ütötte sebekből addig nem ocsúdhatik fel, míg aműveltség világa, mely ezen egykor oly hatalmas országban csak gyenge fénynyel égett, mindenüt utat nem tört magának és egyeseknek, a házára kártékony, fásult önzését nem mutatja be. Elődeik örökségébe visszatérvén a föl-

világosodás útján szerzett kincsekkel egyszersmind azon ország irányát és nézeteit is terjesztgeték, mely második hazájuk vala.

Lengyelországban, névleg az ifju sarjadéknál, rögtön divattá vált Franciaország s mind azért rajongni mi francia, míg az idősebbek annál erősebben ragaszkodtak az elmúlt szokásokhoz s ildényekhez, sőt gyakran az ujat, ha üdvös volt is, mint franciát félredobták. Widimir, ki már régóta ellenszenvvel viselteték ős Lengyelország durva, nyilatkozatai szerint oly ódon szokásai iránt, az ujabbhoz csatlakozott, feltette magában, egykor erejéhez mérten hű apostola lenni ama gondolatoknak, melyeket az emberi nemhez illőnek kellett tartania.

Athenais, ki szorgosan ügyeltetett rá, s minden léptéről értesítették, nem átalta a kémlőitől nyert tudósításokat boszúvágyóan felhasználni. A lengyel uralkodónak párisi követe gépe, eszköze volt a flavisollesi marquisnőnek. A diplomata szemében természetesen nem lehetett közönyös, mily politikai, vallási s társadalmi irányhoz ragaszkodik hazája egyik legnagyobb, leggazdagabb családjának sarja. A marquisnő kieszközölte, hogy a követ, önszántából, öreg barátját, Babinskit, hosszú levélben értesíté, miszerint tévútra vezetett fia veszélyes úton jár, s hogy feneketlen örvénybe sodortatik. Athenais, ki Widimirnek vallomásaiból a halicsi várnagy természetét kiismerte, eszélyesen számított, hogy atyja minden bizonyára haragra fog gyúlni örököse ellen. Az ügyesen

koholt meséhez még azonfölül némit hozzáfüggesztett a merignani kisasszonynyal viszonyából : e leírás szerint Klementin szegény, fiatal, rossz erkölcsű leány volt ; anyját buzgólkodik utolérni, ki egykor a király kis estélyeit diszíté ; rossz híre egyedüli mór-ingja, mert a család vagyona pazar ünnepélyek által, melyek Dubary kegyének föntartása miatt adatnak, régóta eltékozoltatott. — Így hát majd visszahivatik, ujjonga Athenais, e badar édelgés, melynek föláldoztattam, egy parancs által örökre tönkre tetetik.

Widimir mitsem sejtett azon fergetegről, mely fölötte s szerelme fölé tornyosult. Bizalmas, élénk levelezésben állt Klementinnel, mi még bensőbbben füzé egymáshoz az eljegyzetteket, ifjú barátunk fogadá, hogy mennyiben tőle függ, minden áron azon leend, hogy arája gyöngéd, tiszta lelkét boldogítsa. Örvendett lelkében azon elragadó képnek, hogy Klementin s anyja saját s atyja éltét az ősi kastélyban boldogítani, édesíteni iparkodandik ; lelkében felmerült menyjének üde, szívhódító nyájassága által megnyert, elbájolt, gondos gyöngédséggel rajta csüngő atyja ; remélé, hogy különben büszke, szigorú atyjának szive ily két nő befolyása által érzékeny nyé, meleggé lesz téve, oly boldogság, melyet ifjúságában nélkülözött ; az igazi nőiség jótévő varázsa, mely most kétszeresen boldogító hatást gyakorolt rá, tartós, üdvös benyomással volt ! Ily értelemben írt anyjának és a merignani grófnőknek ; e remény

vidámmá, boldoggá tévé idejét, melyben nem foglalkozott további terveivel.

A nemes ifju a költők s a bölcsek szívesen látott vendége volt. Mindenre fogékony levén, mi a társadalmi viszonyok tisztább nézeteihez hasonlított, határtalan tisztelet fogta el lelkét azon férfiak előtt, kik annyi szellemet, oly finom figyelem s izléssel tudtak párosítani. Mivel az új alapelvek, szembeszökő ellentétei levén az idősb véleményeknek, a világ sorsát, mint álmodá, jobbra vezetik, az reá nézve csak annál nagyobb inger volt annak szent ápolására. De a mozgalom, mely a lelkeket elfogta, nem szorítkozott néhány salon szűk terére : az új tavasznak csak legfelsőbb, legfényesebb virágai mutatkoztak itt, a gyertyák fényözönében ; a mélyebb élet, a jövőnek tervei titkos összeköttetések leple alá rejtetének, melyek, csak a beavatottak előtt levén föltárva, a legbensőbbben forrtak egybe. Tagjai az élet minden köréhez tartoztak, noha csak kevesen ismerék a végcél. A mily egyszerűnek, nemesnek tűnt is föl a kezdemény, oly komolyan és tekintet nélkül alakították azon messze terjedő óriás terveket, melyek valósításán az egész messze elágazó szövetség működött. Így kezdődött ezen csodás, a közönséges világrendnek megbukására törekvő egyesület az előkelő paloták aranytündöklő termeiben, hol éles ötletével halálosan megsebzé az aggyenge szokást, és a nagy város legsötétebb rejtekhelyein végződék, hol összehalmozá a fegyvereket, a melyek segélyével ki-

eszközölhetni remélt diadal az emberinem tökélyes újjászületésére vezetendett. Widimir sovárul törekedett föllebbenteni a fátyolt, mely azon társulatok vezéreit köríté; bátorsága ép úgy, mint buzgósága kiélegítőnek látszott, lassan-lassan jobban ismerkedék meg a tervekkel, a nélkül azonban, hogy a végcélről felvilágosíttatnék. Ez sokban ingert gerjesztett, hogy a társulathoz csatlakozzanak, sokan játszadoztak szikrájával azon tűznek, mely később saját szerencsájüket fölemészté. Athenais eleve saját szemeivel szándékozott a hűtlennek lépteire ügyelni; de nem sikerült neki e szövetségben az első foknál magasabbra vergődni. Az egyesület magába fogadta őt mint oly nőt, ki néhány körben kénye szerint rendelkezhetett — belsőbb titkaiba nem avatta. A minnek kutatása el volt előtte zárva, azt kitudta a lengyel követ forrásaiból. Bár állása megtiltá a titkos testvérülés gyűlései s működéseiben résztvevését; de aranyai nemsokára hírhordókat szereztek, kik elárulának neki mindent, mit elárulhatának.

Legbelsőbb titka az egyesületnek, melybe bevattatták magokat, leleplezetlen maradt ugyan előttük; de könnyű feladat volt Widimir lépteit szemmel kísérni, kívül egyazon fokon álltak. A halicsi várnagyhoz intézett első levelet nemsokára más részletes követte.

Ezen váratlan újságok József grófra kedvetlen benyomást gyakoroltak. Ez ideák az egyenlő emberjogokról, a testvérszeretet, mely a nyomorult, meg-

vetett rabszolgát, kit gyötörnie s leölnie szabad volt, hozzá hasonlónak tette; a tervek, melyek az egyenlő szabadság diadalát hirdették, mélyen megrendíték és vulkán-ádázatát felkorbácsolták. Wanda és Severin ámult rémülettel olvasták a tudósításokat, mindketten egy düh kitörései alatt szenvedtek, mely csak az elemek tombolásához hasonlítható. Az öreg gróf első fellobbbanásában Widimirről egészen lemondani határozta el magát, mert azt hívte, hogy a fiú bűnös alapelvei minden főnállót felforgatnak, a tömeg akaratát helyezik az Isten alakította hatalom helyébe és végre a szülők s gyermek közti köteléket szétszaggatják. Neje esdő kéréseinek, fivére szakadatlan intéseinek, kire az általa eszközölt utazás rossz eredményét fogta, sikerült végre Widimir visszahívását kieszközölni. Minden netaláni ellenszegülés megghiúsítása miatt, folyamodvány nyújtatott be királyi parancsért a párisi követhoz, hogy az ifjú Babinski gróf arra bírassék, hogy atyai jószágaira azonnal visszatérjen, szükség esetében a francia hatóság segélye vétessék igénybe. A várnagy maga kevés szavakban értesíteni akarta fiát, hogy azonnal utazzék haza; a gondos, kedves anya azonban tudósítá már őt az ellene felhozott vádokról, hathatósan kérte, eddigi kicsapongó életmódjáról lemondani és karjaiba sietni. Widimir ezen, a leghívebb szívből fakadó sorokat mély fájdalommal olvasá; sejté, hogy ki ejtette rajta e csapást, mely terveit, szerelmét oly megsemmítőleg érte; Athenais iránti közönyössége gyűlöletté, meg-

vetéssé vált, elsietett, tőle és cinkosától elégtételt kérendő. A marquisnő palotája, máskor mámorító vígalmak gyűlhelye, hangtalan, elhagyott, volt. Az udvarmester mély gyászban fogadá azon hirrel, hogy a flavisollesi marquis minap halt meg, özvegye távol kastélyába vonult vissza, hogy bánatának éljen. Wídimir a követhez sietett; de ő nagyméltósága sem volt honn, néhány napra elutazott. Kielégítetlen boszuvágygyal szívében ismét lakába rohant, csak akkor lelvén némi vigaszt, midőn a merignani grófnőt az otthonról vett leverő hirről levélben értesíté. Megírta, hogy minden pillanatban megérkezhetik az elutazási parancs, hogy gyalázatosan rágalmazták, hogy most legédesebb reménye, Klementinnel nemsokára bekövetkezendő egybekelése ellen fenyegető akadályok tornyosulnak, minthogy felbőszített atyja most még kevésbé, mint egyébkor fogja helyeselni kívánságát. Fogadta, hogy arája örök hűve marad és engedelemért esde, eltávoztása előtt őt még egyszer láthatni.

Lázás türelmetlenséggel várta az élet-halált hirdető feleletet.

Egész hét mult el. Nyolcad napra búsan, leverten ült szobájában a kandalló mellett, melynek öblében a tűz vidáman percegett. Előtte heverték a levelek, melyeket Klementin, távolléte alatt, anyja beegyeztével vőlegényének küldött. Mindenekelőtt nélkülözte azokat, melyekben neki menyasszonya a régi várba érkezését körülményesen megírta. Mig azon tündődött, valljon hová lehettek e levelek, melyeket a

legszorgosabb keresés dacára sem lelhető meg, komornyikja, ép most érkezett két levelet hozott be. Az első Babinski pecsétje volt, mely azonnali hazajövetelét tartalmazá. Widimir aggályosan nyúlt a másikhoz, megismeré Merignan asszonyiség irását — a szolga titkosan kacsintott abba. Ezalatt nesz hallatszott az előszobában, a lengyel király követségének egyik hivatalnokja jelentetett be.

Widimir bámultan ment a földi elé, kit csak felületesen ismert. Intésére eltávoztak a szolgák. A követségi titkár szerény mentegetőzéssel bocsánatot kért, ha tán terhére esnék ; de ez kevésbbé kellemetlen reá nézve, mint azon megbízás, hogy ő méltóságát, egy Varsóból érkezett parancs átvétele miatt a követ palotájába kell fárasztania. A fiatal diplomata udvariasan mosolygott, mitsem gondolva a hatással, melyet nyilatkozata előidézett.

— Varsói parancs, mely engem illet? hogy értsem ezt? kérdé ámultan a gróf, miután vendégét, helyet foglalni, kérte.

— Nem parancs, legalább — még nem az ; csak méltóságodtól függ, és a parancs soha sem létezett.

— Ön talányokban beszél ; nem értem.

— Szabad önhöz egy kérdést intéznem ?

— Tessék.

— Mikor szándékozik, gróf ur, jószágaira visszatérni ?

— Nehány nap, talán néhány hét múlva, midőn ügyeim rendezve lesznek.

— Bát orkodom önnek tanácsolni, már holnap — jobb lenne mindenesetre, ha még ma éjjel történhetnék — útnak indulni.

— Mi birja önt arra, hogy nekem e tanácsot adja, uram? ha jól emlékszem, nem kértem tanácsot.

— Megbizattam —

— Hogy visszatérésemet tanácsolja? Én e tanácsot el-nem fogadni szándékozom?

— Azt kétszeresen fájlalnám, gróf úr. Barátja s földije levén zokon esnék, ha oly dicsteljes név viselőjét, oly nagyra becsült lovagot a reám bizott parancsról kellene értesítenem.

— Nos, milyen parancsról?

— Melyet ő felsége rendeleténél fogva önnek másolatban átadni szerencsém van, s mely oda nyilatkozik, a mint arról saját maga is meg fog győződni, hogy ön, gróf Babinski Widimir, a születési jogok elvesztésének terhe alatt, e parancsnak láttára azonnal tisztelt atyja jószágaira utazzék, válaszóla a diplomata, alázatos bókkal átnyujtván a grófnak a hivatalos parancsot.

Egészen úgy volt. Haragszikkázó szemekkel göngyölte össze Widimir kezében a parancsot s mondá: Sohasem fogok e hatalomszónak engedni, melyet nem ismerhetek el. Senkinek sincs joga, nekem gróf Babinskinak, Lengyelország legnemesebb neve örökösének, a hatalmas halicsi várnagy fiának parancsokat osztogatni. Ő felsége ugyan Lengyelország királya; de azért csak országának első nemese.

Nincs szándékomban oly parancsokat elfogadni, melyek semmikép sem az állam biztonsága, hanem nyomorult ármány kedvezetére hozattak.

— Mérsékelje magát, gróf úr! Azon utasításokban, melyeket kaptam, mindenesetre vannak párisi ismerettségei s törekvéseire vonatkozó adatok és meglehet hogy épen az „állam biztonsága miatt, hozatott e parancs. Igen kérem méltóságodat, ne tenné szomorú kötelességemet még fájdalmasabbá; engedjen e felszólításnak, melyet, mint őszinte barátja, adok tudtára, nehogy kényszerítve legyek önt fejedelmünk parancsa iránti engedelmességre kényszeríteni.

— Kényszeríteni? Így mer ön velem beszélni? Ön ezért nekem elégtétellel tartozik!

— Kész vagyok önnek elégtételt adni, mint becsület embere, ha megsértettem, de ez csak Lengyelországban történhetik, mert Párist el kell hagynia.

— Ki tudja! Én ez ország törvényei alá helyezem magam, a francia királyt hívom fel védőmül!

— Az mitsem fog használni! Olvassa!

A hidegvérű diplomata a fölizgatott ifjúnak egy más papírt nyújtott át gróf Fremont rendőrminister úrnak gróf Babinski Widimirhez intézett parancsa volt ez, Páris városát 24 óra alatt, és Franciaországot hat nap alatt elhagyni.

Widimir kimerülten rogyott támlányába; a követségi titkár eltávozott.

Tehát nem kerülheté ezt többé ki? el kellett

utaznia, e pompás földet, melyhez minden reménye, óhaja, terve kötve volt, el kellett hosszú időre, talán örökre hagynia? Búsan ült itt, oly leverten legkedvesebb várakozásának megghiúsulása miatt, hogy nem is nyerheté vissza nyugalma a merignani grófnő levelének olvasására. Komornyikja, ki már többször dugá be fejét s figyelmesen szemlélte, jelenté most, hogy a póstahivatal kérdezteti, mily órában jöhetnek a gróf úr számára rendelt lovak. Widimir végre fölismért, a lovakat éjjel tájban rendelé készen tartani; gyorsan kiosztá az elutazás készleteire a parancsot. A fiatal diplomata megjegyzéseire emlékezvén, minden iratot megsemmisített, mi titkos szövetségére utalt; viharosan merült fel benne azon gondolat, hogy környezetében tolvaj leselkedik, mert fontos iratai hiányoztak, melyeket, mint jól emlékezék, csak rövid idő előtt kapott és jól meg is őrzött. De a rögtöni, önkénytelen elutazás miatt tett előkészületek zaja kitörle lelkéből a gyanakodást. Komor sejletekkel nyúlt a merignani grófnő levele után.

IV.

A grófnő e következőket írta: Rövid nyugalunk már ismét háborgatva van. Tántoríthatlan szándékom, már holnap elhagyni e kastélyt, mely egyedülsége dacára sem óvhatott meg bennünket a boszúvágó féltékenység undok tekintetétől. A marquise föllelt bennünket, közelünkben tartózkodik.

Klementin nem tudja, hogy írok önnek, ne áruljon el! Ha nyomozódnék és tépelődnék azon, miért utazunk, úgy — az ég meg fog bocsátani egy kénytelen hazugságot. Hallja, hogy mi történt!

— Dubois szolgám Flavisolles asszonyság látogatását jelenté. Belépett, mély gyászba öltözködve, valóban gáncsolhatlanul szép, a kimerültség, búskomorság nyomai ritka bájt kölcsönöztek megjelenésének. Feltűnően mély megindulással sietett elém, hízegő s egyszersmind fájdalmasan csengő hangon mondá: Bocsánat, nagysád, hogy magányába merészlek nyomulni, hol kedves emlékével nemes jótékony-ságra szentelt életet, él. Tisztelnem kellett volna ezen visszavonultságot; de unszolt lelkem, hogy rokon fájdalmamat oly nő kebelére bizzam, kiről boldog sejtelem sugallja, hogy számomra is fog szánnom s vigaszszal bírni. — Bámultam e nyíltszívű s mégis oly igen színésziess bevezetést, miután látogatását megköszöntem biztosítám, hogy erőm szerint segélyére leszek. Athenais ezen ígéretet, melyet mindenestre szinleltnek vett észre, élénk köszönettel fogadta. Elbeszélte, hogy férje rögtön múlt ki, hogy ezen fájdalmas sors annál inkább terheli lelkét, mert a legjobb, legszívélyesebb férjet egyedül hagyá kórágyán, míg ő szívtelenül élt a világ gyönyöreinek. Ah! kiálta fel, hosszú ideig tartó sínlődése álbiztonságba ringatott! Mint csüngött rajtam! Mint gondoskodott jövőmről, míg én távol tőle földi enyeltgésen gyönyörködtem. Végre delele tanúja szerelmének,

mert abban egyedüli örökösévé tesz. A legnemesebb szavakban fájlalja multamat, mely virágtalan, örömtelen lehetett; kéri, hogy ne éljem még tovább is gyászban ifjúságomat, sőt rendeli, hogy hátralevő napjaimat szerető férj oldalán töltssem el. Kívánata szerint vissza kell később térnem a világba; de akkor jobban akarom időmet felhasználni: hogy egykor emlékemet legalább itt-ott áldják. Vagyonomat inkább a szükölködők élvezzék, mint magam; bűnbánat fejében akarom egy részét leróni ama kötelességnek, melylyel mi vagyonosak az éhező népnek tartozunk. Higyje, nagyságod, csak így lehet talán eloszlatni a zivatart, mely sötéten tornyosul össze, hogy megsemmisítőleg sujtsa ezen feslett társaságot. Itt, ezen egyedülségben, önnek vezénylete alatt, remélek jótékony célokra előkészülhetni, oh, ne utasítson el! — Elmém súgta: mindez hazugság, csalás; de szívem dobogott e nőért, ki oly komoly szavakban vádolá be önmagát, ki könnyelműségének oly őszinte vallomását tevő, kinek szemei könnybe lábadtak. Nem állhattam ellent. Megöleltem felindulásomban, mi mélyen látszott kedélyére hatni, csaknem térdre rogyott előttem. De Uram Istenem úgy akará, hogy elámitásom gyorsan tünedezzek! A marquisnő leányom után kérdezősködék: e pillanatban úgy tetszett, mintha éles gyilkot döfnének szívembe. Miután késedeztem feleletemmel, ismétlé kérdését, de szinte latható elfogultsággal.

— Elbeszéltem, hogy Klementin kis kirándulást

tőn a szomszédságba s csak néhány nap múlva térend vissza. Valahányszor leányom nevét kiejté, más szint öltött és zavarodva tekintett körül. Ezen észrevétlenül tett szemlélet megerősített gyanításomban, hogy a marquisnő látogatása nem oly szándéktalan, hogy nem búbanatának lecsillapítása miatti vágy vezeté a magányba. Kegyed tudja, hogy engem már akkor, midőn Athenaissali utolsó értekezletének tartalmát adá tudtomra, magyarázhatlan aggály fogott el; s hogy mindjárt azon voltam, miszerint egy, szenvedélyeinek mindent, tekintet nélkül feláldozó hölgy cselszövényeitől gyermekemet megóvjam. Most midőn a marquisnő tettetése dacára sem fojthatá el oly szemlátomást legyőzhetlen felhevülését, megerősödött lelkemben a meggyőződés, hogy csupán a végből keresett fel bennünket, hogy szerencsés vetélytársának ártatlan szívét megmérgezze. Az igazmondás, gondolám, itt is legtöbbet fog használni — önről kezdék beszélni.

— Nyájasan, talán kissé gúnyosan hallgatott szavaimra. Nagy örömeire szolgál, úgymond, e tárgyról, miután magam pendítém azt meg, értekezhetni; csak nagy küzdelem után birhatta volna magát arra, hogy olyasmiket érintsen meg, melyeket elvégre mégis meg kell tudnom gyermekem érdekében. Reszketeg hangon tárt fel szerelmének kéjét, búját, egészben véve híven, mert alig leltem valami lényeges különbséget a tényekben. Röviden szóljunk erről! Bár kínos egy hölgy kiméletlen önbepanaszolá-

sának hallása, ki a világtól mindenestre gyöngédte-
lenül íteltetik el : mégsem tagadhattam meg magam-
tól az elismerést, hogy valami mennyei ragyogott ezen
hölgy érzelmében, hogy azon lénynek, ki annyi té-
velygés után végre tartós szerelmet vélt föllelni s
ismét csalódék, annak igen, igen boldogtalannak kell
lennie ! Athenais valóban elcsábítólag beszélt, félek,
Klementin — mily szerencse, hogy távol vala !
— nem állhatott volna ellent a lelki fájdalom e hang-
jának, sőt még azt képzelte volna, hogy képtelen
levén ily forrón szeretni, nem is méltó, hogy forrón
szerettség. Ifjú lányok, kivált ha a kedves gyöngéd
vallomásának s hűségének első kételye utat tört
lelkükbe, ábrándozó áldozatkészséggel fegyverkez-
nek fel, minek azonban csak megtört szív lesz ju-
talma.

— De a marquisnő többet mondott : beszélt
eme kastélybani életmódunkról, terveinkről, csaknem
mindent tudott levelezésünkből.

Hogyan ? — im már föllebbent a lepel — de
nem megbocsájtható-e, kedves Widimirem, ha az
első pillanatban fölébredt bennem a kétely, valljon
nem üzött-e ön tréfát leányom szívével ? Rosz néven
veheti e, ha valóban azt hívém, hogy Athenaishoz
visszatért, hogy vele, ha szabad leend — és most
azzá lett férje halála által — az oltár előtt feloldhat-
lan frigyre lépjen ? Remegtem ezen leleplezéseknél, me-
lyeket a marquisnő megcáfolatlanul bebizonyíthatni
állított ; tárcájából kivett néhány lapot, lázas izgatott-

sággal futottam át azokat: első leveleink voltak, melyeket én és Klementin küldtünk önnek. Tehát ön maga árulta el biztos magányunkat ép azon egyénnek, kit kegyed kedveért kerültünk! E leveleket ujonan felébredt szerelmének jeleül adá nekem, folytatá, hozzá tévé még, hogy a kis, egyszerű lányka iránti mulékony rokonszenve kellemes hivalkodás, szokásos időtöltés vagy talán harag kitörésénél nem volt egyéb, mert általam elhanyagoltnak hitte magát. — Nem, nem, ez ocsmány nyilatkozat, mely miatt lelkem elpirult, rágalmazó koholmány volt! De a levelek mégis hitelesek voltak! Ön azokat e hölgynek kézbesíté, kitől bocsánatot önmegalázva koldulni nem átallt. Ily gondolatok megsemmítettek! Ájulással küzködtem — Athenais segélyemre akart sietni; de én nem türhetém e pokoli lény megérintését, ki alattozmosan dúlta föl békénket. Szivem nyugodt lön az utolsó csepp méreg elfogadására, melyet ellenfelem nyújtani akart, mert sejtém, hogy még nem fejezte be. A gróf legközelebb elhagyja Párist s Franciahont, kezdé újra, engedélyt kért tőlem, hogy úrnője számára, kit most még inkább szeret mint valaha, atyai birtokán mindent előkészíthessen. — Beszélni nem tudtam, alig valék képes, kérdő tekintetet vetni reá. Ő elérté a kérdést. Sokáig csatáztam önmagammal, mondá, valljon bizzam-e sorsomat ismét oly férfi kezeire, ki már egyszer hűtelenné lön hozzám? De élénk színekkel merült fel lelkemben azon gondolat, hogy egyedül, elhagyott, vigasztalatlan voltam a világ má-

morában, midőn az ő bűbajos alakja tünt fel előttem és én először érzém a mély szerelem varázsát. E férfi, ki oly tüzes, mint szemeinek villáma, látta gyöngeségemet; ő visszatér hozzám, ajánlja kezét, most, midőn szabad vagyok, alkalmat nyujt szerelmemről levetni a vétek palástját, körülövez nevének fényével s mi több szeret s én — én imádom! Ne kívánjon oly áldozatot, mely megsemmít és önnek mit sem használ — mert hisz látja, nem szereti leányát! Valljon ez egybekelés áldásos leend-e, valljon mondhatlanul nyomorulttá teend-e, az a mindenható kezében van; én alárendelem magam végzésének, és sorsomat nyugodtan várom. Kegyed nemes egy hölgy, én nagyra becsülöm és sajnálom e szegény gyermeket, kinek szerencsáját földültni segítém. Ide siettem önnek az igazat egész valójában föltárni. Ítéljen gyöngéden fölöttem s kegyelettel emlékezzék meg rólam.

—Ezen, a mély izgatottság remegésével kiejtett szavak egészen lefegyvereztek. Így váltunk el. A marquisnő még megigéré, hogy néhány nap multán bizonyára megkeresend, Klementint az elkerülhetlenről értesítendő.

— Lehetetlen, gondolám magamban hígadt megfontolás után, hogy ön, kedves Widimirem, aráját annyira megalázta, hogy kegyed Athenaishoz visszatért, hogy neki kézbesíté ama leveleket; azokat öntől elorozták. Athenais, ki vagy még szereti önt vagy boszú után vágyik, először bennünket akar elválasztani: ez első lépése önző reményeinek teljesítése felé.

Oh, és Klementin! megzavarjam-e gyermekem mennyjét e mesék közlése által? megengedjem-e, hogy e hölgy, kinek elragadó ékesszólása engem csaknem tévútra vezetett, leányom szívét megmérgezze? Klementin hitelt adna neki, mert az ártatlanság mindent elhisz, csak azt nem, hogy a hazugság oly orcátlanúl léphet fel.

Dubois hivatlanul lépett be szobámba. Valami fontos nyomhatta szívét, más különben soha sem teendette ezt. A marquisnő, úgymond, adá neki ez aranytelt erszényt, mert oly hű szolga; fölkeré őt azonnal értesíteni a kisasszony visszatéréséről, vagy életmódunk bármily változtatásáról. A mellett oly diadalmasan sugárzó arccal, parancsoló hangon kiáltá a kocsisnak: Haza! Arra kért, hogy küldjem vissza e pénzt a flavisollesi asszonsyágnak.

— Fiam! Utálom és félem e hölgyet! Óvakodjunk! Önnek rögtöni visszahivatása, atyjának haragja — ön eltalálja, hogy ki okozta mindezt! Nem vagyunk sem mi, sem ön többé biztosak Franciahonban. Elhagyom Klementinnel e tájat, távol innét, sőt ha kell, külföldön menhelyet keresendő. Kivánatát, leányomat látni, bármily nehezemre esik is, nem engedhetem meg. A marquisnő kitudná, bizonyára jól szolgálják; a rövid szerencse mily könnyen okozhatna huzamos bajt. Ön visszatér honába s ott, hiszem biztos e hölgy leselkedései elől. Nemsokára írunk, feleljen azonnal. Csak addig szándékozom egy helyütt maradni, míg válaszát megkapjuk; csak folytonos

tekervények vezethetik Athenaist tévutra. Légy bátor, kitartó fiam! Nem tarthatnak örökké e próbák, nem örökké fogja e szörny nyugalmunkat háborgatni. Jövendőben boldogan s boldogítva fogunk a viharok ez idejére visszapillantani azon boldog öntudattal, hogy állhatatosságunk elvégre mégis győzött. Isten önnel!

Widimir legnagyobb izgatottsággal olvasta végeig e levelet. Oh! tehát nem volt szabad még egyszer látnia Klementint elutazása előtt! Vére felpeteszült, a marquisnő elvetemült ármányaira gondoltában. Oh, kiálta, világos, hogy meglopattam! Komornyikom, kit jótéteményekkel halmoztam el, meg volt vesztegetve; máskulccsal zárta föl szekrényeimet, Athenais olvasta minden levelemet, és mi boszúvágyának használhatott, azt megtartá.

Megrántá a csöngetyűhúzó. Egy szolga lépett be, jelentvén, hogy a komornyik titokban megszökött. Widimir keserűen felkacagott.

A grófnő parancsának dacára elhatározá magát a menekvők fölkeresésére. Az öreg Duboistól remélte menhelyüket kitudni. Várva-várta a postalóvakat, hogy Franciahon határai helyett, a merignáni kastély felé siessen. Haragját, fájdalmát azon csekély vigasz csillapítá, hogy ezen harcban, melyet a győzelem, a féltékenység s előítélet kezdettek szerencséje ellen, győzni fog.

Igy állott be az éj. A lovak fel voltak kantározva, a kocsik megrakva, Widimir palotájának ud-

varába sietett. Itt új meglepetés várta; két föltűnően katonai magatartású férfi bemutatá magát azon megjegyzéssel, hogy a gróf urat a rendőrminister meghagyásánál fogva Strassburgig fogják kísélni. Strassburgban várja föntségét a követ futára, ki sürgönyökkel megy Varsóba. — Tehát egészen ellenséges kézben volt! Külsőleg a legnagyobb közönnyel türte el e megaláztatást. Szótlanul szállt a kocsiba; a két hivatalnok az ajtó mellett lovagolt. Csaknem fogolyként hagyta el Párist s Franciahont. Mily reménydúsan lépett néhány hó előtt ez országba, mily eltökélt szándéka volt a tanulás, hogy azután éretten, tetterősen hazájába visszatérhessen. Alig teljesült csak egy vágya is! Bár ismeretei tágasb kört nyertek, bár lángolt szíve minden nemes és nagyért; de mennyire változott, mily tapasztalatok zavarták meg lelkének üdeség és hiszékénységét, mint érzé, hogy atyjától rabbá tétetik, mennyire vétett ellene, jövője ellen azon hölgy, kinek szíve zsengejét áldozá!

Csak ő maradt hozzá hű, ifjúságának imádott védője, legbensőbb titkainak megbizottja, vigasza keservében — anyja! Mondhatlan fájdalommal gondolt rá, ki érette annyit szenvedett, ki aggályos rettegéssel várta kedves fiát. Oh! a kedves ara is szenvedett miatta, azon öntudat, hogy mindnyájan, kik őszinte szeretettel csüngtek rajta, ő miatta boldogtalanok, véghetlenül busitá. Arájáért akart türni, szenvedni, atyja haragját, mely fenyegetőleg lebegett fölötte, csillapítani. Elhatározá magán erőt venni, en-

gedelmes szívvel viseltetni azon férfi irányában, ki-
nek kezében volt letéve saját s szerelmének sorsa;
bár [nem ajánlhatott e kemény atyának gyermeteg
szerető, gyöngéd lelket — mert még most is csak
félénk rémületet érzett iránta — de fogadta, hogy
mennyivel önérzetével megfér, engedelkeny lesz. Ez
engedékenysége, remélte, gyöngéd hangulatot fogna
atyjában gerjeszteni s kívánczmainak meg fogja őt
nyerni. Anyja védelme, s nagybátyja segélyéről meg
volt győződve, így hát biztos a győzelem!

Ily és hason gondolatok megnyugtatták kedé-
lyét. Felmerültek tiszta, mély érzelmei is, melyeket
az utóbbi események háttérbe látszottak szorítani.
Átfutotta még egyszer egész életét, belátta, hogy
nagyrészen saját szenvedélyei okozták az atya s fiú
közti laza viszonyt. Sőt Athenaisért is engesztelő szó-
zat szólamlott meg szívében: e szerencsétlen hölgy
magaviseletét némileg igazolá bensője, éltének vi-
gasztalan története, szomorított kevélysége és a meg-
vetett szerelem.

Athenais irányában elkövetett hibámat, monda,
Klementinnél akarom egykor jóvá tenni; soha ne
panaszkodjék, ne nedvesitse e vidám szemeket kö-
nyű, az ő boldogsága legvégső percemig legyen az
enyém is. Örömpeső s keservdúlta érzelemmel sie-
tett az atyai kastély felé.

NEGYEDIK KÖNYV.

Az okirat.

I.

Widimir elfogadtatására minden készen volt.

József gróf rendeletet adott, kastélya balszárnyán, saját termeitől elkülönítve, örököse számára pompás lakosztályt bebütorozni.

Widimirre háborgatlan függetlenség élvezése várt : végzetlen jótétemény, ingerlékeny, gyanakodó emberekre nézve, kik mindig fölügyelet alatt képzelek magukat.

A grófnő fáradhatlan kérelmeinek sikerült a várnagyot oly ígéret tételre bírni, hogy Widimirrel végre úgy fog bánni, mint jog s elnézést igényelhető férfival. Ha saját független ifjuságára emlékeztette, kicsalta belőle azon vallomást, hogy saját maga is, ellenkező esetben, örök viszályban élt volna apjával.

József grófot, ki előre küldött gyorsfutár által értesült fia gyors utazásáról, az engedékenységgel jele hosszú idő óta először, kellemesen lepte meg. Szíves-örömmel engedett neje intézkedéseinek.

— Csaknem terjedelmes, mondá, Widimir

számára ezen lakosztály; lassan-lassan arra kell gondolnunk, hogy ne maradjon sokáig egyedül. Én öreg vagyok s vágyam ősi családjunk fönmaradásának biztosítása. Widimir azon években van, midőn nagyatya már az oltárhoz lépett. A régi élénkségnek vissza kell térni a kastélyba, mert itt síri csend állt be, mióta a hercegnő szerzetébe visszatért. Téged is meg fog ifjítani menyed; s én azon leszek, hogy első unokánk Wandanak neveztessék.

— Ne előzzük meg Widimirt! Szive még szenved. Ha oly rögtön állsz elő terveiddel, kíváncsimaldaldal, úgy élesen sebzenéd. Te ép s erős vagy; akár egy évvel előbb, akár utobb, a miatt, hála Istennek, egyikünknek sem kell aggódnunk. Nem fog vonakodni kötelessége teljesítésétől; de ne sürgesd, József! Hiszen magunk is átértük: mindennek megjő az ideje, ha kissé később is! tevé nyájás mosolylyal hozzá.

Megindultan tekintte rá a várnagy és odanyújtott kezére forró csókot nyomva, őszinte derűtséggel válaszolá.

— Hát te hiú hölgy, arra akarsz emlékeztetni, hogy negyvenen túl voltam már, midőn nőül vettelek? A grófnő férjének e gyöngéd hangulatát gondosan tudta ápolni. Widimir szive jó, szokta mondani, párisi bohóságait itt majd el fogja feledni. Magam is rövid időn kitöröltem emlémből a varsói udvart! Igaz, szép jó hitvesem volt; de neki nincs, mindenesetre nősülnie kell.

E házasság felé tolult minden gondolata.

Hosszabb idő óta kirándulásokat tőn a szomszédságba; nem épen a leggazdagabb s legtekinélyesebb nemeseket látogatta meg; sokkal gyakrabban szólított az alnemesség! szerény hajlékaiba, leginkább pedig oda, hol kellemes lányok virultak. Az öreg úr türelmetlenül vágyódott unokák után. Utódokat remélt mindazon erényekkel megáldva, melyeket oly fájdalmasan nélkülözött saját gyermekeinél.

Widimir megérkezése előtt pompás ünnepélyt adott, melyre nemeseket családostúl meghitt. Wanda kitalálta férje szándékát, melyet nyugodt megfontolása helyeselt. De fiának boldogsága sokkal inkább feküdt szívéen, mintsem hogy képes leendett az ifjú hölgyek vizsgálása után, kik fölött mintegy araszemlét kelle tartania, oly ítéletet hozni, mely a gróf kíváncalmának bizonyos irányt adhatott volna. Mindegyiknek hibáit ügyesen föltüntette, főlemlítvén jó tulajdonaikat is.

— Bizonyára, igazad van, mosolyga a gróf ily tanácskozmány alkalmával, véleményed való és helyes; de azt hiszem, hogy igényeid kissé túlzottak. Más nőkhöz hasonlítsd őket, ne magadhoz! Különben kedves Wanda, tevé lovagiasan hozzá, a szegény kis lények károsodnának.

— Hadd vizsgáljon, hadd válaszszon maga Widimir!

— Jól van; de rövid idően válaszszon, gondolá magában az atya. A gyöngéd anya, bár inkább volt

hajlandó a képet hasonlónak találni ahoz, melyet fia vázolt választottjáról, mint ama, a követ keze rajzolta torzhoz, gondteli napoknak nézett eléje. Ő ismerte sokévi tapasztalásból József megrögzöttségét, melylyel kitüzött terveihez ragaszkodik és remegett azon pillanattól, melyben Widimir atyjának szive titkát föllebbenteni és határozottan kijelenteni fogja, hogy mást nem vesz nőül mint Klementint. . .

Végre megérkezett Widimir. Az anya örömkönyűket sírt, atyja és nagybátyja nyájasan s szívélyesen üdvözlék.

A nyugalom jótévő érzete, mely a hazában állandóan körülünk lebeg, fogta el, midőn belépett a pompás termekbe, melyeket atyja rendelkezése alá helyezett. Hálát költött szívében e gondos figyelem.

Első napjait azon tárgyak rendezésével tölté be, melyeket magával hozott; szemlélésük kellemes — kellemetlen órákat szerze neki. Mi Párisra emlékezteté, mely búbánattal tölté el lelkét.

Hogy e komor háborításokon fölülkerüljön, fölnyergeltette paripáját és a szabadba vágatott.

A gyöngédség, melylyel atyja fogadta — gáncs és haragot várt — fölüdité. Kinek másnak, mint a legjobb anyának köszönheté a különben oly heves, öreg férfiú kimértségét? És mégis, ezen szemrehányástól ment megbocsátás, elnapolt baleset sejleteként nyomasztólag roskadozott szívére. Álmodozva tévelygett a szép Franciahonban, két kedves lényt keresett fel kik irigyelt nyugalomuktól raboltatának meg, mert

szerelme egy engesztelhetlen ellenség boszúját ébreszté föl ellenük.

Méla tünődésében tovább s tovább lovagolt. Midőn hirtelen fölveté szemeit, szomorúan, ősziesen terült el előtte azon nádtakarta tócsa, melyet egykor szegény vadász vére festett pirosra.

— Oh, kiálta fel, bár az én véremet mosta volna el vized, úgy mindezen nyomort nem kellene átélnem! Most naponta boszant a jéghideg sors, mely érzem, nem akarja a Babinskiék javát, mert kitépte az atya és fiú közti szeretetet. Most midőn rám erőszakolom a férfi szeretetét, kinek főrangú születésemet, gazdagságomat köszönöm, ki oly szívélyesen fogadott, — fenyegetőzve merül föl ez aggálygerjesztő árból a hív szolga képe, kit legyilkolt!

— Hát kimélt-e engemet, egyetlen fiát? Szigorú parancsa, mely fogolyként vonszolt vissza hazámba, nem döfte-e át e szívet, mely lemondva a szerencséről, lassanként elvérzik? Nem türöm-e már évek óta e vas zsarnokságot, mely annál fájdalmasabban nyomja lelkemet, mert atyakéz okozza? Nem! nem viselhetem tovább e bizonytalanságot. Jobb rögtöni enyészet a lassú senyvedésnél!

Megfordult és sebes vágtatva nyargalt haza.

A várudvarban lelte anyját, ki ép a parkban tett sétájáról tért vissza. A legkedvesebb nyájasság mosolyával közelgett hozzá, mely azonban, a mint fia izgatottságát észrevette, aggályos feszültséggé változott:

— Kisérj termeimbe, Widimir. Mily zavart, mily elszánt tekinteted! Mi izgat annyira?

— Kell atyámmal beszélnem. Úgy érzem magam, mintha börtönben volnék. Szabad, önálló mozdulatokhoz szoktam, minden kényszerűség terhemre esik.

— Igaztalan vagy atyád irányában, ki szemrehányás nélkül fogadott, ki szabad tért enged neked, s szellemi életed elé semmi akadályt sem gördít.

— A te gyöngédséged birta arra, hogy szemrelobbantás nélkül fogadjon, nem pedig saját szíve. Nem tárja föl nyíltan szándékát, terveit. Csak ha élesen sebezheti majd szívemet, fogja azokat föltüntetni. Mire való ezen hallgatagság? Mire ezen önfékezés, mely különben oly idegen előtte, mely engem gyötör, mert kéjelmetlen aggályokat gerjeszt keblemben az iránt, mi készülöben van? Nem! én követeléseinek, melyeket bár nem ismerek, de melyeknek teljesülése, mint sejletem sugallja, nem áll hatalmamban, az által fogok ellen szegülni, hogy titkomat őszintén fölfedezem. Szerencsém, melyet kezeibe teszek le, megsemmítheti, ha még nem változott; de egyszersmind fiát örökké boldogíthatja, ha mostani gyöngédsége nem csupán színlelés!

— Az Istenért, mit akarsz kezdeni? Ha most, mi borzadálylyal tölt el, bevallod Klementinhez való szerelmedet, akkor minden veszve van, mert atyád semmi esetre sem fogja helyeselni oly hölgygyeli egybekelésedet, kit elvetemültnek festenek.

— Ki merészelte ?

— Csak politikai vádakat említék levelemben, melyeket a párisi lengyel követ ellened emel. Hogy ne szomorítsalak, elhallgatám mily kajánúl rágalmazta jegyesedet, egy előkelő hölgyön elkövetett árulásodról vádolt, kit miattad csaknem szégyen ért. Az atya dühöngött. Nem volt szabad titkotat föltárnom : akkoriban többet árt, mint használ vala. A legkedvezőbb esetben alattomoskodó fondorkodásról vádolt volna mindkettőnket. Csak lassanként sikerült azon tudósítások igazságán némi kétségét támasztani lelkében : magaviseletéből látod, hogy nem tart oly bünsnek, minőnek vádoltak. Végre nyilatkozataimmal tovább haladok, a teljes igazat tárom fel előtte, csak ne foglalkoznék annyira azon szerencsétlen tervével, hogy téged honi leánynyal fog összházásítani! A szorgalom és gondosság, melylyel a fiatal delnököt vizsgálta, hogy talán lelne valakit, ki méltó lenne fia nejévé lenni, megindító volt. Csak ügygyel-bajjal bírtam arra, hogy akaratát, a gyors választást illetőleg, veled most még ne közölje. Azért titkold el te is reményed és epedésedet ; idéetlen bizalom csak romlást hozna reád.

— Hát én tehetlen, nyomorult eszköz vagyok e férfi kezeiben ! Oly jól érti a boldogítást, hogy sorsomat tetszése szerint akarja eldönteni ? Ő, ki téged, a nők legnemesbikét sem tudott illően becsülni és szeretni, ő ne gyámnokoskodjék szivemen. Függetlenül akarok választani és be fogom bizonyítani, hogy

bennem is él erőteljes öntudat, oly szentül mint hogy Babinski Widimirnek hívnak!

— E dacos heveskedéssel, fiam, mindent rosszabbítasz, és mitsem érsz el.

— Legalább nem kell nőül vennem, kit nem szeretek!

— Azt nem is kell tenned; de rejtse el titkodat. Ne ingereld! Ah! mint szeretnék kedves menyeket keblemre szórítani — de még korán! Nem akarlak rábeszélni, hogy szerelmedről mondj le, bár esdve kérlek, jól meglátold, valljon ez érzélem igazi, halhatlan-e? valljon azon leány megérdemli-e, hogy így szerettségét?

— Oh anyám! Te nem ismered Klementint, azon derült lelket, ki előtt az élet árnyai és viharai még idegenek. Anyám! ismerém a föld legcsábosabb hölgyét; de nem értek fel ölelésének megigézö gyönyörei kedves leánykám kék, derült szemeinek szelíd, átható tekintetével: Klementin vagy senki! És ha várakoznom kellene, míg az aggkor ezüst színre festené hajzatomat, ha várnom kellene, míg az elválasztott szívek a túlvilágon majdan zavartalan viszontlátást ünnepelnek! Inkább hogy más frigyre lépjek, oda adok fényt, vagyont, nevet, hazát — sőt szerelmedet is kedves hív anyám, hogy ne törjem meg szavam, mely inkább köt le bármily eskünél és szentebb előttem atyám életénél!

A grófnő nyugtalanul figyelt szenvedélyesen izgatott érzelmeinek kitöréseire: oh, ez érzélemnek

igaznak kelle lennie, súgá szive, mert Widimir nem játszik anyja szeretetével!

Vigasztaló szavainak sikerült fiát ez egyszer is megnyugtadni. Eszélyes óvatossága megakadályozta hosszabb időre találkozásukat és kivitte, hogy József gróf egy meglehetősen távol jászágón tartandó vadászatra elfogadta a meghívást, mely sokáig igénybe vevé idejét. Férjének távollétét Widimir további tapasztalatai s terveinek megismerésére használta fel. Fáradhatlanul és látható felüdüléssel leste el az emberbaráti alapelvek és nézeteket, melyek Párisban az encyklopaedisták körében lelkét oly annyira megigézték. Türelmetlen vágyódása, e boldog álmakat megvalósítani, élénk, tartós támogatásra talált nála. Severin gróf, ki a roskadozó világ újjászületéséről értekezletekben szintén részt vőn, gondosan csóváltatta fejét. Bár szükségesnek tartotta az elnyomott szegény pór erkölcsi erejének emelését, de attól tartott, hogy hiú reményben ringatóznak; a remélt haladás észrevétlen, elfárasztja a legsikeresebb tanítót is; a képzettség haladásával kétségkívül növekednek az emberek igényei az életet illetőleg, és veszélyes kegyetlenség lenne az alattvalóba élv utáni epedést oltani s eme váagnak eleget nem tenni. Végre azt hitte a sanoki várnagy, hogy a legnagyobb gát az emberek közönyében rejlik, kik bajosan vagy tán soha sem hátrózhatnak el magokat apáik szokásaitól elállni. Így művelte meg szántóföldét az apa, nagyapa és megéltek mellette: én is így akarom művelni: nem tudom

hogy ér-e valamit az új mód, míg az évek hosszú sora meggyőzött az öregek jelességéről. E kifogást fogják tenni, kedves unokaöcsém, ha javítási tervekkel lépsz elő. Ha gyermekeiket iskolába akarnád küldeni, határozottan fognak vonakodni, mert nézetük szerint azért van plébános s egyházfí, hogy segélyükre legyenek, ha valami irottról van szó. Saját maguk nem tanulják, arra sokkal csekélyebbnek tartván a jutalmat.

— Ez nem fog eltántorítani, elcsüggeszteni, kedves nagy bátyám! Kötelességem legalább a fejlődés lehetőségét ajánlani a tudatlanoknak: mert ők a vakok és én vagyok a látnok! Mily merően tekintenek ránk ezen elállatiasodott teremtmények, kiket a természet hozzánk hasonló lélekerővel áldott meg. A szégyen orcáimba szolítja a vért, ha elgondolom, hogy családunk századokon át, mióta ez országon uralkodik könyörtelenül hagyta ez embereket durvaságukban, a művelt idegenek gúnyja és undorára. A mennyi rajtam áll, saját magam jólétének feláldozásával akarom leróni ez elévült tartozást.

— Szép és nemes szándok, kedves barátom, válaszolt Severin, csak keserű csalódástól félek. Ép ott szoktunk az életben hálátlanság és dacra akadni, hol elismerés és tevékeny segélyre gondolunk joggal számíthatni.

— Ha a népet fölemeljük a műveltség és jólét derült legébe, csak akkor fog újra s pedig kitéphetetlenül meggyökerezni szívében a hazaszeretet. Oh, most

vagy soha tehetjük Lengyelhont újra nagy, dicső és szabaddá.

—Csak nemesnek kell az államról gondoskodni ; a nem szabadnak ura parancsait kell teljesítenie.

— És ép ezen nemesség gyalázatos önvisellete adá ez egykor oly hatalmas országot a világ gúnyjának és a zsákmány szomjúzó szomszédoknak martalékul ! Nem, nem ezen önző, pompázó, fenhéjázó nemesség, melynek legsilányabb tagja is fel van jogosítva a Jagellók trónjára ülni, hanem egyedül a nép, melynek zamatja még üde és jó , szabadíthatja meg a megbecstelenített , megalázott s meghasonlott hazát !

— Mily túlzottság ! Ez eszmék, melyek oly jól csengenek az ifjúság fülében, nem egyebek az általános romlásnál. Nem csak Lengyelhont, hanem minden államot megdöntenének ! Jaj annak, ki a népben bízik ! Ha kiszabadíttatik, először bennünket, a méltóságosokat, azután önmagát fogja megsemmíteni. Hol teremtett valami nagyot a nép, hol alapított valami tartóssat ? Hol az ő neve alatt történt valami, ott Isten néhány kiválasztottnak ékesszóló nyelvet kölcsönze a néphez szólani és legyőzhetlen kart a tömeget vezetni. Nem a római vagy görög nép, hanem Caesar és Perikles vittek nagy tetteket véghez ; azon nép hasonló a mienkhez, nyomorult, akaratlan, pénz és élvvadászó, a legundokabb önzés és a legotrombább hizelgésre hajlandó. Valóban könnyebben lehetne kimenteni, ha ez inséges nép ostorral hajtatik a munkára,

mint édes szavakkal járni kedvében, hogy utóbb ily módon felhasználtságuk!

Neheztelve távozott a sanoki várnagy. Látható volt, hogy a különben oly nemes és jóakaró férfit, alattvalóinak legkegyesebb urát, mélyen sebzék azon nézetek, melyeket Widimir a francia társaságokban elsajátított. Egy hajnalló sejlet gyaníttatta vele azon zendülést, mely évek múlva, mintegy azon új eszméknek eredményeként fenyegetendi a régi világot.

Érzé, hogy a nemesség uralma sírjához közeleg; de büszke és elfogult levén a pór nép küldetésén hinni, önálló és méltányos ahoz, hogy egyetlen korlátlan úrnak hatalmában szabadulást keressen, már régóta felhagyott ország és népen hasztalanul tűnődni, kötelességeinek hív teljesítésében lelte vigaszát, nyugalmát.

— Mig e szemek lecsukódnak, szokta mondani, ha Widimir segélyét kereste, el nem pusztúl még a régi világ. Bár kéjelmetlenül és sejletesen roskadjon össze az európai államépület, ti ifjak nemsokára romok között fogtok bolygani! Én mint nemes akarok meghalni! Azt, mi készülöben van, nem értem egészen és a mit érteni hiszek, attól undorodom! Hogy gyámolíthatnálak magvát elhinteni oly időnek, mely csak zavar és pusztulást okozhat.

A heves világújítónak nézeteit nem rémiték el e komor jóslatok. Először is a plebánossal szólott, de itt már ellenkezésre akadt.

— Imádkozni és keresztet vetni tanuljanak —
többre nincs szükségök! Minden más kártékony!
mondá Isten jóltáplált szolgája.

Widimir mégis segített magán. A sziléziai születésű, de a honi nyelvet tudó egyházfinak iskolát kelle alakítania, melyben a felnőtt ifjúság utólagosan megszerezhetette magának a szükséges ismereteket.

Lényeges segélyére volt a grófnak Stanisló, az agyonlőtt vadász legidősebb fia. A derék ifjat Severin jó nevelésben részeltette, most a sanoki várnagy irodájában volt elfoglalva. Benső szeretettel csüngött Widimiren, míg József gróf ellen mély boszút táplált keblében. Fölébresztett szelleme képesíté őt mindennek előtt Widimir gondolatait helyben hagyni; nem-sokára az úr és szolga közti viszony hasontörekvésű barátok nemes frigyévé alakult.

A dicsvágy s verseny fölébresztésének céljából elhatározzák, hogy a legszorgalmasbak és legerkölcös-bek hasznos ajándékokból álló kis jutalmakkal ajándékoztassanak meg: ez csodálatosan hatott! Mindnyájan iparkodtak ily kitűtetésekben részesülhetni.

Widimir boldognak érzi magát ez új hatáskörében, szakadatlan buzgalommal adta magát szép élet-feladatára. Unszolására a grófnő a betegek s szegényeket segélyezte: ezáltal a vén parasztokat is megnyeré fia intézkedései számára. Bár komor szemekkel tekintenek minden ujításra, bár dunnogták: a fiú felülkerül atyján! és a tojás okosabb akar lenni, a tyúknál; de

a grófnő gondviselése, a kis jutalom, a nagy pénzadomány megnyugtatók őket ismét s gyermekeiket egészen az úrfira bízták.

Az ifjak önérzete növekedett látkörük nagyobbodásával; Widimir emberséges módon bánt velük. Különös kép! Amott az atyaúri szeszélyeivel, melyeket a vén parasztok szolgálai alázatossággal türnek — itt a fiú az ifjak élén, kik szereték s önkényt fogadták szavát; ott lomhaság, szokás, babonás hit és tudatlanság — itt sokat ígérő vágyódás, terjengő felvilágosodás.

A halicsi várnagy bár ép oly kevésbé helyeselte eme törekvéseket mint fivére; nem tartá szükségesnek azok elé akadályt gördíteni. Hisz még semmi sem adta magát elő, mi merően ellenkezett volna vele. Az ily elnézés által remélé fiát terveinek megnyerhetni. Bár Widimir magaviseletét badarnak, nemeshez illetlennek tartá; de régóta tudta, hogy a nemesség közönséges élveit örököse soha sem is helyeslé és méltánylá.

Egy csekély esemény az apa és fiú között főnálló rövid fegyverszünet rögtöni törését okozta és nyílt csatát idézett elő.

II.

József gróf ingerültségében egy ifjat, ki nem eléggé gyorsan teljesíté parancsát, megkorbácsoltatott.

A bántalmazott fölemelve karját ura ellen így szólt :

— Kegyetlenséged is nemsokára végét éri majd. Fiad , kit mindnyájan szeretünk, igazságos urunk lesz. Ő tudja, hogy mi is emberek vagyunk ! Oh , bárha már helyedet töltené be ! A fölizgatott úr erősebben korbacsoltatá s megkötözve börtönbe vet-teté.

Widimir atyjához sietett elnézést , kegyelmet esdeni a szerencsétlen számára. József grófot legro-szabb kedvében lelte.

— Ez , szolítá meg haragosan, balga kísér-leteid gyümölcse, ez ebekből embereket képezni ! Uruk elleni pártütést oltottál keblükbe ; atyád ellen párt-ütést gerjeszteni volt szándékod.

— Nem szövök összeesküvést, nem szándékom jogait csorbítani, atyám ! Ha eltökélhetné magát sze-lidebben bánni ez emberekkel, akkor —

— Akkor szeretnének mint téged ? Nem azt hiszed ? Valóban sokra vitte gróf Babinski József, Ha-lics teljhatalmú várnagya, hogy parancsolni merész-lik neki mint bánjék allattvalóival ? Oh, tudom, hogy mindnyájan halálom után megváltást reméltek ! Vár-jatok csak ! Még erős vagyok ! a szablya, melyet elle-nem irányoztok , megsemmítőleg fog hatni önmaga-tokra.

— Nugodjék meg , atyám ! szándékom jó volt. Ha nem választék helyes irányt, úgy meg fog bocsá-tani ! Eszem ágában sincs, önnek hatalmát irigyelni,

mely idő haladtával reám szálland. Történjék ez lehető legkésőbbben, csaknem félek, hogy erőm csekély leend önt, atyám, helyettesíteni. Sajnálom, hogy ily hibás fogalma van rólam, hozzájárulását reméltem. Ezt nem érdemlém.

— Kissé megkérlelve válaszolt József gróf:

— Már elhiszem, hogy nem számlálsz napjaim, noha kimuláson hatalmat nyujtana agyrémeid valószínűsítésére. Tudom, hogy szived jó; de egyszerűsmind tudom, hogy sohasem dobbant értem.

— Vegyük elejét e viszálykodásnak, atyám! Nyujtsa kezét! Hiszen fia legbensőbb kívánalma, atyját boldognak látni!

— Tehát add szereteted, add engedelmességed jelét, fiam, teljesítsd óhajom s én véghetlen boldog vagyok.

— Mit kíván?

— Végy magadnak nőt, ki kedves leányom lesz!

— Oh, atyám! szólt Widimir elpirulva, ha tudná —

— Nézd meg ez ország delnőit és válaszs magadnak! Bár mily szegény legyen is nem bánom. Elég gazdag vagyok vagyontalan menyét befogadhatni — hisz anyád is szegény leány volt! Oh, fiam, ha megélhetném az időt, midőn viruló unoka fog rengeni térdeimen; ha a Babinski törzset újra fölelesztenéd, újra megalakítanád: akkor, Widimir, a halandók legboldogabbika lennék! Haragot, kedvetlen-

séget száműznék magamtól s örömprepeső szívvvel kiáltanék fel: Igen, fiam szereti atyját!

Widimir összeborzadott, lelke unszoló szive ömlengéseit kitárni; de ismeré atyjának a külföld iránt táplált balitéletét. Hallá anyja intő szavát semmit sem elhirtelenkedni, habozott a szegény, nem tudá beszéljen-e vagy hallgasson.

— Nos Widimir, kezdé újra a gróf, nincs nyájas szavad számomra? nem akarsz boldogítani? szólj! Vagy régi emlékek merülnek fel benned, teljesíthetlen kedvenc kívánalmak? Akkor fiam küzd le e hajlamaidat, tanuld elfeledni, mitől úgy is meg kell válnod!

— Miért kell megválnom attól, atyám, ki után esengve epedek, ki éltem boldogsága? Vagy tekintetbe sem veszi boldogságomat? Nem vagyok igényekre jogosítva? Csak azért vagyok, hogy mások terveit vigyem véghez?

— Mit jelentenek e kérdések?

— E kérdések jelentik, hogy teljesítendem parancsát mig engedelmeskednem lehet; de hogy nincs szándokomban eskümet megszegni s egy szívet kététörni.

— Esküt? Vakmerő, az eskü, melyet valami személy előtt fogadtál, érvénytelen! Ha lekötelezésed van irányában, úgy váltsd ki magad pénzzel.

— Ne gyalázza a hölgyet, kit szeretek, ki egykoron nevemet fogja viselni, oly bizonyára mint hogy ön atyám!

— Balga! Dacolni akarsz velem? Véled, hogy

ha már nem leszek, élveidnek fogsz hódolhatni? Az ellen is van szer! Ki azon ravasz csábító, ki téged, meggondolatlant oly ügyesen hálóba kerített?

— Régóta volt már szándékom önnek szerelmemet föltárni, s legélénkebben esdeni, hogy jegyesemet, merignani Klementint haza hozhassam; de ön, atyám, fájdalom! idegenkedő a külhonihoz s én elhagylasztám vallomásomat. Most másként van! Ön ismeri menyasszonyom nevét. — Önön áll szerencsém siettetni vagy még tovább elnapolni: mert esküszöm a mindenhatóra, hogy más —

— És én esküszöm, hogy inkább fogadom a legelső paraszt leányt lányomúl, mintsem hogy házunk törzsét egybekelés szennyezze, mely a világ kacaja és mérges gúnyjának tesz ki.

— Atyám!

— Oh, már régóta ismerem a gyalázatos hajlamot, melynek hódoltál; minden léptedről pontosan értesítettém. Ne ringatózzál azon balhiedelemben, hogy egy, XV. Lajos kéjidéjéből származó —

— Mérsékelje magát, atyám! Döre rágalom! válaszoló Widimir rezgő hangon, végső erejével leküzdve izgatottságát.

— Rútúl megcsalatott. Merignani Klementin távol a világ zajától növekedett fel, s Franciahon legnemesebb, legméltóbb hölgyének leánya. Mindketten a legnagyobb visszavonultságban élnek, várva, hogy szava mindnyájunkat boldogítson.

— Visszavonultan élnek, mondd? Meglehet! Mert eltékozolták az eszközöket, melyek szükségeltetnek az udvarnál szerep vitelre.

— A merginani grófnő nem gazdag. Mert nem született férfitóda, mellékágra szállottak a családi jószágok.

— Tehát mégis szegények! De mindegy, hol laknak, hol élnek a delnök? Minthogy egyetlen, annyira példás fiamnak szerencséje forog kérdésben, megtörténhetnék, hogy aggkoromban útra kelnék választását megvizsgálni, újra hallani, hogy a leány, mint egykoron az anya, Trianon éke. Beszélj!

Widimir lesujtva állt itt. A grófnők Brüsseltől irtak neki, ő azonnal válaszolt. De tudta, hogy a kedvesek csak addig tartózkodnak ott, míg vágyvált sorai megérkeznek. Ah! és azután tova akarnak zarándokolni, hogy a flavisollesi marquissnő, folytonos ide-oda tévelygésük által tévutra vezetésék. A futamlók fájdalommal várt levele fogja csak tudtára adni új menhelyüket. Fog-e az atya hitelt adni a közléseknek? Sőt inkább nem fog-e becstelen titkot, vagy legalább szándékos rászedést gyanítani?

A várnagy feleletet nem kapván türelmetlenül ismétlé kérdését:

— Nos, hol élnek most e szentek?

— A merignani grófnő s leánya jelenlegi tartózkodását, hebegé Widimir, nem ismerem!

— Mit? El akarsz bolondítani? kiálta az öreg. Vagy nem vagy eszeden? Te nem tudod, hogy hol élnek ama nők, kiket családomba vegyek fel?

— Hallgasson meg, atyám!

Widimir beszélt.

Az atya figyelmesen de hitetlen arcvonalmakkal hallgatta. A fiú anyjára hivatkozott.

József gróf megrántá a csengetyüt: Boleslav! Babinski grófnét kéretem magamhoz

A grófnő megerősíté a mondottat; de a várnagy bizonyítékokat kért. Ezen az anya szíve előtt alapos, megcáfолhatlan bizonyítékokkal: fia vallomása és a merignani asszonyiség ama levelével, melyet Widimir Párisból elutazása napján kapott, nem érte be a gyanakodó férfit.

— Ép annyit, mint azon levél, monda papirokat véve ki írószekrényéből, nyom követünk sajátkezűleg irt eme levele is! Ezen öreg merignani grófnő rossz hirben áll, kit ármánya, véghetlen kicsapongásai miatt az udvartól eltávolítottak, ki egy ideig a világban csatangolt, új színhelyet keresni maga s felnőtt leánykája számára, kitől Lengyelhon leggazdagabb nemese oly önzetlen boldogítást vár.

— Ezek lázasztó hazugságok, melyekkel önt rászedik! csikorgott Widimir. Ezen nyomorult balga, kit gyalázatos, féltékenységből mindenre kész asszony pórázon vezet, kigondolta e történetet, hogy engem boldogtalanná tegyen.

Ne becsmérelj oly férfit, kinek hálával tarto-

zom, hogy szemeim előtt feltüntette becsstelen életmódodat.

— Voltál, a mint írja, egy titkos társaság tagja Párisban ?

— Nem tagadom.

— Tovább ! Derék frigy társaidtól kaptad e leveleket ?

— E levelek, melyeket derék barátja ama boszúvágó személy szövetségében megvesztegetett komornyikom által ellopatott, valók.

— Ha mindez igaz, akkor a merignanokróli értesítései is kétségtelenül igazak ! Oly ember, ki mint te, isteni és emberi rendelményeknek ellenszegül, ki rang és becsületfeledten a szolgák közé elegyedik és őket testvériesen szorítja szívéhez, ki alattomosan atyja halálát várja a szétrombolás művének bevégzése miatt, oly ember bizonyára arra is képes, ezáltal vélvén működését megkoronázni, hogy egy csavarógót választ nevévé.

— Ily durvaság elleni egyetlen fegyverem szálnalmas hallgatás. Még egyet : Ön önmagát alázza meg az által, hogy fiát és szerelmét szégyenfára teszi ; ön maga tépi el a köteléket, melylyel a természet egybefűzött !

— E kötelék rád nézve mindig terhes bilincs volt, melyet már régóta szivesörömet szétszagattál volna ! de gondold meg, még én vagyok az úr és az Istenre, emlédbe akarom hozni !

— József ! fordult a grófnő a tombolóhoz, hall-

gass rám. Hisz mindig kegyes férjem valál. Ez izgatottságban lehetlen kitutatni az igazat. Szedjük magunkat össze; e viszály is elégedettségünkre fog megoldatni. Te nagyon heves vagy; a harag erőt vesz rajtad; te igaztalan vagy!

— Elég, grófnő! förmedt nejére a várnagy. Elég gyakran, félek hogy fölötte sokszor engedtem akaratának, önre nehezedik ama terhes vád, hogy ez elkorcsult így merészkedik szólni urához. Mitsem akarok hallani, semmit! És ha a követ csak koholmányokról értesített; ha ama leány szent volna is mint maga az Isten Anya: mégsem fog e kastélyba lépni; ez elvetemült ifjú vagy hajtsa meg fejét atyja parancsa előtt és vegye nőül azt, kit én választok- vagy nem fiam többé!

Heves gyorsasággal távozott a gróf terméből.

A grófnő csaknem összeroskadott kínjai terhe alatt, és Widimir anyja hulló könnyűin meg nem indulva, tompa kábultságában merően nézett maga elé.

József gróf bezárkózott, miután testvéréhez Sannokba nyargoncot küldött.

A sanoki várnagy éj közepette érkezett meg, azonnal fivéréhez sietett. Sokáig, hevesen hallák őket beszélni.

Végre hajnal közeledte felé minden csendes lön. A gróf befogatta utazószekerét. A testvérek beültek és azonnal elhagyák a kastélyt. A grófnőt ez események igen aggaszták. Kétségtelenül a végső eldöntés következik be. Widimir részvétlen maradt. Me-

rev tekintettel, álmatlanúl, mozdulatlanúl ült itt. Nem figyelt esdő, szerencsétlen anyja vigaszára. Csak néha sikamlott el ajkairól e név: Klementin; de ezt nem követte szende mosoly, szemei villogó lánggal meredtek ki gödreikből, kezei görcsösen összeszorultak, a dagadó ér homlokán vérvörös színt öltött mint egy halálos seb.

Igy folyt le három nap, három éj.

Tikkasztó csend uralgott a kastélyban. A szolgaság nesztelenül lopózott keresztül a tág termek s folyosókon.

A grófnő hallgatózva állt fia ajtajánál és ha szobájába lépett, látá mint ül ott írószekrényénél, búsan-szomorúan elmélyedve arája leveleibe. A sajnálatos anya érzé, hogy őt imádott fia szívéből más valaki kiszorítá. Oh, csak boldog lett volna! Mély fájdalom rágódott az anya szíven; ő e leányt, bár oly ártatlan s mitsem tehet minderről, gyűlölhethné. Oh, van anyai féltékenység is! Minél világosabb okaiban, annál sajgóbb fájdalmat okoz. Ha Widimirt Klementin boldoggá teendette, úgy a veszteség, melyet a szegény anya fia szerelmén szenvedett, önmagában pótlékot nyert volna — de gyermeke végzetlenül szerencsétlen volt! Reményei, büszkesége, egész élet-öröme — minden elveszett! Annyi éveken át iránta tanúsított hívségét, határtalan föláldozását, annyi búját, bánatát, keservét, oly sok álomtanulást — egy fiatal leányka varázs pillantása kitörölte emlékezetéből! Nem fog soha többé, sóhajta, szíve feléd fordul-

ni? Nem fogja elismerni, belátni, hogy az életben semmi sem oly változhatlan mint az anya szerelme? Oh, lelke távol bolyong tőlem! Azon egyszerű, kedves lánynál időzik, kire nőttön növő epedéssel emlékezik, ha esengő ajkai ezen gyermekded csevegéseket újra és újra csókolják . . .

Widimir mindinkább nyugodtabbá lön. Nem tervezett más határozatot, de az ódönt kitörölhetlenül véste keblébe. Fölveti szemeit és maga előtt látja a halvány, busongó anyát. Oda nyújtja kezét, melyet az anya hevesen szorít szívére és forró könnyűkkel halmoz el. De az ő szeme könnytelen — csak fájdalmas — keserű mosoly ül ajkain.

III.

Az elutazás utáni negyed nap estején visszatértek a testvérek.

József gróf termeibe vonult. Severin a grófnőhöz sietett. Kérte, könyörögte, hogy Widimirt gyöngéd és engedelkenynyé hangolja, mert atya és fiú között utolsó, végleges, döntő értekezlet fog szőnyegre kerülni.

Nemsokára megjelent az udvarmester, Widimirt az öreg grófhöz hivandó. A fiú engedelmeskedék.

Ott ült a várnagy sápadt, de nem kimerült arc-cal; mélyen, szigorúan tekintett örökösére, ki szemeit bágyadtan süté le. Gróf Babinski Józsefet fényöltö.

nye diszíté, mintha tanács vagy országgyűlési helyét akarná elfoglalni, mintha Lengyelhon királyát választanák. Felöltönye aranyos áttört himzés és zsinórozással pompásan volt ékítve, oldalán kardja, mel-
lén fehér sasrendjel ragyogott. Így ült itt dűsan aranyozott támlányban, melynek támaszán a kilencágu korona tündökölt.

A magas terem nehéz függönyeivel, becses szőnyegek s mindazon ékítményeivel, miket főrendüek maguk körül szoktak összehalmozni, fényesen volt kivilágítva. Az atya inte fiának, hogy jöjjön közelebb, és egy átelleni székre mutatott.

— Ide rendeltelek gróf Babinski Widimir, szólt erőteljes, csengő hangon, hogy végre tisztában legyünk és elejét vegyük az atya és fiú közt létező viszálynak. — Még egyszer és legvégre halljad atyai szavamat. — Szándékom változhatlan, mert a becsület parancsolja. Akaratom, hogy nem szarmazású lengyel delnöt nősülj. Ez esetben azonnal átadom összes jószágaimat, csak azt kötöm ki magamnak, de erről később! Ha vonakodol, úgy aláfogod írni ezen jogszerűen készített okmányt, melyben egyetlen fiamat Severin javára kiörökítem és kitagadom. Severin beegyezett s azonnal házasságra lépend, miáltal családtörzsünk fönmaradása biztosíttatik. Kérdelek, mint hangzik feleleted?

— Adja ide az okmányt, válaszolá Widimir hidegen, aláírom nevemet, Severin gróf megmásolhatlanúl fogja bírni jószágait.

— Widimir, szólt az öreg alig föntartott nyugalommal, Widimir, ne hirtelenkedjél! Gondold meg, hogy kérdésben forog mindaz, mi ember előtt kedves és becses e földön. E tollvonással túladsz nemcsak nagyságon, gazdagságon és őseiden; de elvesztet atyádat és anyádat is! Kitagadott lélsz! Ha kívánalmait teljesíted, szabadon rendelhetsz, parancsolhatsz, szabadon keresztül viheted terveidet, melyek annyira kedvesek előtted, melyek teljesülésével paradicsomot remélsz a földön. Becsesebb lehet e azon rokonszenv, mely oly rögtön fogta el szívedet, atya és anyánál, név és becsületnél, hatalom és szerencsénél? Fontold meg és határozz!

— Megfontoltam, el vagyok tökéelve. Kegyed becsületről beszél gróf Babinski József és becsstelenségre akar készteni? Becstelenség lenne szavamat be nem váltani, melyet azon, öntől annyira becsmért leánynak adék, azon hölgynek, ki becsülete és szavamban bizván, kivonult ősei kastélyából, csendes visszavonultságban reám várandó. Kétszeresen becstelen lenne: mert megcsalnám a nőt, kit elhagytam, és megcsalnám a hölgyet, kit nőül veszek.

Ha akkor fény, pompa és hatalom körözne, nem lehetnék vidám, mert éjjel és nappal fölksikoltana keblemben: Gonosztevő vagy! Kérem a tollat, hadd irjam alá az okmányt és iramodjam ki a távol világba! Arám nem fogja visszaautasítani az elszegényültet, ki érette mindent feláldozott, csak hogy

becsületét megóvjá. Halicsi várnagy, Klementinémnek nemes szive van!

— Még egyszer ne nevezd előttem azon nevet, melyet elátkozok!

— Öntől függ e káros jelenet befejezése. Hadd irjam alá!

— Widimir az asztalhoz lépett, tollat ragadott és gyors, erős vonással írta alá nevét.

Az öreg gróf remegve, becsukódott szemekkel dőlt vissza támlányába.

A kitagadott fiú hosszú, komor pillantást vetett az aggastyánra. Aztán mélyen meghajolt s az ajtó felé lépdelt.

József gróf felegyenesedett. Kezét kinyujtva végső, görcsös erőködéssel kiáltá: Ne távozz így tőlem!

Widimir az agg férfihoz ment. Egymással szemközt álltak atya és fiú, akaraterejüket mérve.

Még egyszer, fiam, hallgass rám! Lehetlen, hogy higadtan megfontoltad a most tetted lépés horderejét; mert máskülönben nem veszed oly könnyen. Fontold, latolgasd meg, én, atyád esdve kérlek!

— Nem volt sem könnyebb sem nehezebb rám nézve e papir alájegyzése, mint önnek atyám. Ha ön túladatazott fián, én is elfeledhettem atyámat!

— Kit soha sem szerettél! Oh, tudom, hogy csupán anyádon csüngsz, csak ő bírja szivedet! Widimir! Anyád búbanatban halna meg, ha téged el kellene vesztenie.

— Nem én fosztom meg fiától, — hanem ön! Szívem nem az enyém, nem anyámé, hanem azé, kihez sorsom elválhatlanul fűzött — Klementiné!

József grófot elhagyá fáradalmasan megőrzött mérséklése. Hevesen járt alá s föl. Midőn villogó szemeit az irományra mereszté s Widimir még nedves aláírását látta, összeszorultak öklei, fogai vacogtak. Halál sápadt lőn. Kezét keblére szorítá, mintha óriás erővel akarná legyőzni örvöngő fájdalmát. Azután fölvevé a pergamentet, közepen keresztül szakítá és reszketve mondá:

— Kitagadva is fiam maradna, fölkeresné a gyalázatot, melyért mindent feláldozott. Nem így, öreg Babinski, nem így, ez fődöt megbecstelenítve hajtaná a sírba. Widimir! még egyszer kérlek, esdlek, hallgass szavaimra! Állj el e szerelmedtől, mely téged, engem s anyádat nyomorultakká tesz! Légy készséges, végy honit nőül! Hidd el, én is ismerem a lenge franciákat, Varsóban láttam őket. Sok ifjú, hív szívet csaltak hálóiukba, hogy azután gyalázatosan elárulják. Maradj igaz lengyel! Maradj nálunk! Időt engedek, választásodra, egy, két évet — a menyit akarsz! Widimir! fiam vagy, az utolsó Babinski, figyelj rám! Téged az utolsót esdve kérlek, mondhatlan számú őseid nevében, ne hagyd e törzsöt becsstelenségben elenyészni! Láбайдhoz —

Widimir gyorsan fölemelé atyját és visszavezeté támlányjához:

— Ne alázódjék meg egy névtelen előtt, kinek

sorsa kívánja, hogy, ön szerint, csavargót kövessen. Ne alázódjék meg, hasztalan! szándékom tántoríthatlan mint az öné, mert a becsület parancsolja.

— Tehát megváltozhatlanul szilárd szándékod?

— Igen?

— Úgy hát történiék meg! Most hallj még egyszer! Soha sem állt úgy szemközt egymással atya és fiú, miként most mi. Dacot, gyűlöletet, haragot, mennyi csak emberi kebelben elférhet táplálunk keblünkben! E rút színjátéknak elejét kell vennünk. Mindketten nem férünk el e földön, mert ellenségesen találkoznánk s csak romlásunkra törekednénk. Szükséges, hogy valamelyikünk örökre hagyja el e színpadot! Öröömre lenne, ha én múltam ki, mert már undorodom e világtól, melyben atya fiú ellen, fiú atya ellen emeli fegyverét, hol az alacsony köznép merészkedik velünk vetekedni, hol nincs többé jog, nincs Isten, hol a rokonkötelékek gyűlölt, könnyen szétszaggatható bilincsek. Bizonyára örvidenék, ha elhagyhatnám e világot; de az ég eddigelé nem akarta és az öngyilkosság becsületlenítő. Még ér valamit a becsület házamnál, még tudom, miként óvjam meg azt! Tudd meg: ha előtted megalázódtam, csak azért tevém, hogy ős, mocsoktalan nevünket a gyalázzattól mentsem meg — de te azon vagy, hogy e nevet beszennyezd! Tehát kereken kimondva vagy én halok meg, s akkor nem látom házam megfertőztetését és sirköveimre irandják, hogy a becsületet nagyobb- nak tartám életemnél- vagy pedig te vészsz el,

akkor is el lesz érve célunk, címerünk tiszta marad. Gyorsan a dologhoz!

A gróf ingerültsége a legmagasabb fokot érte el. Felegyenesedett, büszkén meredett fiára, ki atyjára merően, lélekzéstelenül tekintte.

A várnagy szilárdan, ingatlanul lépett egy ódon rekeszhez, felnyitá, két kardot vön elő.

Némán mérte meg azokat, vizsgálva tekinté meg hegyeiket. A vizsgálás kielégítő lehetett, mert helyeslően intett fejével.

Azután elzárá az ajtót.

Fia elé lépett és csengő hangon szólt, mindkét kardot oda nyújtván:

— Válaszszon, Babinski Widimir gróf. Víjjunk mint nemes emberek. A túlélőnek van joga. Fogadja el gyorsan, szavak mitsem használnak többé, szavak nem törölnek le szégyent, szavak nem fődnek be rést; de vér minden kételyt eloszlat, ismét tisztára mossa a becsületet és kitölt véghetlen mélységeket. Csak egyikünk fogja e helyet elhagyni! Öt perc múlva csak egy ura leend e kastélynak, ki kényekedve szerint fog parancsolhatni. Gyorsan! Válaszszon!

Az ifjú nem mozdult, vére megakadt ereiben. József gróf kezébe erőszakolta a fegyvert. Widimir erőtlenül csüggeszté le karját.

— Nos? lesz végre valami? gúnyolódék az öreg. Nyelveddel gyorsabban méltóztatol bánni tudni mint kardoddal!

Még mindig mozdulatlanul állott Widimir, de szeme szikrázott, sötét pír özönlé el arculatát.

A várnagy újra ellenne nyomult, kardja markolatával mellére csapott.

Elfojtott hangon nyögé a fiú: Lépjen vissza!

— Lehetetlent követel tőlem! Apám gyilkosává legyek?

— Tőled minden kitelik! De tévedsz: nem atya és fiú, két ellenség, két halál ellenség áll itt egymással szemközt. Előre! Tehát még gyáva is az eb?

Widimir hevesen fellobbant. Fölfogta a csapást, melyet az örvöngő ellene intézett.

E két szörnyű ember, kiknek rendeltetésük vala egymást szeretni, egymással szemben állnak ölü acéllal kezeikben. Vadúl tekintének egymásra. A vér agyvelejükbe tolult. Nem tudták többé, mit tesznek.

Újra csapott az atya, ismét lesikamlott a fegyver. A fiú csak védelmezé magát, tágitott.

— Hátrálsz, nyomorult? kiáltá a várnagy.

— Ily rosszúl vísz a személyért?

E szavakra főlegyenessedett Widimir, mint büszke mén, melynek durva lovas oldalába mélyezti sarkantyúit.

— Én a becsületért, te egy személyért! így tört ki újra József gróf. A támadás oly heves volt, hogy a kard csörögve kettépattant — ugyanazon percben egy ingadozás — egy tompa esés — Widimir rekedt sikoltása: gyilkos, atyagyilkos!

Merev tekintettel és fölborzolt fürtökkel rohant

a fiú a hosszú folyosón keresztül anyja termébe, aléltan borult lábaihoz.

A szolgák hallották a hangos szóváltást és a fegyvercsörtetést. Hivatlanul nem merészeltek bemenni, az öreg Boleslav sietett ez esetet a sanoki várnagynak jelenteni.

Severin rémülten rohant fivérének termébe. Késő! Mily látvány! A szív közepén hatolt keresztül a kard. Keresztül hangzott a kastélyon. Gyilkosság! Csak Widimir lehetett a gyilkos. Egyedül voltak. Nem ismeritek-e már régente az atya s fiú közti viszályt?

A padlaton okmány hever, mely a fiút kitagadja! Alá van írva és később széttépve. Ez volt a pör forrása! Egy grófságért lelkét atyagyilkolással terhelé. Sem isteni sem eberi ítélőszék nem mentheti fel. Az utolsó Babinski hóhér keze alatt hull el! Szegény anya! Hol voltál, midőn ily ellenségesen álltak egymással szemben?

Ah, térdein esdett Istenhez az értekezletnek szerencsés kimeneteléért, melyre az atya fiát kérte. Imája meg nem hallgattatott, fogadása elmellőzteték!

Most — ő nem sejté a borzasztó tettet, azt hitte, hogy fia nála keres menhelyet atyja dühe ellen — most ott guggolt a földön kedves gyermeke mellett, csókokkal halmozta el fejét, erősítő vízzel dörzsölé halántékait. — Widimir fölcsukja szemeit, ép Severin gróf lép be a terembe fegyveresekkel — merően tekint rá és azután fejét kezeivel takarja be — a grófnő

megdöbbenve tekintett föl — a sanoki várnagy reszkető hangon szólt:

— Babinski Widimir gróf! A király nevében, ön mint atyagyilkos foglyom!

A fegyveresek megragadták az ifjat. Az anya eszmétlenül rogyott össze.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ÖTÖDIK KÖNYV.

Jámbor hazugságok.

I.

Gróf Babinski József, halicsi várnagy öseinek sírboltjába tétetett le.

A borzasztó esemény mindenütt, hová a hír elhatott, lesujtó hatást idézett elő.

Severin megsemmisítve érzé magát. Ő Widi-mirt fiaként szerette. Ő pendítte meg az elutazás eszméjét.

Oh, és ama utazásnak következései okozták leginkább e rettenetes szerencsétlenséget! Ő ismerte József grófnak he vességét, mindent lenéző dölyfét — mennyire kellett Widimirt ingerelnie, míg kardot ragadott! . . . Ehez járult még Severinnek mély hódolata a grófnő irányában; nemes, büszke szive tiszta érzelmet táplált fivére neje iránt. Mily metsző fájdalom reá nézve, e hölgy fiát mint gyilkost idézni ítélőszék elé, ah! még a tárgyalást is vezetnie kellett, hivatalos állása kívánta. Meggyőződése azt sugallá: a fiú ölé meg atyját. Nem maga vádolja-e be magát? nincs-e kardja azon vérrel beszennyezve,

melyet nem volt szabad elontania? Inkább saját keblébe kellett volna döfnie a vasat! A gyermeknek semmi áron sem szabad karját atyja ellen emelni. A kitagadó okmány aláírva, széttépve hevert a földön. A gyilkosság vagyon- és pénzvágyból történt! Mi bírta volna az atyát, minthogy a papir aláírásával elérte célját, arra, hogy fia élte ellen törekedjék? Severin nem adhatott magának tanácsot, minden valószínűséget megvizsgált, de végre mégis azt mondogatta magában, ha a fiúnak saját élte forog veszélyben, még akkor sem szabad karját fölemelnie atyja ellen! Widimir tette ezt, Widimir vétkes!

Severin a királyhoz fordult Varsóba. Megküldé neki e szörnyű esély rajzát, minden napfényre jött részletekkel, azon hathatós kérést téve hozzá, hogy e fájdalmas kötelességtől, a pör személyes vezetésétől mentessék föl.

A válasz tagadólag hangzott. A vétek szörnyűsége, a gonosztevő úgy szintén az áldozat magas rangja kivánták, hogy a törvény határozmányai betűszerint teljesítenek. Gróf Severin, kit mint Sanok várnagyát s mint a veresoroszlasi bán helyettesét illetett a bíróságnál elnökölés, nem mentetett föl ezen kötelesség teljesítése alól. Gyöngédsége, becsületessége meggyőzhette a királyt arról, hogy e pernél misem fogja magát előadni, a törvények vagy isteni igazság rendszabályaival ellenkező. A király eme parancsa a remény bizonytalan érzetével tölté el az anya szakgatott szívét.

A sanoki várnagy többször tudakozódék Widimírnél a tény végbemeneteléről. Hasztalan! E boldogtalan esemény a szánandó ifjú önlegyőzését látszott elrabolni. Ama rémséges harc kitörlődött elméjéből. Csak azon sujtó öntudat lebegett állandóan lelke előtt: atyagyilkos vagyok! Búskomor merengésben tölté napjait; megveté az egély vigaszát; vétekerhelte szive nem tárult fel halandó előtt.

A vizsgálat megkezdődött. A kastély tágas termeiben a bíróság sorompói megnyíltak. A vajdaság bírái, mindnyájan pompás díszöltönyben, összegyűltek. Gróf Severin elnökölt. A megöltnek hitvесе, a ház cselédsége, mint tanúk hivattak meg. A véres öltözet, a szablyák, melyeknek egyike kettétörött, a szét-tépett okmány a zöld asztalon feküdtek, melyen égő gyertyák övezte ezüst feszület emelkedék. A kastélyt fegyveresek vették körül. A szomszéd nemesség átözönölt e végzetteljes napon, és az oldalépületekben várakozék, míg Babinski jóságainak parasztjai, kik a szeretett úrfi életének veszélyében saját magukat látták veszélyeztetve, siránkozva és jajongva körözték véghetlen tömegben a palotát.

Benn a teremben mély csend borongott

Komolyság és gyász szállott a jelenlevők orcáira.

A bírák, kikre a közelgő ítélet fontossága nehezedett, megvizsgálták sziveiket és erősen megfogadták, hogy az igazság hív tolmácsolói lesznek. Az elnökölő a tanúk bevezetését rendelte.

Babinski grófnő beléptekor, kit szokásos fehér szegélyzetű uszályos gyászköntös fedett, benső, őszinte könyörület érzete fogta el az egész gyülekezetet.

Halványan, kimerülten lépett elő a szerencsétlen anya és hitves, csak Isten irgalmazásának reménye tartá fön. Vesztegen, szemeinek fölzárása nélkül foglalta el helyét; a többi tanú háta mögé állt.

Végre megjelent a vádlott. Mily látvány!

Árnyként tántorgott két szolga segélyével a terem közepére. Gond nélkül meredt a bírákra. A véres öltöny, kardok, papirtekercs sem ébreszték föl beteg lelkét.

Rögtön összerázkodott. Szűrő, sebző fájdalom ömlött el arcán. Haldokló hörgéshez hasonló zokogás dagasztá kesergő keblét. Meglátta, kit annyira szeretett, kit annyira szerencsétlenné tett — anyját! Erőtlenül rogyott székébe.

A törvényszék folytatá működését. A vádat felolvasták, a tanúkat kihallgatták. A vádlott semmi életjelt sem adott.

Felszolítottatt vallomástételre, hallgatott.

Hatályos szavakkal inté őt az elnök vallo másra. A szerencsétlen még mindig hallgatott.

— Ha ártatlan, szól Severin rezgő hangon, úgy szóljon hát. Magyarazza meg a még leplezetlen eseményt. Az állhatatosság, melylyel minden vallomást megtagad, agyaskodásnak tekintetik és kétszeresen vétkessé teszi. Őszinte, bánatos vallomás megengesz

teli talán Istenét, ha nem is engesztelheti meg a törvényt!

— Megöltem atyámat, nyögé Widimir.

Meg volt a vallomás. A földi törvényszék nem kételkedhetett rajta. A grófnő esdő tekintetet vetett Severinre. A várnagy megérté a bűtelte anyapillantás nyelvét. Fölkelt és beszélt a bírákhoz. Hévvél, meleg megindulással szólt, megemléké a viszályt, mely állandóan uralkodott atya és fiú között. József gróf kihívó természetére, erőszakára utalt, mely már egyszer ártatlan vért ontott. Severint legyőzé szive: a végszükség jogáról szólott. A vádlott, ha nem is ártatlan, de kevésbbé vétkes lehet annál, mit a látszat mutat. Elővonta a király iratát, mely igazságot, kegyességet kért.

Itt-ott könnyükkel telt meg néhány szem. Megemlékeztek az úrias modorról, melylyel József mindenkit megsértett; döllyfe és el nem néző magaviselete általánosan ismertek voltak. Hatalmas, ősi törzs veszszen el a hóhér keze által! A bírák nehánya kegyességhez hajolt.

De ő itt ült, a szerencsétlen, kinek élte és halála forgott kérdésben, nem mondhatott egyetlen egy védszót sem. A bíróság végre ítéletet hozott.

A szavazattöbbség hozta ítélet így hangzék: Vétkes! halálra ítéljük a bakó keze által.

Az elítélt részvétlenséggel halgatá a végzést, az egész szomorú tárgyalás alatt, csak — anyja látára hagyta ez el.

A grófnő jótékony aléltságba esett, melyből csak későn ébredett fel, midőn már a birák eltávoztak és Widimir börtönébe vezetteték. A kastély zaja, melyet a szomoresemény által ide csalt személyek ütöttek, elnémult és a terjedelmes termekből elhangzott a nesz.

Sæverin gróf, kinek meghagyatott az ítéletet megerősítés végett a királynak beküldeni, elvégzvé a fájdalmas kötelességét; de gyanusíthatták-e azért, hogy a könyörtelen ítélethez mindazon tények kifejtését függeszté, melyek Widimir javára valának? A sanoki várnagy könyörgé a királyt azon szerencsétlen ifjú megkegyelmezéseért, kivel törzsének utolsó reménye sirba száll.

Hivatalának eleget tőn, most a grófnőnek írt — látására nem érzett elegendő erőt — melegen kérte haladéktalanul a székvárosba sietni, a trón zsámolyánál kegyelemért esdeklendő. Kedves Wanda! ezzel zárta be sorait, szegény Wanda! szegény és boldogtalan miként én! Isten segíts rajtam! nem szabad, nem lehet elszöktetnem Widimirt!

Az anya kérelme, hogy fiával szólhasson, megengedteték neki. Hogy mit érzett, mit szenvedett e két lény e rövid órában, ki írhatná azt le?

Widimir lelke felüdült hű anyja könyüi alatt. Föllebbent a lepel, mely emléjét befátyolozá, végre megtöré végzetteljes hallgatását, föltárta azon értekezlet titkait, mely annyi véráldozatot igényeljen vala. Hogy mit követelt tőle atyja; hogy ő eléje tette

a kitagadást, a névtelenséget szerelmérőli lemondásának, adott szava megszegésének; hogy az okmány alájegyzése szándoka megváltoztatására birta a várnagyot; mint kéré atyja és végre mint erőszakolta rá ama borzasztó harcot — mindezen részletek fölmerülése átcikázta az elítélt emléjét. Törvényszék előtt nem szólhatott, mert csak azon öntudat lebegett előtte, hogy atyját megölte! Most másként volt! A feledékenység fellege szétoszlott, érzé, hogy karja, ha atyját keresztül döfé is, nem akarátának engedett. Dacára a ráhalmozott szidalmaknak, megannyi megtámadások dacára is csak védelemre szoritkozott. Midőn Klementint személynek nevezte, az utolsó csapásnál, midőn a gróf kardja ketté törött, akkor csak vért látott még, karját nem csüggeszthetné le, mely kardját saját védelmére feszíté ki — ekkor történt a rémitő, a borzasztó szerencsétlenség!

Widimir nagyot sóhajtott ezen vallomás után, mintha kö gördült volna le szivéről.

A grófnő hallgatagon, lassan sírva figyelt a borzalmas esemény elbeszélésére. Atélte e harc minden ijedelmeit: ő fiát nem tartá vétkesnek, nem oly vétkesnek, minőnek a világ hitte; föltűnt előtte azon királyi irat, melytől kegyelmet várt; feléledt, mert remélt!

A lelkészt hívatta. Meg volt győződve, hogy az egyház fiát nem kárhozhatja el gyilkosnak, e felmentést az emberektől is vélte elérhetni.

— Oh, vigasztalá ő, tárd ki szivedet, kedves

gyermekem, az egyház szent és kegyes kebelének, mely a megtérőtől nem vonja el irgalmát! Imádkozzál ez egyházférfival, hogy nyugalmat lelj! Istened karjai tárvák előtted, előtted megtérő, előtted, kit inkább a sötét végzet, mint saját vétked szennyezett be. Isten igazságos, vajha az emberek hozzá hasonlók volnának!

— Megkísértem a végsőt. Az úr velem van, hatályossá fogja tenni esdésemet, hogy az a koronás fő szívét meghassa!

Sokáig tartá fiát átkorolva, kinek sápatag arcáról köny zápor patakozott alá. Az első könyük hosszú idő után! Azután elváltak.

A lelkész borzalom és szánalommal hallgatá végig a gyónást. Midőn Widimir befejezte, e szavakat mondá az isteni képviselő, keresztet vetvén magára:

— Az atya, fiú és szent lélek nevében: Fölsó dalak büneid alól!

II.

Wanda grófnő szakadatlanúl folytató utazását; e hív anyát nem rendíthette vissza sem a fagyos hidegség, sem a szakadékos, rögös út. Az utolsó hetek alatt sokat szenvedett, véghanyatlásig elgyöngített egészségével mitsem gondolt, hiszen fia éltnék megmentése forgott kérdésben.

Szándéka volt a tényt meztelen valójában kö-

zölni a királylyal, a mint azt Widimir keblébe rejtette: ennek üdvös hatást kell előidézni! — Legnagyobb gyorsasággal utazott a hű Stanisló kíséretében, hogy az ítéletet kézbesítő hirnök előtt, vagy legalább azzal egy időben érkezzék meg a székvárosba. Lovas követek vágtattak előtte, mindenütt új lovakat készen tartandók.

Végre föltűntek Varsó tornyai a fáradhatlannak szemei előtt. Ott emelkedék egész fényében a királyi kastély, honnét eldöntést vár!

A grófnő alig szentelt egy kis időt öltönye felcserélésére, azonnal a várba kocsizott. Nagy ügygyel-bajjal sikerült végül az előszobába nyomulnia. Most jutott csak eszébe, hogy sikeresben jár el, ha fájdalmas türelmetlenségét legyőzve, rendes úton az udvar hivatalnokaihoz fordul vala, kiknek bizonyára ismeretes volt neve. Széchenyi Könyvtár

Egy óra folyt le. Az elhagyottat halálos aggály fogta el, ha tán elkésnék!

Widimirt léhasága, elhirtelenkedése által veszténé el! Gyorsan oda lépett egy szolgálhoz és telt erszényt nyomva kezébe kérő hangon mondá: Kedves barátom, mondhatlanúl lekötelezne, ha tudtomra adná, mily módon juthatnék minél előbb Ó Felségéhez?

— Ma, nagysám, válaszolá a szolgál mély meghajtással, aligha lesz lehetséges kívánalmának teljesítése; az esdeklők száma oly borzasztó nagy. Azonki-

vül sürgönyök is érkeztek Pétervárról, minek folytán a király azonnal udvari tanácsot hivatott össze!

— De szent Isten, igen sürgős ügyről kell szükségkép ő Felségével beszélnem! Élet és halál kérdése forog fön, saját fiamé!

— Szegény asszony! sóhajtá a szolga, bajosan fog sikerülni; különben kísértjük meg, hogy mit eszközölhetünk ki. Tessék csak addigelé is amáróterembe fáradni, mely közvetlenül a király kabinetjébe nyílik. Majd be fogom jelenteni a napos kamarásnak. Szabad nevét kérdenem. A grófnő megnevezte magát.

A kamarás, ki kérelmét bejelenté a királynak, vissza tért a kabinetből és őszinte szánalommal mondá:

— Méltóztassék belépni, Babinska grófnő asszony: Ő Felsege még el akarja fogadni, bár fontos ügyek várják megoldásukat. Vajha boldogabban távoznék e teremből, mint miként abba belépett.

— Köszönöm, forrón köszönöm!

A kamarás elkíséré a kabinet belső ajtajáig, azután vissza lépett. A függönyök suhogva zárodtak be! Egyedül maradt a királylyal.

A terem közepén megállott.

A butorzat értéke vetekedett a festmények becsével, melyek a falakat, a kárpítok és függönyök művészet munkájával együtt diszíték.

A király eléje ment. A grófnő térdre borult: Kegyelmet, kegyelmet, királyom! mert ő ártatlan!

— Keljen föl, grófnő! Lohadjon le izgatottsága, azután mondja el, mivel szolgálhatok nagyságodnak.

Wanda felkelt. Poniatovski Stanisló maga vezeté egy támlányhoz oly szeretreméltósággal, mely csak kevés férfinak sajátja és melynek nagyrészt politikai vívmányait is köszönheti.

Wanda új erőt vön magán; előadta jelenlétének szomorú indokát, észrevette, hogy a király már értesítették róla. A törvényszék ítélete eléje terjesztett.

Miután a grófnő mindazon részleteket tudtára adta, melyeket Widimir utólagosan közölt vele, felkelt a király, gyors léptekkel ment írószekrényéhez, egy oklevelet vön kezébe, melyet gyorsan átfutott. Végre így szólt:

— Arról, mit nekem ép most elbeszél, fájdalomra egy betűt sem lelek a tárgyalásban. Itt csak azon egyszerű vallomás említettik, hogy a gyilkosságot elkövette; minden egyéb vallomást megtagadott a vádlott. Sőt a törvényszék előtt sem nyíltak meg ajkai. E hallgatás, grófnő, nagyon is ellene szól. Hogy hozott ítélet után ama részleteket kikoholta, az igen természetes! Láttá, mint fordul el kiki borzalommal; újra meg akarta hódítani az anyai szívet, megakará önt nyugtatni. Ha adatait támogathatta volna, ha azok valóban alaposak, higgye el nekem, előbb törte volna meg hallgatagságát. E nyilatkozatok, melyek hozzá még oly regényes hangzatuak is,

az anya szívében viszhangra találhatnak — az igazságra nem lehetnek befolyással. Bár mint szeretném is enyhíteni az ítéletet, nem tehetem. Még boltiglani börtön vagy örök számkivetéssel sem cserélhetem fel a halál ítéletet, ezt tiltja királyi esküm. A vétek annyira világos!

— Oh, ha ismerte volna Felséged férjem büszkeségét, makacsságát, hallatlan fellobbbanását, akkor elértené ama borzasztó harcról tettem nyilatkozatokat is!

— Ha tudná Felséged, mint ingerelték fel az atyát fia ellen oly egyének, kik gyönyörködnek abban, hogy reánk romlást hozhatnak. Ha tudná, hogy ezen viszály csaknem oly régi, mint ama nap, melyen fiam független jellemének első jelét adta: Felséged kegyessége és nagyságában könyörülettel nyujtaná ki kezét, megkegyelmezne ezen szerencsétlennek!, kit a sors és nem saját akarata kényszerített ily vétetre!

— Grófnő, mindent megbocsátok a hő anya szerelemnek; de azt hiszem, hogy nagyon is megemlékezik fiáról és a mellett elfeledi, hogy mivel tartozik boldogult férjének. Különben Sanok varnagya kegyedéhez hasonló kéréssel fordul hozzám! csak-hogy ő az ön által tényeknek állítottakat csupán gyanítás, lehetőségként hozza fel. Így is van! csak anyai szíve lát ezen kétes talányban teljes bizonyosságot. Méltó várnagyom, ki szintén szeretni látszik unokaöcsését, csak nem is meri az elítélt ártatlanságát-valószínűnek nevezni. Ha képzelhető volna fia megmen-

tése, úgy a törvényszék kieszközlendette, melynél a nagybátya elnökölt. Ha kegyesség lehetséges volt, úgy általa történt volna meg az. Ezért hagyám meg a grófnak az elnöklést. Ez elnézést örömezt tennem ily ös, ily fenséges törzsért. Hasztalan! A vádlott vétke nagyon is világos volt. Bármily kínos és természetlen volt is az atya és fiú közti viszony: a fiúnak soha sem volt szabad elfelednie, hogy ki áll előtte! De hagyjuk ezt. Azonkívül jobban, részletesebben ismerem a családja körében történeteket mint kegyed hiszi. Fia sokáig volt Frankhonban; ez ország igen káros befolyást gyakorolt reá. Ártalmas tudományok, melyek a koronákat megrázkodtatják és az önző ént teszik az isteni hatalom helyébe, lelkesült tanítványra akadtak benne. Uralmamnak szemmel kellett kísérni ez ifjat, ki oly nagy nevet viselt, kinek nézetei oly kevéssé illettek családja gondolkozás módjához.

— Tudva volt, hogy veszedelmes összeköttetésekbe bocsátkozott, hogy Lengyelhonba visszatérve, a Frankhonban elsajátított alapelveket jobbágyaiba beoltani minden erejével iparkodék. Részletesen tudosítottam magamat erről, midőn a borzasztó gonosztét a hír szárnyain hozzám jutott; azon hiszemben vagyok, hogy e gyilkosság nem politikai fontosság nélküli, mert általánosan ismert tény, hogy halicsi dérék várnagyom a korona és oltár buzgó pártolója volt! Nem, nagysám! ama harcjelenetek nem egyebek koholmánynál ön megcsalására. Gyilkosságról van szó, mire az ítélet: halál!

A grófnő alig érté e szavakat, nem fogta föl, hogy politikai pártoskodás atya és fiú között a viszályt ennyire fokozhatja! A király nyilatkozata oly hihetlennnek látszott neki, hogy csaknem megmerevült. Arra nem is gondolt, hogy ily eseményt visszavezethetni oly okokra. A szegény anya nem ismerte a nagyok önzését és agyrémeit.

— Esdve könyörgöm Felségedet, kezdé ismét reszkető hangon, mellözze ezen eszmét. Én a tiszta, meztelen igazságot tártam föl. Ha másként van Felséged értesítve, úgy rágalom! Ah! atyjánál is rágalmazta a szerencsétlent egy elvetemedett nő, egy képmutató hivatalnok fondorlata!

— Túl megy a határon, nagysám. Fiának párisi magaviseletéről szóló újabb tudositásim követemnek, méltó, tapasztalt férfiúnak küldeményei! Izgatottsága miatt elnézem ama gyöngeségét, mely derék férfiakat árulóknak tart és az egyedül vétkezt ártatlannak nyilvánítja! Gyilkosság önzésből!...

— Felséged! nem birtok, nagyság és rangvágy emelte fiam karját atyja ellen! Szószegést akartak rá erőszakolni, gyalázták őt, gyalázták aráját!

— És az alájegyzett, széttépett okmány, mely fiát kitagadá? Ezt József gróf és Sanok méltó várnagya Lembergben törvényesen fogalmaztatták. Az atya készítette méltatlan fiát az aláírásra, ki szégyent akart hozni házára. Az okmányt megsemmítendő rántott gyilkos acélt a gonosztevő!

— Fiam önként jegyzé nevét alá; szegénysé-

séget, névtelenséget tőn eléje a szószegésnek. Az atya látá, hogy ily úton nem érhet célt — ő maga semmité meg az okmányt. Hiszen csak eszközül szolgált fiát megóvni, az alájegyzés pedig megfosztá fiától! Voltaképen mégis szerette!

— Ő szerette! E szeretet jutalma gyilkosság volt! Méltó büntetést a vétkesnek!

— Kegyelem, kegyelem! zokogott az anya, remény érzete nélkül.

Mily másként képzelte ő a kihallgatást! Erősen hitte, hogy a király ép oly könnyen fog Widimir ama vallomásának hitelt adni, mint saját szíve. Látta, hogy a családélet titkai után ravasz kormánytan leskelődött.

Kéztördelve borult lábaihoz és zokogva ismétlé:

— Felséges király kegyelmet, kegyelmet.

A király megindultnak látszék.

— Grófnő, kezdé kis szünet után, mint szeretném reményeinek foganatosítását. Örömet vetnék fátyolt a vétek politikai részére, de nem szabad megkegyelmeznem, csak azt rendelhetem: hogy gróf Babinski Widimir, bekötött szemekkel, kastélya udvarán, s nem a vesztőhelyen múljék ki!

E hideg szavaknál a nyöszörgő anya saját feje felett érzé a hóhér pallosát. Nem lelt utat a szeretett gyermek megmentésére! Oh, és ha saját életébe került volna is! Mi volt élete fiáéhoz képest? az ő kora fia ifjúságához?

Gyorsan szólt a király együttérző sóhajjal:

— S ha minden vallomása való lenne is, mégsem menthetném föl a haláltól. Atyagyilkosság! Halál-bűn! Igen, ha nem volna atya és fiú! akkor talán számkivetés —

Mit mondott a király? Ha nem volna atya és fiú, akkor talán számkivetés. — E szavak a kétségbeesett anyának Isten igéjeként hangzottak. Rög-tön bíbor pír ömlött el az annyira megkisértett anya orcáin. Gyorsan felkelt, bár rezgő de értelmes és eltökélt hangon szólt:

— Királyom, magamnak is le kell tennem egy vallomást, melyet örömet temettem volna el keblemben; de ezt sem akarom eltitkolni. A törvényszék elhamarkodva jelelte a vétket — atyagyilkosságnak!

— Mit mond, grófnő?

— Babinski József gróf nem atyja Widi-mirnek!

— Nem atyja?

Mint meredt reá, mint állt itt kinyújtott kezekkel a szegény anya, mintha ajkairól csak egyetlen egy, vágyton vágyott szót lesne le, hogy hangosan dobbanó szívéhez rejthesse!

A király búsan tekintett a hölgyre, ki fia megmentésére életénél becsesebbet: becsületét kész volt feláldozni! Mily nagy szeretet! Egy pillanatig hitelt adott a vallomás igazságának; de látta lesütött szemét, látta remegését. Mélyen érzé, hogy ezen ön-

rágalom a kétségbeesett anya végső kísérlete. Nem! ez asszony nem volt elvetemedett; gyalázatot, megvetést akart fejére terhelni, csakhogy fiát megmentse!

— Grófnő, szólt a király megindulva, bámult tekintetet vetvén a hős anyára. Elismerem eltökélése, áldozata egész nagyságát; de engem nem ámiel! Widimir férjének fia. Nem szabad jámbor hazugságát megmentésére használnom. Ki mert volna kételkedni, Babinska grófnő kivételével, becsületén? Nem ez áldozat túlzottan nagy, mert hasztalan! Tisztelem, de nem ajándékozhatom meg fia életével! Babinski Widimir gróf atyagyilkossági bűn miatt vétkesnek találtatott. Atyagyilkosok cím s becsülettől fosztatnak meg, atyagyilkosok tehénbőrön vonszoltatnak a vesztőhelyre, ott az egész nép láttára a bitótól kerékre vonatnak s szörnyű halállal múlnak ki. Ezt kívánja a törvény! Én azzal enyhítem az ítéletet, hogy acél által veszszen el. Bekötött szemekkel múljék ki atyai kastélya udvarán! Többre nincs hatalmam. Ha felmenteném a haláltól, úgy megsérteném e nép jogait, melynek királya vagyok. Ószintén sajnálom a grófnőt, s ezúttal, ha nagy fájdalmának némi vigaszául szolgál, fogadja azon biztosítást, hogy nagyra becsülöm és szerencsétlenségében ép oly élénken osztozom, mintha saját családomat érte volna! Isten önnel!

A király inte kezével, elmúlt a kihallgatás.

A grófnő nem hallá a király szavait; csak azon

tompa érzet dúlt keblében, hogy kísérlete hajótörést szenvedett, hogy Widimir elveszett. Még egyszer kulcsolá össze kezeit, még egyszer borult földre azon férfi előtt, ki élet-halál fölött határozott; még egyszer sikoltott fel a kétségbeesés aggályos hangján: Kegyelmet az ártatlannak! Nem, Nem! Ő nem fia!

A király hideg maradt mint köszobor. A gyöngéd kedélyháborgás, melynek egy pillanatig hódolt, már elviharzott. E kihallgatás oly sokáig tartott! Még oly fontos elintézendője volt, az udvari tanács, Katalinnak egy pétervári irata várása! Az esdeklő anya könyüi lehangolták; nem segíthetett rajta és pillantása oly nyomasztólag hatott rá.

— Nyugodjék meg, grófnő, mondá kissé durván. Kérései teljesíthetlenek. Nincs okom a törvényszék ítéletének megmásítására. Ne reméljen tőlem az ígértnél többet. Isten vezérelje!

A grófnő erőt vőn magán. Merev, átható tekintettel követé a királyt, ki a végzetteljes okmányhoz lépdelt.

A toll megérinté a pergamentet! Fia halálítélete volt? Most látá, mint jegyzé nevét oda gyors tollvonással! Szótlánul, eszméletlenül rogyott össze. A király megrántá a csengetyűt. Megindulva mutatott az aléltra és a belépő kamaráshoz így szólt:

— Vitesse ez asszonytságot hintájába. Azután jelentse a ministereknek, hogy elvárom őket.

Egy könyű csillogott Poniatovszki Stanisló szemében.

III.

Mily szivrepesztő érzelemmel utazta be újra Wanda a terjedelmes, úttalan tért, melyet csak kevés-
sel ezelőtt, fia megmenthetésének kecsegtető remé-
nye által támogattatva, fáradhatlanul átrepült! Min-
den elveszett! Nemsokára nem fog verni többé azon
szív, melynek minden dobbanását véghetlen elra-
gadtatással leste. Gyermeke bitó kéz alatt fog ki-
múlni!

Mily szép, rögtön, fájdalom nélkül, mosolygó
ajkakkal elszenderegni! Mily borzasztó, ha az elítelt-
nek szeme láttára ütik fel a vérpadot; ha azután a bíró
homályos cellájába lép, hol a szerencsétlen aggályos
napokat eltölt, eltöri felette a pálcát és kitörli az
élők köréből. A lelkész eldunnogja imáit; az elítelt
hajzata lehull a bakó pallosa alatt; elhosszúsítják a ha-
jandó ruháját és lassú menetben kísérik a vesztő-
helyre. Ily módon százszoros halálkínokat érez. Azu-
tán fellép a lépcsőzetre — leveti öltönyét — körülte-
kint, — látja anyját, aráját! Oh! csak még egy pil-
lantást a világba — a nap oly ragyogva terjeszti ki
tűzszárnyait, — a pacsirta vidáman dallja reggeli
énekét, — nem fogja többé hallani, — meg kell vál-
nia e kedves földtől, — erőteljes ifjúsága összetör,
— éji sötétség borong szemei előtt, örök éj! . . .

E rémalakok gyötrék a szegény anyaszívet a
hosszú, avar úton.

Meg nem mentheté többé; a halálítélet alá volt jegyezve! De gyötörje-e azon százszoros kínna, hogy meg kell halnia? Hát napokig kell látnia a rémséges vérpadot, a villogó acélt? Ezüstfehérré változzanak-e holló fürtei egy éj alatt?

Ha volt eszköz, úgy kitalálta!

Megszöktetése lehetlen volt! Severin, mióta fivére megboszulását szükségesnek tartotta, hozzáférhetlen volt mint szikla, könyörtelen mint a dögkór és kegyetlen mint az erdei vad, ismerte a kastély titkos járatait, melyeknek fáradhatlan őre volt. Nem, nem, zokogott, ne véts ellene! Nem szöktetheti, nem szabad megszöktetnie Widimirt; ő boldogtalan mint te!

Méreg, gyorsan ható, titkos méreg, mit tüzes borral lekortyan az ember? Hiszen meg kelle hallnia, de legalább tudta nélkül halt meg; nem halt meg a kíváncsiak láttára; talán karjaiban múlt ki és ő — vele tűnt el a világ színpadáról! Mily szerencse! De, — ki ismeri a lengyel puszták és erdőkben a borzasztó titkot, ily italt készíteni? És hogy igazolja magát az Úr előtt? . . .

Elmerengett. — Meghalnia kellett; de tudta nélkül, rögtön, szerencsésen haljon meg azon reménnyel szívében, hogy ezen halálra való készület nem egyéb álomnál, játéknál, mire tartós, édes nyugalom, benső összeköttetés fog következni!

Tisztába jött magával. Béke szállt lelkébe. Fáradhatlan sietségben érte végét az utazásnak, belé-

pett a kastélyba, mely egykor fia vidor kedvének gyűlhelye volt, most börtöne, nemsokára sírja leend!

A szolgák csodálkoztak biztos léptein, egyenes tartásán, elégtelt arcvonásain. A király fölmenté fiát, sugdosák halkán egymás között. Widimir nem fogja a vétkekre mért halált szenvedni! Szerencsés anya! Nem tagadták meg a bemenetet fiához.

Mily viszonzlátás! Keblére borult, karjaival nyakát kulcsolta át, még érzé szívét a magáén dobogni. Erős maradt; kedvesen nézett szemébe s meggyőző, erőteljes hangon szólt:

— Fiam, Isten meghallgatta esdéseimet, megindítá a király szívét. Irgalmat nyertem számodra élni fogsz, boldog lélsz!

— Élni? boldog lenni? Anyám, nem értelek! Kiontottam atyám véré, azért saját véremnek is el kell folynia. Így akarja a törvény, így akarja Isten!

— Nem te, hanem atyád maga gyilkolta meg magát; kardodba rohant, melyet csak védelmedre emeltél. A király nem akarja, hogy az utolsó Babinski hóhér keze alatt vesszen el! Meggyőztem ártatlanságodról: de példaadás miatt a végső pillanatig a rendes folyamattól nem szabad eltérni. Föl fog állíttatni a vérpad; de nem künn az ólálkodó néptenger szemei előtt, hanem itt benn a kastély udvarán. El fogják fölöttes törni a pálcát, fel fogod ölteni a halál köntöst és a vesztőhelyhez fognak kísérni. Be fogják szemeidet kötni, nyakad le fogják leplezni s míg a lelkészek ajkairól haláldallam fog hangzani, fejed a

vérpadra teszik. E pillanatban, jegyezd meg jól fiam! kegyelmet fog hozni a királyi követ — te élni fogsz. Ezen hirnök—ki már a várban van — hangosan fogja hirdetni megkegyelmeztetésedet és a szomorú látvány be lesz fejezve!

Widimir nem érté.

— Élni fogok? csak azért fogom e kinos jeletet megérni, hogy ismét karjaidba döljek? hogy újra boldog legyek? Boldog! Lehetek-e boldog ez emlékekkel? Ah, anyám, élni fogok, hogy Istent kien-gesztelhessem. Szegény, inséges testvéreimnek erőmhöz mérten fogok segédkezet nyújtani; mások boldogsága lesz az én boldogságom is! Te gyámolítani fogsz, hív anyám; nem fogok többé szemeidből bánat könnyüket csalni. Ima és jótét ki fogja békíteni atyám véres árnyát!

— A vérpadhozi kinos menet, fiam, az egyház megirgalmazása, jámbor élet, jobbagyaid szerencséje, boldogsága, oh mindez atyádnak, ki most fenn az égben tisztán látja ártatlanságodat, a sírban háborítlan nyugalmat fog adni. Ha pedig a holtak koporsóikból visszatérhetnek szeretettjeikhez, úgy fejedén fogod érezni atyád megbocsátó, áldó kezét. Ott fenn nincs harag többé!

— Ha akként történnék, mint mondod! Anyám, még mindig nem hihetem, hogy élni fogok! Anyám, nem ámitasz? Oh, ezen út a vérpadhoz, e gyászdalok, e halottkiséret! Vérem megdermed.

— Nem ámitlak. Közeledben leszek e kinos je-

lenetnél; mindig közledben voltam, ha baj érjen vala. Figyelj rám! Ha azon reggel az udvarba lépsz, akkor tekints fel ablakaimhoz, fiam. Ott anyád integetni fog feléd, tekintete éleszteni fogja erődet. Kezemen fehér kendő fog lebegni, annak jeléül, hogy közel a kegyelem. Azután még néhány perc, és szabad lész! Az egész szomorú pompa, árnyként fog eloszlani és gyermekem anyja szívéen új, boldog életre fog ébredni.

— Bizonyára, bátor leszek! Drága arcod, kezéd intése, a fehér kendő lankadt, rokkant erőmet megifjítandják. Élni fogok! — Oly szentül igaz, mint hogy hiszek az örök üdvösségben: nem szánt szándékkal vezettem azon borzasztó pillanatban karomat. Isten úgy akarta! Örömmel áldozom fel életemet, ha az övét megmenthetem vala! Bizonyára oly vétkes, mint a minőnek tartanak, nem vagyok.

— Nem, te nem vagy vétkes, te élni fogsz, te boldog leszel! Néhány nap és te szabad vagy! Néhány hét és te Klementint szivedre zárod!

— Klementin!

— E levelet ép most kaptam.

Widimir gyorsan kapott a levél után. Arájának sorai epedő sóvárral, édes reménynyel áraszták el. E rémes történet híre nem hatott csendes hajlékukba.

A levél kihullott kezéből.

— Oh, igen nyomorult vagyok. Mindent, mit szeretek, magammal ragadok a romlás karjaiba!

— Mindnyájunkat boldogítani fogsz, kedves

fiam, válaszolt gyorsan az anya, alig fojthatván el megindulását és csaknem emberfölötti erőködéssel folytatta az ámitás szerepét, melyet gyermeke iránti szeretetéből öltött fel.

— Talán már néhány hét multával e két nemes hölgy magáénak fogja vallani honunkat, és te viruló nődet karjaimba fogod vezetni. Remélj, Widi-mirem: szép idők várnak reánk.

Widimir nagyot sóhajtott, sűrű könnycseppek peregtek alá halovány orcáira. Sokáig hallgatott, nehéz csatát vítt szive. Végre szelid de biztos hangon szólt:

— Szerencsét mutatsz, melyet soha sem vallhatok magaménak. Klementin nem lehet nőm. Nekem, ki heves vadságban legyilkoltam atyámat, nekem soha sem szabad gyermeket szívemre zárni. Jaj nekem, ha fiam rám szegzené tekintetét a megölt pillantásával, ha gyermeteg ártatlanságában kérdene valaha: hol van atyád? A poklok gúnyhahotáját hallanám fiam szavaiban és első gagyogása elkárkozás-ként csengne fülemben! Nem, nem tarthatok többé igényt családi boldogságra, mert nem becsültem a rokon köteléket. Mozdulatlanul kellett volna elvárnom atyám karjától a halálos csapást; nem volt szabad éltemet biztositanom és az övét kockára tennem! Ha Isten akarja, hogy éljek, úgy akarok élni, hogy évenként keresztyül bűnbánat és szakadatlan munka által minél halványabbá tegyem a vért, mely beszennyez.

Egészen eltörölni nem lehet, égni fog lelkemen a kárhozat tüzeként.

— És Klementin? — És én?

— Klementin el fog feledni! És te, kedves anyám, kit nekem az ég kegyessége jeléül adott, te tolmácsom, támaszom leszel, te vezetni fogsz, ha ingadozom, s azután együtt fogunk jobb létre szenderülni: mert érzem, éltem nemsokára ki fog aludni, és ah! tudom, élted az enyémhez van bilincselve.

Anya és fiú görcsösen ölelték át egymást, kebel kebelén nyugvók; igen, érezték mindketten, hogy éltük egybe forrt!

Végre nyugodt lön az anya s szólt:

— Fiam, esdjük Isten kegyelmét és reméljük. Kötelességünk, azoknak megkegyelmezni, kik rajtunk gonoszat követtek el. Nem nyugodhatnám meg, ha tudnám, hogy — új életbe lépén, mely e börtön mögött táruul fel neked — e szavaknál remegett a *Mater dolorosa* hangja — meg nem kegyelmeztél azon nőnek, ki oly nagy szerencsétlenségbe döntött. Bocsáss meg a marquisnőnek! ne feledd, hogy megvetett szerelme birta e gonosztetre.

Widimir komoly gondolatokba merülve ült itt. Pihegő keble viharosan zajlott.

Wanda kezét fejére tette.

Ezen levelét leltem föl. Balesetünk, mely oly súlyosan ért, tudtára jutott. Klementintől el akart választani; de ezen mérhetlen szerencsétlenséget nem óhajtotta. Esdve kér, hogy kegyelmedet eszközöljem

ki. Nézd soraiból, mint dühöng önmaga ellen; kétségbeesése oly viharos, minő szerelme volt. Rábirta a lengyel követet — kinek mint mondják tekintélyes befolyása van a királynál, — hogy személyesen esdjen érted Varsóban: megmentésedért jutalmúl kezét ígérte a nem szeretettnek. Életével akarja megváltani az egyedülinek életét, kit igazán szeretett!

Widimir átfutá a levelet és kezét nyujtá anyjának:

— Isten irgalmas; törekedjünk őt megközelíteni! Athenais megnyugtathatja lelkét — megbocsátok neki!

.

Megjelent az elválás napja; derült téli nap volt. A kastély udvarán készen meredt fel a megrendítő vérpad. Egész éjjel pörölyöztek rajta a munkások és senki sem örvendett a bevégzett munkán, mely az emberi bűnök komor intőjeleként emelkedék fekete leplében.

A bakó gyors léptekkel járt-kelt a vérpad feljén, értő tekintettel vizsgálta, hogy vajjon minden rendé van-e; megigazította a széles pallost és az üllőt. A bitó is büszke mestersége és hírére: az emberek hiúsága egész a vérpadig elhat.

Lassan-lassan összegyűltek a bírák és a cselédség. A kápolnából áthangzott a halál szomorú szózata.

Az elítélt hív Stanislója karján jelent meg. Fe-

kete öltöny ruházta, karcsú nyaka fedetlen, haja rövidre nyírott volt.

Anyja ablakai felé tekintett. Fehér kendő lengedezett annak kezében, közeli szabadulásának jele. Boldogan mosolygott.

Beköték szemeit.

Most — minden erejét összeszedve, heves reszketésben, lélekzés után kapkodva tartá magát eddig fel a szerencsétlen anya — most életetlenül rogyott a földre. Nem látta többé, miként fia, közeli kegyelemre bizton számítva, gyorsan lépett a verpadra — mint villogott a pallos — a vér felszökkent — a fő a vérbe gördült! Szive megrepedt. . . .

A sanoki várnagy lemondott hivataláról, kizárólag jobbágysági jólétének élt.

Lengyelhon első felosztása következett be. Nem Isten kegyelme, mondá, hogy a Babinskiék kihálnak? A szegény ara is értesítették nemsokára Widimir sorsáról. Nyugodtan türe szomorú sorsát, de orcáiról lehervadtak az élet rózsái. A merignani grófnő halála után zárdába vonult Klementin, hol be is zárta szomorú életét, mielőtt a forradalom vihara feltörte e szent menhelyek ajtait.

Athenaisra mély fájdalom nehezedett. Az élet zajában keresett feledékenységet. Később nem volt

tétlen nézője hona világrendítő mozgalmainak. A nyaktiló alatt fejezte be életét. *)

*) Szerző e regényt, melynek harmadik kiadása van most sajtó alatt, 1853. évben írta.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

SZERELMESEK KÖNYVE.

Az ATHENAEUM r. társulat kiadásában megjelent:

SZERELMESEK KÖNYVE.

Szerkesztette: DURA MÁTÉ.

Költemények, gondolatok, szerelmi nyelvek, levél-
minták, felköszöntők, társas-játékok népdalok, o
o o o o o o emlékeztetők, stb. kincsesháza. o o o o o o o

Ezen gazdag tartalommal rendelkező izléses, színes borítékba kötött könyv

== ára 2 korona. ==

KÁRTYA-KÓDEX.

KÁRTYA-JÁTÉKOK KÖNYVE.

Jókai Mór, Rákosi Jenő, Mikszáth

Kálmán, Herczeg Ferencz, Rákosi

Viktor, Bródy Sándor és Ambrus

o o o Zoltán közreműködésével o o o

. . . szerkesztette . . .

SZOMAHÁZY ISTVÁN.

Ára csinos vászonkötésben 2 korona 40 fil.

AZ ATHENAEUM ZSEBSZÓTÁRAI.

Magyar és Német Zsebszótár.

Tekintettel a két nyelv szólásaira.

I. rész: Német-Magyar.

II. rész: Magyar-Német.

Szerkesztette **Kelemen Béla.**

3. kiadás.

Minden rész külön csinos vászonkötésben 2 korona. — A két rész erős félbőrkötésben 4 korona.

Franczia és Magyar Zsebszótár.

I. rész: Franczia-Magyar.

II. rész: Magyar-Franczia.

Szerkesztette: **UJVÁRY BÉLA.**

Minden rész külön csinos vászonkötésben 2 korona. — A két rész erős félbőrkötésben 4 korona.

Horvát-Magyar és Magyar-Horvát SZÓTÁR.

Szerkesztette: **MARGALITS EDE.**

Ára csinos vászonkötésben 2 korona.

James H. Unokat stvérek és egyéb elb.	Kötve (II. 19.)	1 kor.
Jókai Mór. Két menyegző és egyéb elbeszélések.	Kötve (I. 1.)	1 kor.
— Az egyhuszasos leány és egyéb elbesz.	Kötve (II. 20.)	1 kor.
— Ne hagyj magad és egyéb elbeszélések.	Kötve (V. 11.)	1 kor.
— Az apja fia és egyéb elbeszélések.	Kötve (VII. 6.)	1 kor.
Justh Zsigmond. Delelő és egyéb elbesz.	Kötve (II. 22.)	1 kor.
Kabos Ede. Koldusok. Elbeszélések.	Kötve (I. 12.)	1 kor.
Kazár Emil. Össze-vissza. 29. elbesz. 2 köt.	Kötve (V. 16. 17.)	2 kor.
Kipling Rudyard. Elborult világ. Reg. 2 köt.	Köt. (I. 20. 21.)	2 kor.
Kóbor Tamás. Fagy. Novellák. Kötve (II. 23.)		1 kor.
— A tisztesség nevében. Regény. Kötve (VI. 23.)		1 kor.
Korolenko. A vak zenész. Regény. Kötve (I. 19.)		1 kor.
Kozma Andor. Humoros históriák. Kötve (VI. 11.)		1 kor.
Kövér Ilma. Bárányfelhők. Elbeszélések.	Kötve (VII. 10.)	1 kor.
Kupcsayné Molnár Julla. Van Isten! Reg. 2 köt.	Köt. (VII. 20. 21.)	2 kor.
Malonyay Dezső. Vergődés. Elbeszélések.	Kötve (II. 24.)	1 kor.
— Az utolsó. Regény. 3. kötet. Kötve (VIII. 9—11.)		3 kor.
Margitay Dezső. A hivatal. Regény. Kötve (II. 14.)		1 kor.
Márkus József. Hamis bálványok. Elbesz.	Kötve (II. 21.)	1 kor.
Maupassant. A mi szívünk. Regény. Kötve (VII. 9.)		1 kor.
Ouida. Santa Barbara és egyéb elbeszélések.	Kötve (III. 9.)	1 kor.
— A Massarene Család. Regény. 3 kötet. Kötve (VI. 1—3.)		3 kor.
Ottolengui R. A század bűne. Reg. 2 köt.	Kötve (VIII. 15. 16.)	2 kor.
Palotás Fausztln. Salve Regina. Regény. Kötve (VI. 15.)		1 kor.
Peczerszki. Erdők világa. Regény. 3 kötet. Kötve (VIII. 22—24.)		3 kor.
Pekár Gyula. Homályban. Elbeszélések.	Kötve (III. 24.)	1 kor.
— A szoborszep asszony. Elbeszélések.	Kötve (VIII. 17.)	1 kor.
Petefi István. Vidéki emberek. Kötve (VI. 10.)		1 kor.
Piros, mint a rózsza. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 14. 15.)		2 kor.
Potapenko. A kiválasztott. Regény. 2 kötet.	Kötve (VIII. 4. 5.)	2 kor.
Prém József. Félvér. Regény. Kötve (I. 14.)		1 kor.
— Edith története. Regény kötet (I. 8.)		1 kor.
Prévost Marcell. Lemondás. Reg. 2 köt.	Kötve (IV. 14. 15.)	2 kor.
Rider Haggard. Ősök kincse. Reg. 3 köt.	Köt. (VI. 7—9.)	3 kor.
— Nába, a liljom. Regény. 2 kötet. Kötve (VII. 13. 14.)		2 kor.
Savage. Az alaszakai herczegnő. Regény. Kötve (VIII. 21.)		1 kor.
— Az ősi kastély. Reg. 3 köt.	Kötve (VI. 20—22.)	3 kor.
Schubln Ossip. A lángész. Regény. Kötve (V. 24.)		1 kor.
— Egy fáradt szív. Elbeszélések. Kötve (VIII. 14.)		1 kor.
Sebők Zsigmond. Elbeszélések.	Kötve (I. 24.)	1 kor.
Serao Matild. Riccardo Joanna élményei. Reg. 2 k.	Köt. (II. 9. 10.)	2 kor.
— Harmincz perczent kamat. Regény. Kötve (V. 21.)		1 kor.
Stinde. A Buchholz Familia. Regény. Kötve (I. 10.)		1 kor.
Sudermann. Homályban. Elbeszélések.	Kötve (VIII. 7.)	1 kor.
Surville. Róbert házassága. Regény. Kötve (VI. 6.)		1 kor.
Szabóné Nogáll Janka. Elbeszélések.	Kötve (III. 1.)	1 kor.
Sziklay János. A szerelem apostolai. Regény.	Kötve (IV. 9.)	1 kor.
Ten Brink. Jeanette és Juanita. Regény.	Kötve (V. 12.)	1 kor.
Theurlet. Apaság. Regény kötet. (VI. 19.)		1 kor.
— Raymonde. Regény. Kötve (I. 18.)		1 kor.
Thury Zoltán. Regénymesék. Elbeszélések.	Kötve (II. 12.)	1 kor.
Tolnai Lajos. Csak egy asszony. Regény.	Kötve (I. 2.)	1 kor.
— A grófné ura. Regény. Kötve (V. 13.)		1 kor.
— Beszélyek. 2 köt. Kötve (III. 3. 4.)		2 kor.
Tóth Béla. Boldogasszony dervise és egyéb históriák.	Elbeszélések. Kettős kötet. Kötve (VIII. 12. 13.)	2 kor.
Verga Giovanni. Elena férje. Regény. Kötve (II. 15.)		1 kor.
— Éva. Regény. Kötve (III. 22.)		1 kor.
— A királytigris. Regény. Kötve (IV. 13.)		1 kor.
Vértesi Arnold Fűrdőn. Regény. Kötve (III. 10.)		1 kor.
— Mézeshetek. Regény. Kötve (III. 13.)		1 kor.
— Mindhiába. Regény. Kötve (IV. 18.)		1 kor.
— Előre. Regény. Kötve (VIII. 6.)		1 kor.
— Az ugaros-karádi közbirtokosság. Reg. 2 köt.	Köt. (V. 7. 8.)	2 kor.
— Eltévesztett utak. Regény. Kötve (I. 23.)		1 kor.
Vértesi Gyula. Elbeszélések.	Kötve (III. 18.)	1 kor.
Vincent Jakab. Trevannes Jakab. Regény.	Kötve (I. 9.)	1 kor.
Werner E. Szabad Pálya. Reg. 3 köt.	Kötve (VII. 22—24.)	3 kor.
Werner Gy. Megvirrad még valaha. Reg. 3 k.	Köt. (VIII. 18. 19. 20.)	3 kor.
Williamson. Egy vidéki hölgy. Regény.	Kötve (III. 23.)	1 kor.

 Minden kötet ára kötve 1 kor.

Századunk Magyar Irodalma Képekben.

Széchenyi föllépésétől a kiegyezésig.

. . . Irta . . .

Endrődi Sándor.

Ára diszes vászonkötésben 6 korona.

Régóta nehezen várt könyv ez az Endrődi Sándoré, amely az ihletett poéta édes szózatával regél; cseveg a magyar irodalom, a **mi** irodalmunk nagyjairól, akiket idáig talán tudósok szemüvegén keresztül néztünk és most egyszerre, mintegy varázsütésre, meglepetve látjuk az ő csodálatosan lebilincselő egyéniségüket. A ragyogó nyelvű, tüzes érzésű poéta, életet, színt varázsol a tudomány szürke vásznára és irodalmunk történetének vezéralakjait mindenek számára érdekessé teszi; bemutatja mint írókat művészeket és embereket.

AZ ATHENAEUM OLVASÓTÁRA.

OSZK

OSTRZEŹLIWOŚĆ KRAJOWA

A SZÉPSÉG

MŰVÉSZETE.

Irta és idegen források után összegyűjtötte

Ára elegáns vászonkötésben 4 korona.

Megdönthetetlen igazság az, hogy a szépség világhatalom, a szépség oly fegyver a nők kezében, amely a legnagyobbakat, a legerősebbeket is legyőzi. Hatalmas ajándéka ez a természetnek, amelyet az, akinek meg nem adatott: megszerezheti. **Mindenki szép lesz, csak akarnia kell.** Ezt az igazságot bizonyítja ez a figyelmesen, gondosan szerkesztett könyv és ad a bizonyításai mellé olyan tanácsokat, amelyeknek helyességéről száz példa győzi meg az embert. Nincs a női szépségnek az az előmozdítója, az az árnyalata, amelyről alaposan ne értekezni. Az arczbőr, a haj, a száj, az orr, a fül ápolásától kezdve, a köröm, a fogak, a láb, a kéz gondozásáig behatóan tárgyal, fürkész mindent, ami a szépséget előmozdítja, illetve ami annak árthat. Megmondja, hogy ki mint öltözködjék hidegben, melegben, milyen fürdőt használjon, mennyiben jó vagy rossz a vállfűző, szól az alak konzerválásáról, a testtartásról és a nőnek száz más kisebb-nagyobb titkáról, amit a nőnek tudni jó, hasznos, sőt szükséges. Megbecsülhetetlen előnye és érdeme e könyvnek, hogy egy pillanatra sem téveszti szem elől az **egészségtan követelményeit** és mindattól óvja az olvasót, amit az orvosi vélemény tilt.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

47 ATHENAEUM RT KÖNYVVÉLTÉSE